

မောင်နှင်းဆွေ

သွေးနှင့်ရင်း၍စိန်ခေါ်မည်

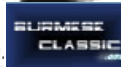
BURMESE
CLASSIC



၈/ဆုံး လုံးချင်း အသစ်စက်စက်

စာမျှခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၅၁/၂၀၀၂(၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၉၈/၂၀၀၂(၂)

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊
တန်ဖိုး ၃၅၀ ကျပ်
အုပ်စု ၅၀၀



ထုတ်ဝေသူ

ဦးနှင်းဆွေ (၀၉၈၃) ပန်းလက်ဆောင်စာပေ၊
၅၁၆ (ခ) ဗုလဲ(၄)လမ်း၊ ၄ ရပ်ကွက်၊
မ/ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံး ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၄၄၉)
ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁/၀၂၅ လမ်း၊
ဂေါ်လာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့ ဘာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွား၊
စည်းစည်းလုံးလုံး တိုးတက်မည်၊
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံ များ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။



အခန်း (၁)

အချိန်မှာ နေဝင်ရီသရော။

နေရာမှာ မင်မင်းဆက် ရွေးဟောင်းအုတ်ဂူသင်္ချိုင်းကြီး
အတွင်း။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများ အုပ်ဖုံးနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်နေသည်။

ဤသည်ပင် နွေဦးကာလဖြစ်သည်။

သစ်ရွက်ခြောက်များမှာ အထပ်ထပ်။

လေတိုက်လိုက်သည့် အချိန်၌ သစ်ရွက်ခြောက်များနေရာ
ရွေ့တတ်သည်။

ပလစ်...မလစ်
 စောစောက ဥဩငှက်တစ်ကောင် တကြော်ကြော်
 'ဥဩ...ဥဩ'
 အခု ဥဩငှက်သံမကြားရတော့၊
 အစ်ရှက်ခြောက်များအပေါ် ပြေးလျှောက်လာသော
 ခြေသံများကိုသာ ကြားနိုင်သည်။
 နှင်ဆင်မြင် သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူကြီးဘေးသို့ သိုင်းသမားတစ်
 ယောက် ဖုတ်ခနဲ ဝင်တပ်လိုက်သည်။
 သိုင်းသမားသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး
 တစ်ဦး။
 သူ့လက်တွင် မားတစ်လက်၊
 နေရောင်ထင်သပ်၍ လင်းလက်သွားသည်။
 ထိုသိုင်းသမား ဝတ်ထားသော အဖမ်းရောင်ဝတ်စုံ၏
 ရင်ဘတ်တွင် တောင်ပင့်ကူပုံသစ်ပုံ တွေ့နိုင်သည်။



မှန်ပါသည်။
 ထိုအဘိုးအိုသည် ကျွန်စီနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်
 နေသော မီးခိမ်နီ၊ စကြာမော်စသော ဂိုဏ်းအဖွဲ့ကဲ့သို့ ထင်
 ပေါ်ကျော်ကြားသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။
 လက်ရှိ ကျော်ကြားနေဆဲ။
 အဘိုးအိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာ လေ့လာ
 အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ နောက်ဘက်သို့ လက်ယစ်ပြု
 လိုက်သည်။

နောက်ထပ် သိုင်းသမားတစ်ဦး တောင်စောင်းကျောက်
 တူး၍ မြက်ပင်များကြားမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာပြန်
 သည်။

ငုန်း
 ခုန်ပျံလျှပ်ရှားမှုက အလွန်လျှင်မြန်သည်။
 သို့သော် တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေ မည်မျှကိုယ်ခွဲဖာ
 အား ကောင်းကောင်း သူ့ထက်တော်သောတတ်သောသူက
 မရှား။

ပေါများလှသည်။
 သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ မြား
 တစ်စင်းလို ပုံစံမျိုးနှင့် ပြေးဝင်ကာ တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်း
 သားသိုင်းသမား၏ ရင်ညွန့်ကို ဝေးလွှတ် ဦးချွန်ဖြင့် ထုတ်
 ဆွင်းပေါက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အင်
 အား
 မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
 လျှင်လိုက်သည့် လှုပ်ရှားမှု။
 ရင်ညွန့်ခားဖောက်သွားသည့်အထိ ခံလိုက်ရသော သိုင်း
 သမားသည် အားဟူသော အသံနက်ကြီးကို ဆုံးအောင်
 မအော်နိုင်။

ရင်ညွန့်မှပန်းထွက်လာသော သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကို မြင်ရ
 သည်ပင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြေးသည်။
 ခေါင်းကိုကား မမော့နိုင်။

ခြေလှမ်းတိုင်း သွေးစက်များ သွန်ချသလို ကျသွား
သည်။

ထို့နောက် မောက်လျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်တော့ဖြင့် အသက်
ဇီဝိန် ချုပ်ပြီ။

ထိုမြင်ကွင်းကို အစမှအဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရသော နှစ်ဆင့်
မြင့် အုတ်ဂူခေးရှ် သိုင်းသမားအဘိုးအိုကြီးသည် သူ့အချက်
ပေး မှားသွားမှန်းချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ရန်သူအနေအထားကိုကြည့်သည်။
ရန်သူသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။
ခါးစည်းကြိုးမှာ အနီ၊ ဆံပင်အဝါ၊ မုတ်ဆိတ် အဝါ။
အခုပျောက်သွားပြီ။

စကြာမော်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။
နာမည်ကိုကား မေ့နေသည်။

သူနှင့် တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား အဘိုးကြီးသည် ရန်သူ
ပျောက်သွားသည့်နေရာကို သတိထားပြီး ခုန်ထွက်လိုက်
သည်။

သူ့
ရန်သူအား မြူ့ဆွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ရန်သူက သူ့ထက်ပါးနပ်သည်။
ခုတ်တရက် ထွက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။



သွေးနှင့်ရင်း၍ စိန်ခေါ်မည် ၅

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားသည် ရန်သူ ထွက်မလာသော
ကြောင့်ဆက်၍ပြေးသည်။
ကျောက်ဂူသနိုင်းဘေးတွင် ဖျတ်ခနဲ ဝင်ကပ် လိုက်
သည်။

ငြိမ်သက်နေသည်။
လေတိုးသံ၊ သက်ရွက်လှုပ်ရှားသံ၊ ကျေးငှက် အော်
မြည်သံ။

ထိုအခိုက် ခြေသံအစစ်သံ၊
'ရှုပ်...ရှုပ်...ရှုပ်'
သိုင်းသမား က ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောပီးပုံရသည်။
သည်လောက် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တောင်ယိုပုံနေသည်
ကို အသံမမြည်အောင် ကိုယ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးဖော့ပြီး ပြေး
လွှား ရှေ့လျားနိုင်သူ သိုင်းသမားမျိုး မဟုတ်လား။
ထို့ကြောင့် တောင်ပင့်ကူသိုင်းသမားကြီးက ပိုပြီးသဘိ
ထားလိုက်သည်။

သို့နှင့် အပေါ်လို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတွေ အုပ်မိုးနေသည်။
အကိုင်းတွေ ယှက်လျက် အရွက်တွေထပ်လျက်။
အပေါ်သို့တက်လိုက်ပါက အပေါ်စီးရမည်။
ရန်သူလှုပ်ရှားသည့်နေရာကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။
အဝေးကိုကြည့်ပုံသား။ အနီးကို ကြည့်မလား။
အတေးမဆုံးတတ်သေး။

www.burmeseclassic.com

သိုင်းသမားကြီးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးပေါ်သို့ ဖျပ်
ဖျပ်နှင့် ထွက်သွားသည်။

သိုင်းကျော်ထစ်ယောက်မို့ ရှဉ့်တစ်ကောင်နှင့်မခြား လှုပ်
ရှားမှု အလင်းတန်းတစ်ခုနှင့်အတူ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏
အထက်နတ်နေကိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝိုး
ဒေါက်

လေထုကို ခွဲသံနှင့်အတူ မြားတစ်စင်း ဝက်သစ်ချပင် နတ်
နေကိုင်၌ လာရောက်စူးစိုက်သည်။

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားအဘိုးကြီးရင်ကို ရွတ်
ခနဲ မကော့လိုက်နိုင်လျှင် ပြေးဝင်လာသော မြားက နားရွက်
ထစ်ဖက်ကို ဖောက်ထွင်းသွားမည်သာ။

သို့မဟုတ် အသည်းပဟိုချက်။

ထိုနောက် သစ်ကိုင်းဖျားသို့ တွား၍ပြေးထွက်ပြီး သစ်
ရွက်များနှင့် ရောထွေးကာ ခြေရာဖျောက်လိုက်သည်။

ရန်သူတယ်နေရာမှာလဲ။

ရွေးဟောင်းအုတ်ဂူပျက်ကြီး ဘေးမှ အပြာစတစ်စကို
တွေ့လိုက်သည်။

အပြာစသည် ရှိစံခြည်းပေါ်လာပြီး ရုတ်ခနဲ ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

သိလိုက်ပြီ။

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားအဘိုးကြီး တစ်ချက်ပြုံးသည်။

ထိုနောက် ဝတ်စုံစိမ်းအတွင်းအိတ်ထဲမှ ယမ်းထုပ် တစ်
ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရန်သူရှိသည်နေရာသို့ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ဝိုး...ရှူး...ရှူး
ဝန်း

ယမ်းငွေများစွန်းမနဲပေါက်ကွဲကာ ရွေးဟောင်းအုတ်ဂူ
ကြီး နောက်ကွယ်တွင် အဖြူငွေခဲသားရောင် အငွေများ
လွမ်းမြဲသွားလေသည်။

ပုန်းကွယ်နေသော စကြာမော် ဂိုဏ်းသားသိုင်းသမား
သည် ယမ်းငွေများကြားမှ ခုန်ပျံမောက်ထွက်လာသည်။

ယမ်းငွေများမှန်နေသောကြောင့် ရန်သူထို ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်ရန် မပြင်ဆင်နိုင်သေးဘဲရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ခုန်ပျံထွက်လာပြီး သင်္ချိုင်းဘုတ်ဘုတ်ခ
ထောင့်စွန်းနှင့်ရွက်မိကာ မြေကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား
ကျသွားလေသည်။

တောင်ပင့်ကူ ဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားအဘိုးကြီးသည်
အခြေအနေကိုသိသည်။

သူ့အတွက် အခါအခွင့်အလမ်းများ သိသည်။

သို့နှင့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး များမှကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံး
ပြု၍ လွှားခနဲဆင်လေသည်။

အုတ်ဂူထဲနေပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေပြီ။

သို့သော် သူသည် အက်လက် လုပ်ရှားခွင့်မရတော့
အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

၀ ဖောင်နှင်းထွေ

ဒို့လိုအလစ်ချောင်းတိုက်ခိုက်လို မရဘူးလော၊ ကြာမောင်
ဂိုဏ်းသားတွေ အခုလောက မမိုက်သေးပါဘူး။

မှန်သည်။

သူ့စကားမမှားတန်ရာ။

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားသိုင်းသမား အဘိုးကြီး နောက်
ကျောဘက်တွင် စကြာမောင်ဂိုဏ်းသား သိုင်းသမား နှစ်
ယောက် ဘဲခွိုင်းအုတ်ဂူနှစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်ယောက်စီ ရပ်
နေသည်။

ဟား...ဟား...ဟား...ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ

ဘောင်ပင့်ကူကလဲ မင်းတို့ထက် အဆတစ်ရာပိုပြီး လျှင်
ပါသေးတယ်၊ တွေ့သား ဟိုမှာ

ဟု တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမား အဘိုးကြီးက
ပြောပြီး လက်ညှိုးညှန်ပြလိုက်သည်။

ရှေ့တူရူရှိ အမှတ်တစ်နေရာ။

အဘိုးကြီးစကားခန့်သည်။

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားသိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကျွမ်းပစ်၍
အုတ်ဂူထဲတို့ ထက်လာသည်။

ဟိုနောက် အစမ်းရောင်ဝတ်စုံရှင် သိုင်းသမား သုံး
ယောက်နှင့် အပြာရောင်ဝတ်စုံရှင် သိုင်းသမားသုံးယောက်
တို့သည် ဓားများအသီးသီးထုတ်ပြီး ခုန်ခင်တိုက်ခိုက် ကြလေ
သည်။

သွေးနှင့်ရင်း၍ စိန်ခေါ်မည် ၉

နှစ်ဂိုဏ်းစလုံးမှ ဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားကြီးများသည်
သမ္မာရင့် လက်ရွေးမင် သိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် တိုက်ကွက်များမှာ အဆင့်မြင့်သည်။

ချင်...ချင်

ထန်....

— ဓားချင်းထိခတ်သံများသည် ချွေးဟောင်းသင်္ချိုင်း အုတ်ဂူ
များကြားတွင် ဆူဆူညူ နေသည်။

ကိုက်ကွက်အဝင်အထွက် ညီနေသည်။

အတုင်းအားအရားတုတ်လည်း ပြောစရာမရှိ။

အဘွမ်းအားကိုပင် အကုန်ထုတ်မသုံးဝံ့ကြ။

အဘွယ်၍ အတုင်းအားကိုအကုန်ထုတ်သုံးမိပါက တစ်ဖက်
မှ ထိုအတုင်းအားကို ပြန်လည်အသုံးချနည်းဖြင့် တုံ့ပြန်တိုက်
ခိုက်မှာ ကြောက်ရသည်။

ချင်...ချင်...ချင်

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမား၏တိုက်ချက်ကြောင့်
စကြာမောင်ဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားကြီး၏လက်ထဲမှ ဓားတစ်
ချောင်း အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

ထိုသို့ မြောက်တက်လာသော ဓားကို တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်း
သားတစ်ယောက်က သူ၏တိုက်ကွက်ကြားမှ အောက်ထွက်၍
ခတ်ထုတ်လေသည်။

ထန်....

ဝိုး....

ဘေးအန္တရာယ် ဝက်သစ်ချုပ် ပင်စည်အခေါ်ကို စူးစိုက်
လှိုက်

‘ငင်...’
လက်နှက်မဲ့သွားတော့သိုင်းသမားထည် ဘေးလွတ်သွား
သော်လည်း သွေးမစိုးရိမ်။

လုံးဝမမကြောက်။
တိုက်ကွင်းထဲကမထွက်။
လက်စောင်းအစုံဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သည်။
‘ဖောက်...ဖောက်...ဖောက်’

သည်တော့လည်း တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေက ဘေးကို
ဆုံး၊ လက်ဖြင့်သာ ခုခံကာကွယ်ကြသည်။

စကြာမှော်ဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားတွေက သူတို့ ဇာစ်ခါ
မျှ လှုပ်မသွားရသေးသော ကဗျာသိုင်းကွက်သစ်ကိုထုတ်သွား
သည်။

ကဗျာသိုင်းကွက်ဆိုသည့်အတိုင်း သိုင်းကွက်တွေက အလွန်
ယဉ်ကျေးသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကျွမ်းတားကစားနေသလို ဖြစ်သွား
သည်။

ဘောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားတွေကလည်း သူတို့
သုံးစွဲနေကျ သံပြားအဝိုင်းများကို လက်နှစ်ပုန်းသဘောနှင့်
အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ပွဲဦးထွက် တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ရင်ညွှန်
ခံားထုတ်ချင်းဖောက်ခံရပြီး သွေးများလွှမ်းခြုံပြန်ကျသွား
ခြင်းဖြင့် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးမှုကလွဲ၍ ဤတိုက်ပွဲ
မှာ အရှုံးအနိုင်မရှိခဲ့ပါပေ။

'ကြားပြီးပြီ ညီမလေးမင်းမင်းရဲ့၊ စကြာမှော်ဂိုဏ်းသား
သုံးယောက်နဲ့တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားလေးယောက်တိုက်ခိုက်
ကြတဲ့သတင်းမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးကြားပြီးပြီ'
'တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်အသတ်ခံလိုက်ရတာ
ထို့ရော သိပြီးပြီလား'

'သိတယ်'

'တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေလဲ အခုတလောခံချည်းနေရ
တာပဲနော် အစ်ကိုကြီး'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျိရှောင်ရီလက်ထက်တုန်းကနဲ့ မတူလို့ဘဲ
ပေါ့'

စုချီမင်းသည် အတွင်းအားခလ ကျင့်ခဲ့ရသည့် ကျောက်
ဇရာအထက်မှ ခုန်၍ဆင်းသည်။

ပြီးနှမရှိနေသော ကျောက်တူးဘေးသို့ လျှောက်လာရင်း
နှမကွမ်းယုံမင်းအား စကားပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် နှမဖြစ်သူ ကွမ်းယုံမင်း ပစ်ပေးလိုက်သော
အင်္ကျီကို ဖတ်ခနဲဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အင်္ကျီကို ဖြန့်၍ ဝတ်
သည်။

အခု တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ် ယွမ်စမ်းဖန်က သိုင်းပညာ
မှာ အရင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျိရှောင်ရီလောက် အဆင့်မရှိဘူး'

'တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းကလဲ ပြေးလဲပြောစရာပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့မ
ဆက်ဆံရေး မကျေလည်ဘူးနော်'

အခန်း (၂)

'ဟိုနွေကလည်းကြားပြီးပြီလား စုချီမင်း'
မိုးထိတောင်ကုန်းတွင်စုချီမင်းနှင့်ကွမ်းယုံမင်းတို့ခမာ ဝင်ခမ
သိုင်းပညာအတွင်းအား ခေ ကျင့်၍အပြီးတွင် နှမဖြစ်သူ
ကွမ်းယုံမင်းက ပြောခေး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆူဘိုင်းမာင်နှမသည်လည်း လက်ရှိ သိုင်းပညာကတွင်
အင်္ကျီခေဝါတ်ထောက်၍ကြည့်နေရသော မီးတိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး ပန်ယင်မင်းမင်း၏သားနှင့်သမီး ဖြစ်ကြပါသည်။

ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့ သူတို့က သိုင်းပညာမှာ သူတို့
လောက်တတ်တယ်လို့ မထင်ကြဘူးလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်
ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့အချက်ပါပဲ။

ထို နောက် ဘောင်နှစ်ယောက်သည် မိုးထိတောင်ကုန်း
ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

မိုးထိတောင်ကုန်းသည် ကျန်စီနယ်တကြောမှာစဟာအမြင့်
ဆုံးတောင်စဉ်အောင်တန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

အဘက်ခက်သလို အဆင်းလည်းခက်သော တောင်ကုန်း
မြင့်မြစ်သည်။

ဤတောင်ကုန်းကို သိုင်းပညာ ဆင်ခန်းစာ တက်ရန်နှင့်
ပြန်လည်လေ့ကျင့်ရန်၊ နောက်ကိုယ်ဖော့ပညာ လေ့ကျင့်ရန်
အတွက် စုချိမင်းတို့ခမာင်နှမ ရွေးချယ် လိုက်ရသည်မှာ
အကြောင်းရှိသည်။

ဤမိုးထိ တောင်ကုန်းလောက် စိမ်းလန်း စိုပြည်သော
တောင်ကုန်းဟူ၍ဤအနီးထစ်ဝိုက်တွင်မရှိပေ။

လူသူ အရောက်အပေါက်လည်းနည်းသည်။
အတက်ခက်၊ အဆင်းခက်သောကြောင့် လူသူအရောက်

အရောက်အပေါက် နည်းရခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။
အထူးသဖြင့် လေတဟူးဟူး တိုက်နေ တတ်လေရာ သိုင်း

ပညာအတွင်းအား လေ ကျင့်ရာတွင် စိတ်အာရုံ ဝင်စားရန်
အထူးကောင်းမွန်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် စုချိမင်းတို့က ဤမိုးထိ တောင်ကုန်းကို ရွေး
ချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်ပြည်ဆင်း၊ ညီမလေး မင်းမင်း၊ မြေသားက
ကျောက်သားဆန်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ရေညှိရေမှော် တွေလဲ
ရှိနေတယ်။

စုချိမင်းက နှမဖြစ်သူ ကွမ်ယုံမင်းကို သတိပေးလိုက်လေ
သည်။

ဟုတ်ကဲ့
ကွမ်ယုံမင်းက ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောပြီးနောက် တောင်းစောင်း
ပေါ်ကအောက်ဘက်သို့ အသာ လျှောဆင်း လာသည်။

တောင်စောင်းက အပြေပြေအနေအထားမှ တဖြည်းဖြည်း
စောက်မွန်းမသိ စောက်လာသည်မို့ ရပ်၍မင် လျှောက်လှမ်း
မရဘော့ပေ။

ဘေးလေ...မိုးတုန်းလဲမဟုတ်တဲ့နဲ့ ဒီရေမှော် ရေညှိတွေက
ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီမှာရောက်လာသလဲ မသိဘူးနော်။

အင်းနော်...ဟုတ်ပါရဲ့
ဟု ပြောပြီးကာမှ စုချိမင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်လည်

သတိရကာ...
အဲဒါ...ဒီလို...ဒီလို

ဟု စကားကို ပြင်လိုက်သည်။
ဘာ...ဒီလိုလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့

နှင်း ဗြူတွေ အမြဲရှိနေတယ်လေ၊ ဒီနှင်းဗြူတွေက ရေတွေ
ပဲမဟုတ်သား

ဟုတ်သားပဲ။



မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကား တပြောပြောနှင့် မိုးထိ
တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာသည်မှာတောင်ခြေစမ်းချောင်း
စခန်း သို့ပင်ရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။



ကိုယ်

အခန်း (၃)

စုချီမင်းက သည်နှမကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိသဖြင့်
ချစ်ပြီ အလွန်လို့ကလည်း
သိုင်းပညာကို ဆွနှင့်အတူ သင်ကြားစေခဲ့သည်။
ဇာရလက်ရှိ အခြေအခနအထိ ဖခင်ဖြစ်သူ မီးတံမန့်ကိုက်
ချုပ်ကြီး ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်း လက်ထပ်သင်ကြား
ပေးထားသော အဆင်မြင့် သိုင်းပညာများရွှေ ဖခင်ကြီး၏
ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ဝမ်းပူး၏စာအတ္ထုလက်တွေ့ သိုင်းပညာ
များကိုပါ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားသူများ
ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ပညာတစ်ရပ်ကို စူးစမ်း လေ့လာရာ၌ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသော စုချီမင်းအဖို့ မည်သည့်သိုင်းကွက်မျိုးကိုတတ်ဘတ် နှမ ကွမ်ယိုမင်းထက်သာလွန်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း နှမဖြစ်သူသည် တကယ်တမ်း ပို့တို့ဦးစွာတိုက်ခိုက်သည့်အခါ အစ်ကိုကြီး စုချီမင်း၏သိုင်းပညာကို မမိအဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

‘တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘွမ်စိမ်းဖန်ရှဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး စောင်းသခင် ချမ်းဖန်ကိုလဲ သတိထားဦးအစ်ကိုကြီးရေ’

စမ်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကွမ်ယိုမင်းက သူတို့ပေးစကား ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် စုချီမင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းနေရာမှ တန့်သွားသည်။

ပြီးစုချီမင်းက နောက်ကျောတွင် လှယ်ထားသောဇားကို နေသားတကျ ပြန်ပြင်၍ လှယ်လိုက်ရင်း...

‘သူက တို့မောင်နှမ ရသေ့ကြီး ဝမ်းပူးဆီသွားပြီး ကိုးနဂါးအမျက်ပွား သိုင်းကွက်ပေါင်းဘစ်ရာ သင်ကြားတဲ့ သတင်းကို ကြားသွားတာကိုး၊ မနေ့လိုတိုရှည် ဖြစ်နေတာပေါ့’

အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို သတိထားလို့ ပြောတာပေါ့’

‘ထာလိုသတိထားရမှာလား၊ စမ်းချင်စမ်းလေ၊ သူကစမ်းတာ့ဆဲ ဘာအန္တရာယ်၊ ပြင်ချရတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စုချီမင်းသည် စမ်းချောင်းဘေး၌ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ဝင်၍ သိုင်ချလိုက်သည်။

စမ်းချောင်းကလေး အနီးဆိုတော့ အအေးဖိုလာသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက လျော့သွားသလိုလို တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော လေသံတွေ သည်နေရာရောက်ကတည်းက ပျောက်သွားသည်။

သတိထားလိုက်တော့မှ လေတိုးသံ မကြားရတော့မှန်း သိလိုက်ရသည်။

‘စောင်သခင်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ဆိုတာ သိုင်းခလောက်မှာ စွယ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးပဲ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အစ်ကိုကြီးက အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်လို့လား’

‘အရင်ကတော့ မင်းမင်း ထင်ထားသလိုပါပဲ၊ အစ်ကိုကြီး နှိပ်ဖန်ကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူဖို့ မလွယ်ပါဘူး’

‘အခုတော့ သူ့ကို နိုင်ခဲ့ချိန်ကလေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့’

‘ဆီပါတော့’

‘မထင်ခဲ့နော် အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာလို့မထင်ရမှာလဲဟ’

'သူ့စောင်းကြိုးတွေက လက်နက်ပုန်းတွေလေ၊ ဒီစောင်းကြိုး လက်နက်ပုန်းကို အဆင့်မြင့် သိုင်းလမ်းတွေတောင် တိမ်းရှောင်ဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ'

'သူ့စောင်းကြိုး လက်နက်ပုန်းကို အနိုင်ယူဖို့ နည်းတွေ ရှိပါတယ်'

'ရသေ့ ကြီးက စောင်းကြိုး လက်နက်ပုန်းကို ဘယ်လိုခွဲတာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကိုသင်ပေးထားတာပဲ'

'ဒါဆို အစ်ကိုက ကျွန်မကိုကျတော့ ဒီသိုင်းကွက်တွေကို ခွဲထိမပြုဘူးဘူးနော်'

ဟု ပြောကာ ကွမ်ယုံမင်းသည် သူ့အစ်ကိုဘေး မြှောက်ခင်းမပေါ်တင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

'နင်က အပြစ်တင်တာ အရင်ချည်းပဲ' တာဖြစ်လို့လဲ'

'တာဖြစ်ရမှလဲ မင်းမင်းရဲ့၊ အဲဒီသိုင်းကွက်က ကိုယ်ဖော့ပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ထားမှဖြစ်တာ'

ညီမလေး ကိုယ်ဖော့ပညာအဆင့်နဲ့ မရဘူးလား' အစ်ကိုကြီး

ဟုတ်တယ် မရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ ညီမလေးရဲ့ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ချန်ရိဖန်လာတိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လဲ'

'လောလောဆယ်ကကော့ မှု့ရာဖေလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး နည်းနည်းပဲ'

'အစ်ကိုကြီးက အမြဲရှိနေဦးမှကိုး' ကွမ်ယုံမင်းက ဘာမဆို အစိုးရိုမိပိုတတ်သည်။ ဒါကို စုချိမင်းသိသည်။

တာ

‘ခုံတလော ဦးတော် မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်းထန်နဲ့မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီနော် အစ်ကိုကြီး’
ကွမ်ယုံမင်းသည် အကြောင်းအရာသစ်တင်ခုကို ပြောလာ ပြန်သည်။

‘အေး.....’

စုချီမင်းက စကားများမပြောလို၍ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော ကာမှ ကွမ်ယုံမင်းက...../

‘ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် သိုင်းကွက်အသစ်တွေ ပြပေးဦးမယ်လို့ ပြောဘယ်’

ဟဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြောလာသောကြောင့် စုချီမင်း မပြောမဖြစ် ပြောရပြန်သည်။

‘နင်ကလဲ....အခြားလူတွေ ကြားသွားပါဦးမယ်၊ လူက ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး သိုင်းပညာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်နေတာ’

‘သူက တစ်မျိုးပဲနော်’
‘ဒီကိစ္စ စကြာမော်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စုက မကျေနပ် ဘူးလို့ ပြောတယ်ဟ’

‘ဂိုဏ်းချင်းတူတဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတွေမှ မဟုတ်ဘဲအစ်ကို ကြီးရဲ့’

ပြောပြောဆိုဆို ဆက်လျှောက်မည်အလုပ် စုချီမင်းက ခပ်တော့တော့လေး နေလိုက်ပြီ.....

‘ကြော်....ပြောရဦးမယ်၊ ခုံတလော သူ့လက်ထဲမှာ ဓား တစ်လက်ရှိနေတယ်’

အခန်း (၄)

နမ၏ခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ဖို့ချလိုက်ရင်း....
‘ဟ...ဒီကောင်မလေး စိုးရိမ်ကြီးတတ်ရန်ကော’
ဟု ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။
တို့နောက် ဤစမ်းချောင်းသို့ ရောက်သည့် ပြူမူနေကျ အတိုင်း မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်သန့်စင်ခြင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်သည်။
သို့နှင့် ပင်ပန်းလာသမျှ အတော်လေး ဦးလန်းဆန်းသွားရ သည်။

'အို...ခါဆန်းသလား၊ သိုင်းသမားပဲ'
'ဇားက ဆန်းနေလို့ ပြောတာပါ'
ဤသို့ ကုန်ယုံမင်းက မေးလိုက်သည့် တစ်ခဏမှာတော့....

'ဟား...ဟား...ဟား'
ရယ်သံတစ်သံ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာသည်။
ရယ်သံကိုကြားသည့်နှင့် စုချီမင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
စလုံး တိုက်ခိုက်မှုအတွက် အနေအထားများ ပြုပြင်လိုက်
သည်။
ထို့နောက် ရန်သူကိုချွာသည်။
ရယ်သံ တယ်နေရာက ပေါ်ထွက်လာသည်။
ဂါကို အရင်ဆုံးနားနှင့် သတ်ပြုသည်။
ရယ်သံပေါ်ထွက်လာပြီး ပျောက်သွားသည်။
စမ်းချောင်း အထက်ဘက်မှမဟုတ်။

စမ်းချောင်းအောက်ဘက်မှဖြစ်သည်။
အသံအနေအထားအရ ရန်သူသည် ဝေးလံလှမည်မဟုတ်။
'ရန်သူကတော့ ရန်သူပဲ ညီမလေးရဲ့'
စုချီမင်းက အခြေအနေကို သတိပြုပြီးနောက် ကုန်ယုံမင်း
ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး၊ မဟုတ်ခါမှလွဲရော၊ ကျွန်မအထင်
ပြောရရင် တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းက စောင်းသခင် ချွန်ရိဖန်ပဲလို့
ထင်တယ်'
'ဟုတ်တယ်၊ စောင်းသခင် ချွန်ရိဖန်ဆိုရင် ညီမလေး
သတိထားနော်၊ အတင်မရဲနဲ့၊ အထူးသဖြင့် သူ့အသုံးပြုဇာတ်
တဲ့ စောင်းကြိုးလက်နက်ပုန်းကို သတိထားချောင် ဟုတ်ပြီ
လား'

အစ်ကိုကြီး စုချီမင်းက ကြိုကြိုတင်တင် ပြောစရာရှိတာကို
မှားထားသည်။

'ဟား... ဟား...ဟား...ဟား'
ရယ်သံက ရုတ်တရက် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာတော့
သည်။
စုချီမင်း ကူးထင်ထားသည့်ကတိုင်း ရယ်သံသည် စမ်း
ချောင်းအောက် ဝါးတစ်ချိတ်သာသာလောက် ဧကရာဇ်
အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
'ရန်သူကတော့ စမ်းချောင်းအောက် ဟိုဘက်ဘက်အုပ်
ထဲ ရောက်နေတာ အမှန်ပဲ'

၂၆ မောင်နှင်၊

စုချီမင်းက ကွမ်ယုံမင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။
ကွမ်ယုံမင်းလည်း စမ်းချောင်းအောက် ဟိုဘက်တောအုပ်
ကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။



အခန်း (၅)

‘ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်မလဲ အစ်ကိုကြီး’
‘ရန်သူအနည်းအများကို ကြည့်ရမယ်လေ၊ နောက်ပြီး
ဘယ်ဂိုဏ်းလဲ မေးကြည့်ကြတာပေါ့၊ ကဲ...သစ်မင်းတွေဘေး
ဝင်ကပ်နေလိုက်ကြဦးစို့’
ဟု ပြောပြီးနောက် စုချီမင်းက ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်သို့
လှစ်ခနဲခပြူး၍ ကပ်လိုက်သည်။
ကွမ်ယုံမင်းက နောက်တစ်ပင်၊
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မှာ မနီးမဝေး။
‘အစ်ကိုကြီး
‘ဘာလဲက
‘အပေတို့ကို ကျွန်မပြေးသွားပြီး အသိပေးရမလား’

'ဟာ...ညီမအေးကလဲ နေပါဦး'
ထိုအခိုက်...
'ဝိုး...
'ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်'

မြားသိုးစင်းဝှီးခနဲခပြုဝင်လာပြီး စုချိမင်းနှင့် တွဲ မိယို
မင်းတို့ ခိုကပ်နေကြသော ဝက်သစ်ချောင်းကြီးတွေမှာ လာ
ရောက် စူးစိုက်သွားသည်။

'ဟောဟိုတောအုပ်ထဲက ချောင်ခိုကိုက်နေတာ ဘယ်သူ
တွေ့လဲကွ'

စုချိမင်း လှမ်းအော်၍ မေးလိုက်သော်လည်း အခြေစကား
မကြားရ။

ရယ်သံကိုပဲ ကြားနေရသည်။

ရယ်သံက အမျိုးသားရယ်သံမဟုတ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
၏ ရယ်သံ။

'အစ်ကိုကြီးရေ တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းကဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယုံမိ
စိန်းဖန် သမီး ချန်ရီဖန်ပဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရယ်သံကို ကျွန်မ
ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ အသိရှိနားထောင်ကြည့်ပါ
လား၊ တုးပိတ္တ အဆ် ဟင်း'

ကွမ်ယုံမင်းက ပြောနေရင်း ပြုံးကာမဲကာ လုပ်နေ
သည်။

ကလေးစိတ်ကလေးကလည်း မပျောက်သေး။

'တယ်ဂိုဏ်းကလဲကွ သိုင်းသမားမပီသလိုက်တာ၊ သိုင်း
သမားကောင်းဆိုရင် ခုလို ချောင်ခိုမတိုက်ရဘူးဆိုတာ မသိ
ဘူးလား'

'ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ'

အသံများက ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။
လက်ရွေးစဉ်ဂိုဏ်းသားသိုးဦးနှောက်မှ ဆက်တိုက်ပေါ်
ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည်တစ်ယောက်တစ်ခနဲရာသက်ရောက်
နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။

ဝတ်စုံများကအစိမ်း....

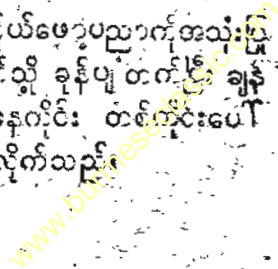
ဝတ်စုံပြာများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တောင်
ပင့်ကူဂိုဏ်းသားမှန်း စုချိမင်းရော ကွမ်ယုံမင်းပါသိရှိလိုက်
သည်။

မှန်သည်။

တောင်ပင့်ကူ ဂိုဏ်းသားတွေ မိမိတို့ မီးအိမ်နိဂိုဏ်းသား
တွေကို သက်သက်ရန်စလော့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းရုံရော ဝက်နဲ့ အခုလောက်ကြား
လုံးထုတ်နေရော မလိုဘူး ချန်ရီဖန်၊ မင်းလောက်ကိုယ်ဖော့
ပညာများ ကျွန်ုပ်က အိပ်နေတယ်'

စုချိမင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြု
လျက် အမြင့်ပေ ဆယ်ဝါးပေလောက်သို့ ခုန်ပျံတက်ပြီး ချန်
ရီဖန်ရှေ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နှုတ်နေကင်း တစ်ထွင်းပေါ်
တွင် ဖျတ်ခနဲ ဟန်ချက်ညီညီ ရပ်နေလိုက်သည်။



ဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ မီးအိမ်နိဂိုဏ်းသားတွေကလဲ၊ အကောင်အထွတ်စုံသားပဲ၊ ဟင်း...ဟင်း၊

ခွန်ရီဖန်တ ပြောပြောဆိုဆို တစ်ချက်ရယ်သံ ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗျတ်စောင်းကို ညာလက်ချောင်းကလေးဖြင့် တီးခတ်နေသည်။

ဘယ်ဘက်လက်ကိုဘာ၊ ဗျတ်စောင်း၏ ခုန်းကြိုးကိုသာ ခတ်နေလေသည်။

ခုန်းကြိုးခတ်နေသော အရာမှာ လက်ချောင်းကလေးများမဟုတ်၊ သံကောက်တစ်ကောက်ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လက်ပြက်နေသောကြောင့်ပင်၊ ဗျတ်စောင်းမှ ရှေးဟောင်းတေးဂီတ သံစဉ်လှိုင်းတစ်ခု

လူးလွန်လျှပ်ရွာလျက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဂီတသံစဉ်လှိုင်းမှာ တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်၊

ဓိတသံစဉ်လှိုင်းက ထူးခြားသည့်သံစဉ်လှိုင်း အတိုးအကျယ်အရသစ်ရွက်များ သစ်ကိုင်းများစည်းချက်ပမာညီညာ

သော လျှပ်ရွာမှု တစ်ခုဖြင့်လျှပ်ရွာ၊ ယိမ်းထိုးလျက်၊

ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး၊ ဟူး...ဟူး...ဟူး၊

ရှိ...ရှိ...ရှိ၊ ဝီသံစဉ်လှိုင်းနှင့်အတူ ထစ်ပါတည်းပေါ်ထွက်လာသော အသံဗလုံများမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။

တို့အခါ မြားသမားကမြား၊ လှိုက်သမားကလှိုက်၊ ဝေးစားက ဝေး၊ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည်။

သိုင်းသမားသိုးယောက်သည် ဝတ်စုံပြာများ ဝတ်လျက် အတင်းဝင် အဘင်းကို က်နေကြသည်။

စုချီမင်းနှင့် ကွမ်ယုံမင်းတို့ နှစ်ယောက်သည် မမျှော်လင့်သောထောင့်မှ မမျှော်လင့်သော တိုက်ကွက်များဖြင့် ခုန်ပျံ

ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း... ဇူချီမင်းက တစ်ယောက်မှအလွတ်ပေး ညာကဝင်လျှင်

ညာလက်ဖြင့်၊ ဘယ်ကဝင်လျှင် ဘယ်လက်ဖြင့်၊ ကြိုက်သည့်အကွက်ကို သုံးပါစေ၊

စုချီမင်း ခုခံဖြေထုတ်သည်။

ခုခံဖြေထုတ်ပြီးသည်နှင့် လက်ဝါး၊ လက်ဝါးစောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ညှာခြေစောင်း၊

ဘက်ကဖြတ်ဝင်လာပါက ဘယ်ခြေဖမ်း၊ 'ကဲဟာ'

'အင့်... 'ယား... နောက်တစ်ချိ၊

'အန်... စုချီမင်းသည် တောင်ပင်ကူရိုဏ်း လက်ရွေးစင် သိုင်း

သမားတွေကို အစိတ်စိတ် တိုက်ခိုက်နေရသည်။ ကွမ်ယုံမင်းကမူ အရံသဘောနှင့် တိုက်ခိုက်ပေးနေသည်။

၃၂ ဇောင်နှင်းဆွေ

သူ့ဘက်သို့ ကျွဲ ဝင်လာမှသာ ခုခံတိုက်ခိုက်လွတ်သည်။
ကျွဲ ဝင်လာခြင်းမရှိလျှင် အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်လေ
သည်။

အခန်း (၆)

ထိုနည်းတူ ချန်ရိပ်နယ်သည် ဗျပ်စောင်းကို စီးခတ်ရင်း
တိုက်ခွဲအခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်နေသည်။

အား.....

တော်တော်လောက်သောအသံကြောင့် စချီမင်းမှာ နှမအတွက်
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြစ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တော်သေးသည်။

နကေလေး ကွမ်ယုံမင်းမှာ လက်မောင်းဌ်သာ ခားထီပြီး
ပေးများနှိရဲသွားသည်။

လက်ကြီးတစ်ဖက် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ပြတ်ကွဲသွား
သကဲ့သို့ပင် လက်တစ်ဖက်မှာ ရွယ်မရွေတော့ပြီ။

‘ညီမလေး ကာဖြစ်သွားလေ’
စုချီမင်း စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်သည်။
ပြီး ကျွမ်းပစ်၍ဝင်လိုက်သည်။
‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး အစ်ကိုကြီး’
ဟုသာ ကွန်ယိုမင်းပါးစပ်ကပြောသည်။

ဘယ်ဘက်လက်လှုပ်မရ။ အတွင်းအား စီးဆင်းလည်ပတ်မှု
ပင် ထည့်သွင်းပရဖြစ်နေသည်။
သို့နှင့် စုချီမင်းသည် သူ့ကိုဝိမ်းတိုက်နေသော သိုင်းသမား
နှစ်ယောက်ကို ဓားစကြာသိုင်းကွက် အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်
ထွက်ရလေသည်။

သိုင်းသမားနှစ်ယောက် အတွင်းအားချင်းမျှနေသဖြင့် လုံး
ငွေး လွင့်ပျံ့ထွက်သွားသည်။

သစ်ခက်သစ်ရွက်များ ပြတ်ကြွေပျက်ကွဲသွား၏။
သိုင်းသမားနှစ်ယောက်လည်း ဆန့်ကျင်ရာ တစ်ဖက်ဆီသို့
အသွယ်သွယ် ကျရောက်သွား၏။
တစ်ယောက်တစ်နေရာ။

အခြေခံအတွင်းအားနှင့် ကိုယ်အော့ပညာ ကွာခြားသဖြင့်
တောင်ပင်က သိုင်းသမားမာ မောက်ခံဘိုင်းခန့်ကျ၍ စုချီမင်း
ကမူ ဟန်ချက်ညီရပ်တည်လျက်ကျ၏။

ထိုသို့ ဟန်ချက်ညီကျသည့်နှင့် စုချီမင်းသည် ကုန်ယိုမင်း
နှင့် ယှဉ်ထိုက်ခိုက်နေသော - တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်း
သမား၏နေ့ကံသို့ ခုန်ပျံဆင်းလိုက်သည်။

‘ဝိုး...’
တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားက လှမ်း၍ခုတ်လိုက်
သည်။

စုချီမင်းရှောင်သည်။
လွတ်သွားသည်။

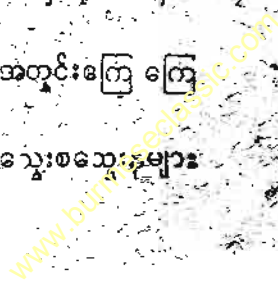
သည်တော့မှ ရန်သူ၏ရင်ဘတ်ကို ခြေဖနောင့်နှင့်ခွဲလိုက်
ချလိုက်ရာ ရန်သူ၏ပါးစပ်မှာ သွေးချားပွက်ခနဲ ပျိုအန်ကာ
ထဲကျစွားလေခံစားသည်။

‘ဟိတ်...တောင်ပင်ကူ ဂိုဏ်းသားတွေဖြစ်ပြီး ခုလောက်ပဲ
ညှိရသလား၊ အားလုံး ခုချက်ချင်းနောက်ဆုတ်လိုက်’
လှမ်းအော်လိုက်သော ချန်ရိဖန်၏အသံပင် ဖြစ်သည်။
ချန်ရိဖန်စကားကို အအော်အလေးစား လိုက်နာကြဟန်တူ
သည်။

သိုင်းသမားသုံးယောက်စီဆုံး တိုက်ကွင်းထဲမှ ရုတ်တရက်
ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့ထဲမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်မှာ အတွင်းကြေ ကြေ
သွားဟန်တူသည်။

ပါးစပ်ထဲမှ ပျိုအန်ထွက်ကျနေသော သွေးစသွေးနှုန်းများ
မှာ ခုထိထွက်ကျနေသည်။



ထိုနောက် စမ်းချောင်းတစ်ဝိုက်ဆီက ဆံစဉ်လှိုင်းများ ပိုမိုလှိုင်းလာသည်။

ဂီတသံစဉ်မှာ ရှေးဟောင်းတေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။

စုချီမင်းထို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် အတူယှဉ်ချပ်လျက် ချွန်ရီဖန်ကိုသတိထားနေသည်။

မည်သည့်တိုက်ကွက်မျိုးနှင့် တိုက်စစ်ဆင်လာလေမလဲ။

ကွမ်ယုံမင်းကတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ပြောဆိုညွှန်ကြားချက်ကိုပါ စောင့်နေသည်။

‘ဦး...’

‘ဟူး...ဟူး...ဟူး’

ဖြူပွင့်ဝင်းလက်သောအရာတစ်ခု လေထုကိုတိုးစေ့ ပြေးဝင်လာသည်။

ကောင်းကင်မှ မိုးကြိုးသွားတစ်ခု ကျရောက်လာသည်နှင့် တူသည်။

‘ညီမလေး...ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း’

စုချီမင်းက ပြောပြောဆိုဆို ကွမ်ယုံမင်းကိုတန်းထုတ်လိုက်ပြီး မိမိကမူ တစ်ဝက်လောက်မှ နောက်သို့ ထွန်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် သီးခြားတိတ်တိတ် တစ်ခုခု ရှေ့ပစ်လိုက်သည်။

‘ဦး...’

‘ဟူး...ဟူး...ဟူး’

‘ဗတ်...ဗတ်...ဗတ်’

လျှပ်တစ်ပြက်အတိုင်းမို့ လျှပ်ရှားမှုများကိုသာ သိရှိလိုက်ရသည်။

တဖြစ်အပျက်တွေကို စီစဉ်စာက မသိသိုက်ရပေ။ သို့သော် အပြေပေါ်သည်။

အခုတော့ ချန်ရိဖန်အဖို့ မကျေနပ်စရာ အခဲမကျေနပ်စရာ ပြစ်
လာသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည်။

ချန်ရိဖန်၏ သိုင်းအရည်အသွေးကို အထူးကြိုးစားစရာ
မလိုဘဲ သိလာနိုင်၏။

‘တော်သားပဲ’

စုချီမင်းက ချန်ရိဖန်ကို စိတ်ထဲကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်ပါ
လေသည်။

သို့သော် ခါက ချန်ရိဖန်အပိုင်း။

မိမိအပိုင်းကလောလောဆယ်မည်သို့အနိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်
တူသော အချက်သည် အဓိက။

ဗျပ်စောင်း သံမဏိကြိုးစများတွင်ချွန်မြည့်သောသံမဏိထိပ်
ဖူးများကို ဝပ်ဆင်ထားသဖြင့် အမြီးရှည် လှံတံများနှင့်တူ
သည်။

သံမဏိထိပ်ဖူးများအားလုံး စုချီမင်းထိုမောင်နှမကို မထီ
မှန်ဘဲ ဆွက်လက်ပြေးဝင်သွားကြရာ စက်သစ်ချပ်ကြိုးတစ်
ပင်၏ ပင်စည်အခေါက်များကို ထွင်းဖောက်စူးနှစ်ဝင်သွား
လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဗျပ်စောင်း ကြိုးတန်းသုံးတန်း သွယ်တန်းလျက်
အမြင်မှာဆန်းပါဘိ။

ပြီးတော့ အဖြူရောင်ခြည်များ အလင်းရောင် ကင်းလေ
တိုင်း တလိတ်မိတ်တလက်လက်။

အခန်း (၇)

စက္ကန့်အနည်းငယ်၌ပင် ချန်ရိဖန်က သူ့မ၏ ထီးခတ်နေ
သော ဗျပ်စောင်းကြိုး တစ်ချောင်းချင်း သုံးချောင်းတိတိ
ဖြတ်တောက်လွင့်ပစ်လိုက်လေရာ ဗျပ်စောင်း သံမဏိကြိုး
ထိပ်ဖူးများက လက်နက်ပုန်းများဖြစ်လာပြီး စုချီမင်းနှင့်
ကုန်ယိုမင်းတို့ အသည်းနှလုံးတည့်တည့်သို့ ထိုးဖောက် ဖြတ်
သန်းသွားရန် ပြေးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စုချီမင်းသာ နားရော့မျက်စိပါ အခုစသောက် မလျင်ပါက
ချန်ရိဖန်၏ မတမည့်ဆုံးသော တိုက်ကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့်
အသက်ပျောက်ကြမည်သာ။

‘ဒီတိုက်ကွက်က ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့ချန် ရီဖန်၊ ဓါပေမယ့်ကျွန်ုပ်လေးအိမ်နီးဆင်းသမား တစ်ယောက် အထွက် အသုံးမကျသေးပါဘူးဗျာ၊ ဟား... အား... ဟား’

စုချီမင်းက တိုက်ကွင်းကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ပြောထား ဆိုအားရှိလာသည်။

‘စကားမရှည်နဲ့ဟေ့... စောင်းသခင်အကြောင်း သိသွားရစေမယ်’

‘သိချင်လွန်းလို့ စောင်းနေရတာပဲ၊ အောင်ပွင့်က ကိုက်ချုပ်ကြီး ယူမိမိဖန်ရဲ့ အင်ဒီးဘည်းသော သီး စောင်းသခင် ချန်ရီဖန်ရယ်၊ ဓါပေမယ့် စောင့်ရတာ ကြာလွန်းလို့ အသက်ကြီးမှ တွေ့ရမှာလား၊ ငေးသားပါရအစ နွန်ရီဖန်သည် ဝေါသအမျက်ခတ် ခြောင်းခြောင်းထွက်ထွက်နေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများသည်ပင်အခိုးအာဇာ တစ်ဘောင်းလှိုင်း ထနေသည့်အလား ရှိသည်။

‘သောက်တစ်ချက်ခက်၏။

‘ဟို နောက်လှုပ်ရှားမှု အရိပ်တစ်ခု၊

‘ဝေါ... တူ... တူ... တူ...’

အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

အညံ့အသံကို စုချီမင်းအစက ဘာသိပါလိမ့်ဟုခံတွေးမိပေမယ့် အခု မတော့တော့။

သတိထား၍သာ မော့ကြည့်သည်။

အန္တရာယ်လား။

မိမိမတတ်ကျွမ်းသော တိုက်ခိုက်မှု အကတ်ပညာအစီအစဉ် ဖြစ်သည်။

အတွင်းအားပေါ်တွင်သည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပေးပညာများကိုလည်းကောင်း အခြေခံထားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ညီမလေး ဇားထုတ်အော့’
စုချီမင်းကနုမဖြစ်သူကို လှည့်ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောမှဇားကို ရှမ်းခနဲဆွဲထု လိုက်သည်။

ဇားမှာ ပေးခဲ့ပြီး အလင်းရောင်တဖိတ်ဖိတ်၊ သည်တစ်ခါပဲတော့ စုချီမင်းက ရန်သူ၏ တိုက်စစ်ကို ကြိုစောင့်ကာ ခုခံကာကွယ်ပြီး တိုက်စစ်ဆင်သောတိုက် ကုန်ကို စွန့်လိုက်သည်။

‘ဟိတ်... ချန်ရီဖန်၊ မင်းနဲ့ကျုပ် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်တေ့ကြသေးတာပေါ့၊ သတိသာထားစေတော့ ကျုပ်လဲ ပြန်’

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို၍ ကိုယ်ပေးပညာဖြင့် မြေကြီးမြေပြင်မှ ခုန်ပျံ၍ အမြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပေခန့်အထိ မြင့်သော နေရာသို့ ခုန်ပျံ ရှိတတ်လာခဲ့သည်။

‘ချင်း... ချင်း... ချင်း...’
‘ထန်...’

‘လေထု အတွင်းခုန်ပျံ ရင်းတစ်ခုခု အရာကဲ့သို့ ခုန်ပျံမှု အလျဉ်းကို မရပ်တဲ ဇားဝေးချင်း ခုတ်ပိုင်းချ လိုက်ကြသည်။ ဇားသံများလျှံ သွားသည်။

၄၂ မောင်နှမ်းတွေ

ထိုနောက်စုချိမ်းက အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား
ကာ ချွန်ရီဖန်ကလည်း ဆွန်ကျင်ဘက်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိ
သွားသည်။



အခန်း (၈)

ရောက်ရှိရာအရပ်မှတစ်ဖန် ပြန်လည်ခုန်ပျံ့၍ ခုတိယအကြိမ်
တောင်းကပ်ကိုတိုက်ပဲ့ကျင်းပသည်။

‘ချွင်...ချွင်...ချွင်...’

‘ထန်...’

သည်တစ်ခါတေ့ထိပြီ။

တယ်သူ့ခားက တယ်သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာကို ထိသွား
သည်မသိ။

သွေးစက်များ မြေညှိကျလာသည်။

နောက် သွေးစက်တစ်စက်က မြေပြင်တွင် ရပ်၍ အခြေ
အနေကိုကြည့်နေသော ကွမ်ယုံမင်း၏လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်
တွင် ကျလာသည်။

၃၄ မောင်နှင်းဆွေ

'ဟိုက်...သွေးစက်တစ်စုဟိပါသား'
စုချီခင်း၏ သွေးစက်များလား...
အတေးနှင့် တွမ်ယိုခင်း ထိတ်သွားသည်။

လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ စုချီခင်းက သူမကနီး သို့
ပြန်လည်ကျရောက်လာသည်။

ပက်လက်အနုအသားမှ တော့ချိုသိုက်ခြင်းပင်။
'အစ်ကို့ကြီး ထိသွားလား'
ကွမ်ယိုခင်း လှမ်းခမ်းလိုက်သည်။
စုချီခင်းက လှည့်မကြည့်။
သို့သော် နှစ်ဖမ်းတစ်ကို ပြန်မပြုသည်။
အသံမှာ ကဗျာကသော အသံ။
'သူ့ ထိုသွားတာပါ'
ချွန်ရိဒန်ထိ သွားသည်မှာ မှန်သည်။
သူမ ပို၍ခေါ်သထွက်သွားဟန် တူသည်။
အစီအယာဇ်တည်း အော်ဟစ်နေသည်။

တော့တော့က သူ့လူ သိုင်းသံမှာ သိုးယောက်ကို ပြန်ခေါ်
သည်။
တော့အုပ်ကြားတွင် ကိုယ်အဖျောက်နေသော သိုင်းသံမှာ
သိုးယောက် မြင်ကွင်းထဲသို့ ပြန်လည် ပြေးထွက်လာ ကြရလေ
သည်။

သို့သော် မည်သို့သောအစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်သည်မသိ။
သိုင်းသံမှာ သိုးယောက်မှာ ရှေ့လှက်မတိုက်ခိုက်ဘဲ ပြန်
နေသည်။
ဂီတသံစဉ်ကို ပြန်လည်ကြားပြန်သည်။
ခွန်းကြိုးသုံးချောင်း ပြတ်နေပြီဖြစ်၍ ဂီတသံစဉ်မှာ မပီ
မယ။

'ခေါက်...ဝိုး...ဟူး...ဟူး...ဟူး'
'ခေါက်...ဝိုး...ဟူး...ဟူး...ဟူး'
'ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်'
ဗျပ်စောင်းမှ ရှိသမျှသံမတိကြီး လက်နှက်ပုန်းတော့
အစီအချင်းဖြုတ်၍ ပစ်လွှတ်နေပြီဖြစ်သည်။
အရိပ်များမှာ တဖျင်ဖျင်။

သံဃာတို့ထံမှများက မြေခေါင်းများနှင့်မခြား၊ လေထုထိ တိုးဝင်လေစေသည်။

စုချီမင်းက အန္တရာယ်ကို စောင့်ရှောက်သည်။

ရွှေခင်သည်။

ထိုအခါ သိုင်းပညာသင်ကြားစဉ် ဆရာရသေကြီး ဝှံ့မိုးစားကြားများ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်၍ တစ်ခုခုကျန် လွတ်အောင် ကာကွယ်သည့်နည်းကို စိတ်အာရုံညွတ်သည်။

ရုပ်ပို။

ခင်းစင်ကြားကို ရွှေခင်တို့အား သည့်နည်းကိုပင် အသုံးပြုကာ ချွန်ရိပ်နှင့် ပစ်လွှတ်နေသော သံဃာတို့ကြီးများကို တစ်ခုချင်း ရွှေခင်၍ သစ်မင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

စုချီမင်း ပြောပြမယ်ဆိုသော သိုင်းကွက်မှာဤသိုင်းကွက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကွမ်ယံမင်းသိရှိလိုက်သည်။

ဤသိုင်းကွက်ကို အစ်ကြီးစုချီမင်း သေသပ်ကျနစွာတိုက်ခိုက်သွားသည့်အတွက် မီးအိမ်နီဂိုဏ်းကိုပင် ဂုဏ်ဆောင်ခေနိုင်သည်ဟု ယူဆမိလိုက်သောတော့သည်။

ချွန်ရိပ်နှင့် တယ်တက်လက်တွင် ဓားထိထားသည့်အတွက် အခဲမကျော့ပွဲ ဗျပ်စောင်းကြီး လက်နှစ်ဖျားကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်သော်လည်း အခြေအနေမှာ မထူးခြား။

သို့နှင့် နောက်ဆုတ်ရင်း.....

‘ဂိုဏ်းသားတွေ ဝင်တိုက်ကြတော့’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေရာ စောစောက ကြောင်ရပ်နေကြသော သိုင်းသမားကြီးသုံးယောက် ထိုက်ကွင်းအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

‘ယား....’

တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမားသုံးယောက် ခြေလှမ်းအတူ ပြေးနှုန်းအတူ ဓားညှိတူဖြင့် စုချီမင်းတူညီတည့်တည့်မတ်မတ် ပြေးဝင်လာ၏။ စုချီမင်းက ခြေတိုင်ခွဲရပ်လျက်။

ကွမ်ယံမင်းက အခြေအနေကို သိသည်။ အစ်ကို၏လက်ဝဲဘက်ပြေးလမ်းမှ ကြိုတင်ရပ်၍နေလိုက်သည်။

‘ယား....’

‘အိမ်’

‘ချင်....ချင်....ချင်’

တိုက်ပွဲမှာ ပိုပြီးကြမ်းလာသည်။ လျင်မြန်မှုကလည်း မိုလာသည်။ စုချီမင်းသည် အတွင်းအားကို စိတ်ဆင်စီ မြှင့်၍ တိုက်ခိုက်၏။

‘အား....အား....အား’

တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမား သုံးယောက် အထိနာနေကြပြီ။ လဲကြ၊ ကွဲကြရပြီ။

ထိုအခါ ဟိုအမြင့်တစ်နေရာမှ....

‘ဝေ...ဟူ...ဟူ...ဟူ...ဟူ’ သာသနာအသံကိုကြားလာသဖြင့် အားလုံးတိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်ပြီး မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သွားပြီ၊ လစ်ပြီ၊

ခေါင်းသခင် သွားပြီ၊

ချန်ရိတ်နဲ့ ဤတိုက်ပွဲတွင် အရေးနိမ့်သူပင် မဟုတ်ပြီလော။

အခန်း (၉)

ဝိန်းချိုစန့်လှိုမိသားစုကတော့ ခေပေါက်ပေါက် ခပ်နှမ်း

အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးက အပေါက်မိသားစုဟု ပြောကြသည်။

တချို့က အရူးတွေ အပေါ့တွေ ကျပ်မပြည့်သူတွေစသည်ဖြင့် ပြောလားပြောသည်။ မှန်သည်။

ပိန်းချိုစန့်သည် အစဉ်သဖြင့် နောက်တောက်ထောက် ပြောင်တောင်တောင်။

ဇနီးသည် ကြုံဝါဖေးကရာစပ်ဖြဖြ၊ ပြုံးဖြုံးဖြုံး၊ စကား ပြောလျှင် ကျယ်ကျယ်သောင်လောင်၊

နောက်ပြုံး သူ့မှာ တယ်ခဘွဲ့အဆို အရေးကြီးနေသည့်ပုံ၊ သွားတာ၊ လာတာ၊ ပြောတာ၊ ဆိုတာအားလုံး ပျာယာ ပျာယာနှင့်၊

သမီးဖန်လီကျတော့ရော၊

ကြုံ့မကြုံ့တတ်သည်၊

သူမအမေ ကြုံဝါဖေးနှင့် မခြား၊

စကားကြောမိပြီဆိုလျှင် သစ်ရွက်လှုပ်တာ ယင်ကောင်ပျံ တာလအစ အကြောင်းရှာပြောတတ်သူ၊

သူတို့မှာ ထူးခြားသည်ကား သိုင်းမညာအကျော်အမော် များ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ မဆန်းပါလား၊

သို့သော် ဓယုံမရှိလေနှင့်၊

အကြည့်... ပိန်းချီစန်ကမဆေးကြောရသေးသောခေါက် ဆွဲကြော်ထည့်သည့် ကြောပန်းကန်ပြားတွေကို မီးဖိုခေဆင်ထဲ မှစေင်ဘက်သို့ မကွဲမရှုအောင် တစ်ဖက်တစ်ဖက်ကိုင်တယ်သယ် ဆောင်သွားရမည်အစား လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲတုံးတွေ အောက်ပစ်သလို ဖစ်နေသည်။

တစ်ပြုံးတစ်ခဲ၊

ဝ...ဝ...ဝ...ဝ...

ကြောပန်းကန်များဝဲမျှ သွားနေသည်မှာ ငှက်တွေပျံနေ သည့်နှင့်ပင် ချာသည်။

အသည်းယားစရာ၊

တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ချွတ်ချော်သွားလျှင် ပန်းကန်ပြား တွေကဲ့သို့အရာအကြောင်းကလဲ့၍ ဘာအကြောင်းမှမရှိ၊ သို့သော် ဇနီးသည်ကြုံဝါဖေးက ပိန်းချီစန်ပစ်ပေါက်နေ သမျှ ပန်းကန်ပြားတွေကို ဖျက်ခဲဖျက်ခဲလှမ်းတိုင်ပြီး သစ် စား ရေစည်ပိုင်းထဲ ပစ်ထည့်နေသည်။

'စုပ်...စုပ်...စုပ်'

ကျွမ်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ လျင်လျင်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်စည်းဝါးမှန်မှန် လှုပ်ရှားလှုပ်ကိုင်နေသည့် တစ်စုံတစ်ကွက်တစ်ကွက်ကို ကပြအသုံးတော်ခံ နေသည်ရှိ သည်။

သည်မှာ နောက်ခံတီးလုံးမရှိမဟုတ်ရှိသည်။

ထိုတီးလုံးမှာ ပိန်းချီစန်မီးစပ်မှ တတုတ်တုတ်ရေရွတ်နေ သော တီးလုံးတီးကွက်ပါသော ပါးစပ်ဆိုင်သံ ဗုံသံဖြစ်လေ သည်။

ထိုသို့ ပန်းကန်များဆေးကြောနေရင်းကစကားပြောသည့် အခါ ပြောပါသေးသည်။

'ဟဲ့... ကြုံဝါဖေး၊ မြို့ပေါ်မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပမလို့တဲ့၊ မိ ကြားပြီးပြီလား'

သည်ကနေတော့ ပိန်းချီစန်က အရက်ကလေးတစ်ခွက် စစ်ဖလားမော့လာစဉ် ညနေပိုင်းမှာကြားသိခဲ့ရသောတစ်လင် အကားကို ဇနီးသည်အားအသိပေးသည်။

ကြုံဝါဖေးတို့ကလည်း လူတစ်မျိုး၊

သိုင်းပြိုင်ပွဲအကြောင်း၊ သိုင်းပညာအကြောင်းသာပြော
ဖိတ်ခင်စားသည်။

အလေးအနတ်ထားသည်။

မကြားသေးဘူး၊ ရှင် ဘယ်ကကြားလာတာလဲ၊ ဈေးထဲ
ကလား၊ ကွာစီအရက်ဆိုင်ကလား။

ကြုံဝါဒေးက ကြွပန်းကန်တွေကို ဆပ်ပြာရေနှင့် စတင်
ပွတ်တိုက်ဆေးကြောရာမှ ပြန်ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပိန်းချီစန်သည် ပစ်ပေးစရာကြွပန်းကန်
များ မရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ရေစည်ပိုင်းအနီးသို့ လျှောက်လာလေတော့
သည်။

ဤနေ့ကသောက်ထားသောအရက်မှာ ပြေနေပြီ။

သို့သော် သူက ရိတ်တီဇာတ်တေ ခံစားမှုကလေးကို
ထိန်းထားဆဲ။

ကွာစီတို့အရက်ဆိုင်က ကြားလာတာပါ။ သူ့ဆိုင်မှာ
အရပ်လေးမျက်နှာကလေးတွေ ရောက်ရောက် လာတတ်တယ်
ဟေတ်လား။

ကွာစီတို့သားအဖတွေကလဲ စပ်စပ်စုစု သမားတွေဆို
တော့ သတင်းပတ်င်းစုဝေးရာဌာနကြီးပေါ်လော့ အရက်မူး
သမားစကား ခင်ကြားကြားရှင်ရဲ့၊ ရှင်ကအစ။

မင်းက ပြောတော့မယ်။

ဖုန်းပြောကာ လမ်းပေါ်ခွဲထားသော အချဉ်ရည်ဘူးကို
အမှတ်မဲ့လှုတ်တိုက်မိမည်အပြု ပိန်းချီစန်ကပျက်သွားသော

စန်ချက်ကိုထိန်းရင်း ရှေးတို့ အားလွန်လဲကျသွားလေတော့
သည်။

အချဉ်ရည်ဘူးကိုကား လှုတ်သွားသည်။

ပိန်းချိုစန်မူလပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။
လှုပ်ရှားမှုကို ကန့်တားဆဲ။

ကျုပ်....ရှင်ကို ဘယ်သိုင်းကွက်နဲ့ တွန်းထုတ်လိုက်တာလဲ
သိလား။

ကြုံဝါဖေးက သူမခင်ပွန်းသည် ပိန်းချိုစန်အပေါ် ပညာ
ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိန်းချိုစန်က တစ်ချက်ပြုံးသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...မင်းကမေးပြီ’

‘ဘာ...ဟဲ...ဟဲလဲ၊ မသိဘူး ဟုတ်လား။’

‘သိပါတယ်ကွာ၊ သိပါတယ်ကွာ၊ ဟို...ဟို သိုင်းကွက်’

ပိန်းချိုစန်က သိုင်းကွက်အမည်ကို မမှတ်မိ။ ခပ်ကြောက်
ကြောက် ခပ်ပေါက်ပေါက်လုပ်ပြသည်။

‘ဟင်...ခါနဲ့များမေးလိုက်တုန်းကပြုံးစိစိနဲ့ ဟန်ချည်းပဲ’

ကြုံဝါဖေးက မဲ့ချဲ့၍ ပြောသည်။

‘အမယ်လေး၊ ခါလေးများ။’

‘ပြောလေး၊ ခါလေးဆိုတာ၊ ခါကြီးလား။’

ပိန်းချိုစန် ခေါင်က ဆံပင်မွှေးတို့ထဲ လက်ထိုးဖွလိုက်
သည်။

မျက်လုံးကိုပြူး၍ နှုတ်ခမ်းစူပြသည်။

‘လက်တို့ပြန် သိုင်းကွက်မဟုတ်လား။’

‘တော်ပြီ၊ ခါကတော့ဖိုးတာ၊ ရမ်းတုတ်တာ’

ကြုံဝါဖေး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ခါဖြင့် ဘာသိုင်းကွက်လဲ။’

အခန်း (၁၀)

အချစ်ရည်ဘူးကို ဦးစားပေးလိုက်မိသောကြောင့်လည်း
ပိန်းချိုစန်ရှေ့ဘက်သို့ အားလှန်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အောက်မကျ။

‘အင်...’

အသံတစ်သံသာပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြုံဝါဖေးက ကြွေပွန်းကန်စောင်းဖြင့် ပိန်းချိုစန်၏ဝတ်
တုတ်တုတ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကလွယ်တကူ ပင့်ထား လိုက်ပြီ
နောက် တွန်းတင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မလဲ မသိတူးသေ၊ မသိလို့ မေးတာဘဲ'
ဇနီးသည် ကြုံဝါဖေးက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်လှုပ်
နေသည်ကို ခပ်ပွန်းသည် ပိန်းချိန်အခုမှသိသည်။
သိသိချင်းပဲ။

'ဟာ...ကျုပ်က အဟုတ်များသားလို့
ဟုပြောပြီး ပိန်းချိန်ကညာခြေဘစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်း၍ကန်
လိုက်သည်။

ကြုံဝါဖေးက ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေခံစောက်ကန်ချက် လှုပ်
ဆာရုံ တိမ်းပေးလိုက်သည်။

'ဝန်း.....'

ခါကတော့ နှုတ်ဖွဲ့သား ပန်းကန်ပြား ထစ်ချပ်ကို
အထပ်ထပ်ပြန်မထည့်ဘဲ ပိန်းချိန်မျက်နှာသို့ချိန်၍ နှိပ်ကပ်လက်
ထဲက ကြေပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ခံပေ
ဦးတော့။

ပိန်းချိန်လှုပ်သည်။ ဝါ၊ နှုပ်ကည်။
ရှေ့ဝင်သွားသော ကြေပန်းကန်ကို အမိအရ ဖမ်းယူဆုပ်
ကိုင်ပြီး ခုခံကာ နှိပ်ကပ်ပန်းကန်များထဲသို့ နေရာသို့ တင်ထား
လိုက်သည်။

'ဝိုး...ဖျတ်...ဝိုးဂလွမ်'

ထိုသို့သော အသံများနောက်မှ အခြေအနေမှန် သို့ပြန်၍
ရောက်အပ် နှစ်ယောက်သားရယ်မော သွားကြသည်။

ဟား...ဟား...ဟား'

'ကဲ...သိုင်းပြိုင်ပွဲအကြောင်း ဆက်စမ်းပါဦး'

'ဟာဆတ်ရမယ်လဲ၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပကြမယ်ဆိုနေမှ'
'ပေးမယ်ဆိုက ဘာဆုလဲ'

'ခါကတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်ထူးစုံအတိုင်း
မသေဆဲ မြင်းတစ်ကောင်ရမှာပေါ့၊ မြင်းတစ်ကောင် မရလဲ
ဆုနဲ့တန်ဖိုးညီတာရမှာပေါ့'

'ခါဆို ရှင်ဝင်ပြိုင်ပါလား'

ထိုစကားကြားသောအခါ ပိန်းချိန်စိတ်ဝင်ကစား မှီလာ
သည်။

သူ့ကိုယ်သူ့သည် အထင်ကြီးသွားသည်။
မျက်ခုံးတွေ ဆက်သွားစေပြီး။

'အေးဟုတ်တယ်၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲကိုဝင်ပြိုင်မယ်၊ ပြိုင်မယ်၊ ပြိုင်
မယ်'

ဟု ပေါက်တတ်ကရတော့အော်ဟစ်ရင်း ထကနေပြန်သည်။
ကြုံဝါဖေးသည်ဆေးကြောပြီးသား ကြေပန်းကန်အထပ်

ကြီးကို မပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ယူသွားရင်းမှ...
'ဒါ့ဩ...ရပါပဲ၊ ပေါ့တဲ့နေရာမှာ ရှင်ကတော့ နံပါတ်

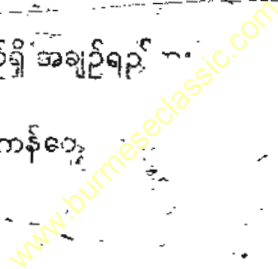
သစ်ပဲ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်'

ဟုပြော၍

ထိုနောက် စောစောက သမ်းမအသယ်၍ အချဉ်ရည်
ကို ခလုတ်ဝင်တို့ နှိပ်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါ သည်းထိတ်ရင်ဖိုကြေပန်းကန်တွေ
ထဲ ကစ်ထပ်ချည်း မဟုတ်သား။

'ကွဲပြီ...ကွဲပြီ...အမယ်လေး ကွဲပြီ'



ပိန်းချိုစန်က ကြွေဝါဖေး၊ ကြေပန်းကန်တွေ တက်ထပ်ကြီး
ကိုင်လျက် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ရှေ့ထိုးသွားလိုက်ချည် နောက်
သို့အားယူကော့လိုက်ချည်နှင့် ကိုးရိုး ကားရား ပြစ်နေလေ
လေ....!



အခန်း (၁၁)

‘အမယ်လေး....သွားပါပြီ သွားပါပြီ’
ဟု ပါးစပ်က တစ္ဆေတတ် ပြောနေသည်။
သို့သော် ကြွေဝါဖေးသည် မီးဖိုဆောင်တစ်ခန်းလုံး ပြည့်
လှစေမိန်း လမ်းလျှောက်ရုံမလွဲ၍ နောက်ဆုံး၌ သူသည်ပုံမှန်
အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်ရှိသွားရလေတော့သည်။
အမှန်တော့ သူတို့မိသားစုသည် သိုင်းပညာကို အလွတ်
လေ ကျင့်ခြင်းမပြုဘဲ အခုလို အိမ်မှုဗာဟီရ အလုပ်တွေလုပ်
ရမ်း လေ ကျင့်ခဲ့သည်သာများသည်။
‘ဒါထက် ကျုပ်တို့သမီး ဖန်လီစန်ရော၊ ညနေကတည်းက
မတွေ့ပါလား’
‘မေးမနေစမ်းပါနဲ့တော့ဟာ’

၆၀ မောင်နှင်းဆွေ

အလိုတော်...တာကြောင့်မမေးရမှာလဲ၊ ဒါ ကျုပ်တို့ချဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသမီး အပျိုကြီးရှင့်

အသြား...ဒေးလဲမေးတာပဲ ရှိမှာမို့ပါ၊ နင့်သမီးက စုချီ
မင်းတို့အိမ် ရောက်နေမှာမို့ ပြောတာပါ'

ကြွဝါဒဖေး မျက်စောင်းထိုးပြသည်။

မိန်းမနောက်ပိုးခံလာ စုချီမင်းကဖြင့် သူ့ကိုယောင်လို့
တောင် စောင်းမကြည့်ဘူး'

ထိုစကားကိုချောင်းခင်းထောင်နေသော ဖန်လီစန် ကြား
သည်နှင့် တတီးတီးလုပ် ငိုယိုခာတော့သည်။

အချားဟု ပြောရအောင်ကလည်း အခက်၊

အမယ်လေး အရပ်ကတို့ရယ်၊ ဒီကဖြင့် သူ့ကိုချစ်လိုက်ရ
တာ၊ မျှော်သင့်လိုက်ရတာ၊ ညွှာတာထောက်ထားလိုက်ရ
တာ

ဟု ပြောလိုက်ချည် ငိုကြွေးလိုက်ချည်နှင့် တစ်ယောက်
တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အမေတို့ကတော့လား အတော့ကို မဟုတ်ဘာ ပြောကြ
တာပဲ၊ အန်ကိုစုချီ ဝင်းကကျုပ်ကို ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲ၊ ချစ်လိုက်
တာမှတုန်လို့ တုန်လို့

ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ ဖန်လီစန်က အငိုကို
ရုတ်ခြည်းဖြတ်ကာ တခါခါ တခစ်ခစ် ရယ်နေပြန်သည်။

မျက်နှာရူး အပိုးမသေ။

ဖန်လီစန်မှာ ရူးပေါ်ပေါ် နေနေ၍သာ လှုပ်က ချစ်
စရာ စွဲမက်စရာ၊ ချစ်စရာဆိုဘာက ဖန်လီစန်သည် ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ထည်က သူ့ နေရာနှင့်သူ မတန်ဖို ဖောင်းတန်တာဖောင်း
၍ မို့တန်တာမို့လျက် နှင်းဆီပန်းကလေးတစ်ပွင့် မီးဦး
ဆောင်းဦးမှာ ပွင့်ချင်တိုင်း ပွင့်နေပုံရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

တကယ်ပဲ မိန်းမချောကလေး။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး ထူထူတူတူဖြစ်နေသည်က
သူမအလှကို ပို၍ လှပချစ်စရာကောင်းအောင် လုပ်ပေးနေ
သကဲ့သို့ ရှိ၏။

ဒါလေးတွေက စွဲမက်စရာဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်လီစန် အပျိုဖြစ်သည်နှင့်စကားပြောသူ
ယောက်ျားတွေ ငုနှင့်ဇေး။

သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဘာမျှအလေးဂရု မပြုခဲ့၊
အားလုံးကမူ ခုထိတန်းတန်းစွဲ။

ဘယ်သူတော့ဘယ်လော့ကပဲ ဖန်လီစန်အား စိတ်ဝင်စားစေ
ကြည့်နူးနှစ်ဆီမို့စေ...

စုချီမင်းက ခပ်အေးအေးပင်။

'သွားစမ်းပါ ဖန်လီစန်ရယ်၊ အေးအေးအေးဆေးဆေးသွား
နေစမ်းပါ၊ တကယ်တစ်ချိန်လုံး လူ့အသံတွေချည်းပဲ'

ဟုလည်းဆိုပြန်။

ချစ်လို့ ခွဲစိတ်လို့ ဖန်လီစန်က မရက်မကြောက် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့
သည်။

အကဲဆတ်လွန်းသည်။

အခုတော့....

ဖန်လီစန်သည် အိမ်နောက်ဖေးမှ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် လျှောက်လာသည်။

အိမ်ဘက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်ရသေးသည်။

အဖေနှင့်အမေ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ဈေးထိပ်တွင် လက်တန်းလှည်းတွင် တည်ခင်းရောင်းနေ စေ့စေ့ ခေါက်ဆွဲအရောင်းဆိုင်ခုံ ခုလိုညာဘက်တွင် အလုပ် အလွန်များသည်။ ချက်ပြုတ်ရသည်။ ဆေးရ ကြောရ သည်။

သည်လောက် အလုပ်များသည့်ကြားက အဖေနှင့်အမေ တို့က စကားကို လေဆက်မပြတ်ပြောတတ်ကြပါသေးသည်။ သူတို့ကားများသည်မှာ အဆဲမပါ။ အဘိုင်းအတာမပါ။ သည်တော့ ရယ်ရသည်။ ပြုံးရသည်။ ပျော်စရာလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဖန်လီစန်သည် ခြံနည်းရိုးသို့ရောက်သော အခါ ခွေးတို ဝေါက်ကို လူအိုးဝေါက်လုပ်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

ဟဲ့...ကောင်မလေး။ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်း ဘာလုပ်နေ တာလဲ။

ဟဲ့ ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် ပြောလိုက်မသောစကား သံကြောင့် ဖန်လီစန် တုန်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ဘယ်သူမုန်းမသိခင်က ကြောင်မောင်တောင် ကြောင်တက်တက်။ နောက်မှ လမ်းထဲ၌ သူမပါလျှင် မပြီး သော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရစတော့မှ...

ဟဲ့...ဟဲ့

ဟု မျက်နှာချိုသွေးသည်။

နောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ....

ရွှေဆွဲပြားလေး လွင့်စဉ်သွေးလို့ပါ အဘရဲ့

ဟု ပြီးစလှယ် စီးစလှယ် ဖြေလိုက်သည်။

သို့သော် မပြီးစီး။

လူကြီးက အထွန်တက်၍ဟာသည်။

ရွှေဆွဲပြား ဟုတ်လား၊ နှမြောစရာပါလား၊ ဖယ်ဖယ်

သကြီးရှာပေးမယ်။

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှာသည်။

ဖန်လီစန် ဘာပြောရမည်မသိ။

ပြောထားပြီးမှ မဟုတ်ပါဘူးဟုပြောလျှင် လူကြီးက မိမိ

အား ဆဲပေတော့သည်။

သို့နှင့် ဖန်လီစန်သည် လူကြီး စည်းရိုးနား ကုန်းကုန်း

ကုန်းကုန်းနှင့် ရှာနေဆဲ အသာ လစ်ထွက်လာရလေတော့

သည်။

ဖန်လီစန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ လူကြီး

အခြေအနေကိုသိချင်၍ နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်

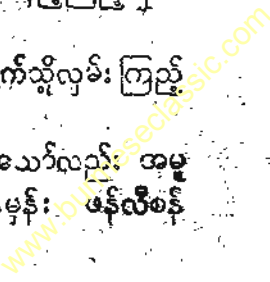
သည်။

လူကြီးသည် မိမိလစ်၍ထွက်လာသောဘက်သို့လှမ်း ကြည့်

ပြီး ပြောဆိုနေသည်။

သူပြောဆိုနေသောစကားသံကိုမကြားရသော်လည်း အမူ

အရာကိုကြည့်ရုံနှင့် မြည်တုန်စတောက်တီးနေမုန်း ဖန်လီစန်



စွဲချီမင်းတို့အိမ်ခြံစိုင်းအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ကွမ်း
ယုံမင်းကို အရင်တွေ့သည်။

သူမနှင့်ကတော့ သူ့ကံတူရှယ်တူဟု ပြောချိရသည်။

သို့သော် ဖန်လီခန့်က ကွမ်းယုံမင်းထက် သုံးနှစ်လောက်
တော့ကြီးမည်။

သုံးနှစ်လောက်ကြီးသည်ငယ်သည်ဆိုတာ ပြောပလောက်
သည်မဟုတ်။

အခန်း(၁၂)

‘မမစန့် ဘာလာလုပ်တာလဲ’

ကွမ်းယုံမင်းက ဆီးကြိုမေးသည်။

ဤသို့မေးလေတိုင်း ဖန်လီခန့်မှာစပ်ဖြူဖြူ ပြုံးစိစိ၊ မျက်
နှာကိုက မလှုံမလဲ။

‘တကယ် နှင်အစ်ကိုကို လာဖိုးနေတယ်လို့ ဆင်လိုလား၊

ပိုးနေတာပဲမဟုတ်လား’

‘ဒီကောင်မလေး ရှက်ရော’

ဖန်လီခန့်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုပဲ ကွမ်းယုံမင်းက သဘောကျနေသည်။

'အစ်ကိုကြီးက မမစန်ကို ချစ်ပါတယ်'
 'ချစ်တယ်....ဟုတ်လား'
 'ရိုးရိုးချစ်တာပါ'
 ထိုအခါ ဖန်လီစန်က ကွမ်ယုံမင်းပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။
 အတွင်းအားများပါသွားလေရာ ကွမ်ယုံမင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးကျသွားလေတော့သည်။
 'မမစန်ကလဲ အရမ်းချည်းပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို တိုင်လိုက်ရမလား'
 ကွမ်ယုံမင်းက ဤသို့ပြောရုံရှိသေးသည် ဖန်လီစန်ကပြေးထွက်သည်။
 ထိုအခိုက် အိမ်အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ စုချီမင်း ခုန်ပျံ၍ ဆင်းလာသည်။
 ကိုယ်ဖော့အားကိုသုံး၍ ခုန်ပျံဆင်းလာသည် မှန်သော်လည်း စုချီမင်း၏ ခုန်ပျံပုံအခနအသားမှာ အလွန် လှသည်။ ပျံလွှားဘစ်ကောင် စုချီဆင်းလာသည်နှင့် တူနေသည်။
 တို့နောက် ဖန်လီစန်နှင့် ကွမ်ယုံမင်းတို့ခရှုတွင် အသာအယာ အသံမဲ့ ကျရောက်လာသည်။
 'ဟာ...စုချီမင်း ကိုယ်ဖော့ပညာကတော့ အံ့မခန်းမနော်'
 ဖန်လီစန်က ဤသို့ချီးကျူးစကားပြောသော်လည်း စုချီမင်းက ကောင်းမပြောဘဲ ဖန်လီစန်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
 'နောက်မှ...'

'နှင့်မှာ ပေါတော့တော့ချာတာတာ အမူအရာကလေး
 -အမှုမရှိရင် ကောင်းမယ်'
 'ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဖန်လီစန်က လက်မကလေးကို တလေးတစ်ယောက်ဟန် ကိုက်ပြလိုက်လျက်...
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 ဟု ပြန်မေးသည်။
 'လှလို့ပေါ့၊ နင်ကလှတယ်ဟ၊ ငွေတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ အခုလို ပေါတော့တော့ မနေရဘူးလေ'
 ထိုအခါ ဖန်လီစန်က နှုတ်ခမ်းစုသည်။
 ကွမ်ယုံမင်းကတော့ အစ်ကို မျက်နှာလိုကြည့်လိုက် ဖန်လီစန်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လုပ်ကာ ပြုံးနေသည်။
 'ကဲ...ခါတွေထား၊ လောလောဆယ် ဓားထုတ်'
 'လုပ်ပြီ...ခင်းမှမပါတာ'
 'ညီခလေး၊ ဓားပေးလိုက်စမ်း'
 'ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကိုကြီး'
 ဟုပြောကာ ကွမ်ယုံမင်းသည် သူမခါးမှခင်းကို ဓားအိမ်ထဲအတို ပေးလိုက်သည်။
 'ဘာလုပ်ဦး မလို့လဲ စုချီမင်းရဲ့'
 'နင်...သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင်မလို့ ဆို'
 'ဒီသတင်း ဘယ်သူပြောတာလဲ'
 'ဘယ်သူရှိမှာလဲ နင့်အဖေ ပိန်းချီစန်းပဲပေါ့၊ တာလဲ့ ဟုတ်ဘူးလား'
 'စဉ်းစားတုန်းပါ'

၆၀ ဓောင်နှင်းခေတ္တ

'စဉ်းစားမနေနဲ့ ဝင်သာပြိုင်'
 'ခွဲရင် ရှက်စရာကြီး'
 'ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အရှုံးနဲ့အနိုင် ဒီနှစ်မျိုးပဲရှိတာ မဟုတ်
 လား၊ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူးဟာ'
 'ထိုအခါ ကွမ်းယိုမဝါးကဝင်ပြောသည်။
 'ကျွန်မတောင် ဝင်ပြိုင်မလားလို့၊ ဘာဖြစ်လဲ သိုင်း
 လောကမှာ ကျွန်မတို့သိုင်းပညာအဆင်ဟာ မနိမ့်ပါဘူး'
 'ညီမလေးဗွာ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် လေ့ကျင့်မ
 လို့မသေးတယ်၊ ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ မစင်စေချင်သေးဘူး၊ ဝင်
 စေချင်တာက ဖန်လိစန်ပဲ'
 'နှင်ကင်္ဂါကို အတော်အထင်ကြီး နေပါလား'
 'ခွင့်သိုင်းပညာ အရည်အချင်းကို ငါ့ဒကာင်းကောင်းသိပါ
 တယ်'
 'ဤတွင် ဖန်လိစန်က ဝေးကို ခါးတွပ်အကျအန ချိတ်
 လိုက်သည်။
 'သေချာတော့မှ သိုင်းကွက်နှင်း၍ ရုပ်လိုက်သည်။
 'အခတော့လည်း ဖန်လိစန်သည် တကယ်အကျော်ဒေးဟ
 သိုင်းသမားကြီးဟန်။
 'ကဲ...ဖန်လိစန် ရပြီလား'
 'ဗျို၊ စတော့'
 'သို့နှင့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် လူချင်းခွာထိုက်ကြသည်
 ခွာလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဝေးကို အသီးသီးဆွဲထုတ်လိုက်ပြ
 သည်။

ဝေးကိုကလေးများမှာ တုန်ခါ၍ ဝင်းလက်နေသေး
 သည်။
 အတွင်းအားများကို စုစည်းလိုက်သည်။

ဖန်လိစန်လည်း ဓားကိုအမော်တွင်မိုးရင်း တစ်ဖက်လူ၏
တိုက်ခိုက်လာမည့် တိုက်ကွက်အနေအထားကို အလစ်မပေး
ဘဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။

အခုလိုစောင့်ကြည့်နေသောအခါများတွင် အသက်ရှူသွင်း
မှုတ်ထုတ်သောအသံများမှာ များစွာကျယ်လောင်လာ၏။

‘ယား....’

စုချီမင်း ၊ ရုတ်တရက်ထအော်လိုက်သော ငြာသံပေးသံ
သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသွင်ကိုပင် ဆောင်နေသည်။

ကွမ်ယံမင်းက သူ့အစ်ကိုကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ဖန်လိ
စန်ကိုလည်း စိတ်ချသည်။

လှုပ်တစ်ပြတ်အတွင်း လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက ပြီးဆုံးပေတော့
မည်။

‘ချင်....ချင်....ထန်’

ဓားဓားခွင်းထိသံများ ပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင် ဖန်
လိစန်၏ ဘယ်ဘက်လက်ဓောင်းတွင် ရှုပ်ထီသွား၏။

သွေးများရုတ်ခြည်း ယိုစီးထွက်လာသည်။
အမှန်တော့ စုချီမင်းနှင့် ဖန်လိစန်တို့ နှစ်ယောက်သည်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပျော့ကွက်ကို စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။

ဖန်လိစန်သည် လေတိုးတိုက်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်
သည့်တစ်ဇော စုချီမင်းက ငြာသံပေး၍ အထက်သို့ခုန်ပွတ်
သွားရင်း ဖန်လိစန်အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

အခန်း (၁၃)

သိုင်းသမားများအပို အတွင်းအားစုစည်းခြင်းသည် အန်
ကကျသော အဆင့်တစ်ဆင့်ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာ မည်မျှပင် ကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်စေ အတွင်း
အားမကောင်းသော သိုင်းပညာသည် အသက်မပါသော
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

စုချီမင်းသည် ညာလက်ဖြင့်ကိုင်ထားသော ဓားကိုဆန့်တန်း
ထားလိုက်သည်။

ပြီး ခြေဖဝါးတွေကို ခပ်ဖွဖွလှောက်ရင်း မျက်လုံး
အကြည့်များက ဆိန်းငှက်အကြည့်များကဲ့သို့ထားကာ ကြည့်
နေသည်။

ခုတ်သရက်ကြီးဆိုတော့လည်း ဖန်လီစန်အသုဉ်အပြောင်း
ထုဆီ မေ့ထားတန်တူသည်။

ဒေါ်မင်း၏ မိုးခင်းချက်ကို ပင့်ခမ်းဖြင့် ပင့်ထုတ်ကာကွယ်
လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကွက်တိမဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခားစားချင်းထိခတ်ပြီး လူချင်းပြန်
အခွာ မခုံးစွန်းထွင် ပူခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ခားထိသွားမုန်း ဖန်လီစန် ချက်ချင်းပဲ သိ ပိုက်ချပါသည်။
ဒါအတော့ မိခင်အမှားပဲလေ။

သွေးတွေက အဆမတန် စီးကျလာသည်။

စိုက်ဖွဲ့ကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၏။

ကွပ်ယိုင်းငှာ စုချီမင်းပါ ဖန်လီစန်အနီးသို့ ပြိုင်တူ
လိုလို ရောက်လာသည်။

သိပ်များသွားသလား ဖန်လီစန်

စုချီမင်းက ပင် စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

ဖန်လီစန်သည် ဇွေးကို ခားထိမိတွင်ပြန်ထည့်ရင်း...

‘ရုပ်ထိသွားတာပါ။ မများပါဘူး’

‘အစ်ကိုကြီးက တမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား’

ကွပ်ယိုမင်းက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘တမင်လုပ်လိုက်တာလို့လဲ ပြောမယ်ဆိုရင် ရပါဘယ်။

သိုင်းပညာဆိုတာဟာ စကယ်ရန်သူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျမှ

စကယ်ကျားကွတ်ကျားခဲ ခိုက်ခိုက်ရတာ မဟုတ်လား’

‘ဒီတော့ သွေးရဲရဲဆဲရဲရဲ ဖြစ်ဖူးရမယ်ခေါ့ ဟုတ်လား’

ဖန်လီစန်ကလည်း သဘောပေါက်နေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဧညာပါဦး။ အခု တိုတိုကိန်ခိုက်သလောက် အခြေအနေ

ထို...

လိုတော့လိုသေးတယ်။ သိုင်းပညာပိုင်းမှာ လိုနေတယ်

လဲတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းပြိုင်ပွဲက လိုပါသေးတယ်’

‘ကျွန်မပါလေ ကျင့်ထားမယ်နော် အစ်ကိုကြီး’

‘ညီမလေးက အတွင်းအားလေ ကျင့်မှု လိုသေးတယ်ဆို

တော့ ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ချိန်မှသာ မဟုတ်ဘူး။ လေ

အိုင်ထားတာကတော့ လေ ကျင့်ပေါ့။ မများပါဘူး’

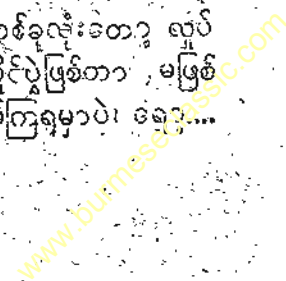
‘သိုင်းပြိုင်ပွဲကတော့ ဖြစ်မှာလား’

‘မပြောတတ်ပါဘူး။ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးတော့ လှုပ်

လှုပ်ရွှေ့ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ကပါလေး... ပြိုင်ပွဲဖြစ်တာ မဖြစ်

တာ နေခက်ထား။ ထိုလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရမှာပဲ။ ခေ့...

ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးခားကိုယူ’



၇၄ - မောင်နှမ်းဆွေ

စုချီမင်းက နှမဖြစ်သူအား ဓားကိုပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဓား
လွတ်ချည်း ဖြစ်သည်။
ကွန်ယုမင်းကလည်း ဓားကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းဖမ်း၍ ဓားရိုး
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။



အခန်း (၁၄)

ဒို့...ဟူ...ဟူ...ဟူ
ဒို့...ဟူ...ဟူ...ဟူ
ဒို့...ဟူ...ဟူ...ဟူ

မောင်နှံသံသည် စကြာမှော်ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံးကို
တပ်လှန့်နှိုးလိုက်သည်။

သည်မောင်းသံကြားသူဂိုဏ်းသားအားလုံး ကြားရာအရပ်
မှ အမြန်ဆုံး စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

အကြောင်းထူးရှိသည်လား မရှိသည်ပဲလား၊ ဒါကိုတော့
ဘယ်ဂိုဏ်းသားမှမသိကြပေ။

မကြာလှပေ။

ကြော့မော် ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံးလို့လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စုခွ မောက်သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော မိုးပျံနဂါး ပိုက်ချွန်းထန်လည်း ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူမပါ၍ မဖြစ်။

လက်ရှိ အခြေအနေတွင်ကား မိုးပျံနဂါးပိုက်ချွန်းထန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွန်ထင်စု၏ ညာလက်ရုံးတစ်ဖက်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွန်ထင်စုက သူ့လက်ထဲ ရောက်ရှိနေသောရောင်ပြန်ခေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်သုံးစွဲချင်လျက် မသုံးစွဲဘဲ မိုးပျံနဂါးပိုက်ချွန်းထန်ကိုပေးထားသည်။

ဂိုဏ်းသားတွေကိုခေါ်ရတာကတော့ အခုဘလော့ သိုင်းလော့ကရဲ့ သိဆင့်သိထိုက်တာလေးတွေကို ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေ သိထားရအောင်ခေါ်ရတာပါ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွန်ထင်စုက သိုင်းပညာတွင်သာမက စကားပြောလည်း ကောင်းသည်။

အချိန်အခတ်ကြာကြာ ပြောဖြစ်သည်။

သူ့ပြောစကားများတွင် စကြာမော် ဂိုဏ်းအကြောင်းလည်း ပါသည်။

လက်ရှိ ချိမ်းလော့ကအကြောင်းတွေလည်းပါသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးစီးသွားသောအခါ စကြာမော်ဂိုဏ်း၏ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားများ ကျန်နေရစ်သည်။

ပိုက်ချွန်းထန်က ရွှေဆုံးဘ.....

‘ဒီနေ့ ပိုက်ချွန်းထန်ကိုအစီကပြောချင်တာကတော့...’ ဟုပြောပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွန်ထင်စုက စကားကိုရပ်ထားလေရာ ပိုက်ချွန်းထန်အပါအဝင် လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားများ အားလုံး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာသည်။

‘ကျုပ်ပေးအပ်ထားတဲ့ရောင်ပြန်ခေးနဲ့ဖတ်သက်လို့ ဘယ်လိုထူးခြားချက်ရှိနေပြီလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ’

‘ခေးကတော့ ခေးတောင်းတစ်လက်ပါပဲ။ တာကြောင့် ခေးကော့င်းတစ်လက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လဲစူးစမ်းနေဆဲပါ။ခုထိတော့ အလွန်လေးသ တာကလဲ့လို့ တခြား ဧယ်လို့ ထူးခြားချက်မှ မတွေ့သေးပါဘူး’

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသား ပလောင်ဇွာရှကျမင်က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်သည်။ပြီး ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။

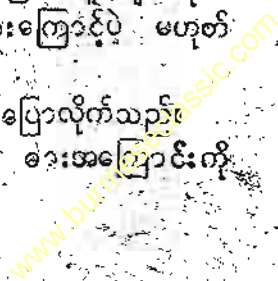
‘ခါဆိုရင် ဒီခေးဟာလေးလံတာကလဲ့လို့ ဘာမှ အစွမ်းထက်မရှိတဲ့ ခေးတစ်လက်ပဲပေါ့’

ရှကျမင်ကဝင်ပြောလိုက်လေရာ ပိုက်ချွန်းထန်ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဟုတ်လေဗျာ။ မြေဘီလူးကျင်းထိုက်သိုင်းလော့ကကိုကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့တာ ဒီခေးကြောင့်ပဲ ဖဟတ်ဏား’

ပိုက်ချွန်းထန်က ဣန္ဒြေရရပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ခါဆိုရင်လဲ စကားကိုငံ့ထူးတဲ့လူက ခေးအကြောင်းကို ဝေးလှာထားမှ ဖြစ်မော်လေဗျာ’



'ထေ့လာတယ်ဆိုတာ အချိန်လိုပါတယ်။ ဒီခင်းကို ဂိုဏ်း
ချွန်ကြီးက ကျုပ်သက် ကိုအပ်ထားတဲ့အချိန်ဟာ ဘာမှမရှိ
သေးဘူး။ တွက်စစ်ကြည့်ရင် သုံးသလောက်ပဲရှိမယ်'

'ဒီခင်းခက်ရှင်းပြုစရာမလိုပါဘူးဘျား၊ ကျုပ်က စကြာမော်
ဂိုဏ်းရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး ပြောနေရတာပါ'

'ကြုံတုန်းမို့ပြောရဦးမယ်။ ဒီခင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
ကျုပ်ကိုအပ်ထားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို ရှု
ထူးငင်က မခက်နပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အခုပဲ ပြောင်းလဲသက်ခံပါ။
ကျုပ် ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး'

ဆီအခါ စကြာမော်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခွန်ထင်စုက လက်နှစ်
ဖက်ကို မြှောက်ကာ...

'နေကြပါဦး...ခင်းတစ်သက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီလောက်
စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ မလိုပါဘူး'

ဟု ဝင်ပြောလာသောကြောင့် ပိုက်ချန်းထန်ရောဂျကျ
မင်ပါ ငြိမ်သွားသည်။

ပြောလက်စစကားများသာ ငြိမ်သွားသည်။

မျက်နှာများမှာ ပိုမိုခက်ထန်မာကျောလာသည်ဟုဆိုရမည်
ဖြစ်သည်။

'ပိုက်ချန်းထန်ကို ဒီခင်းအပ်ထားတာကလဲ အတွင်းအား
အရာဒေ အကောင်းဆုံးပိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့
အတွက်ဆိုတာ အားလုံးသိနေပါတယ်'

ဤစကားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတော့မှပဲ ရှုကျမင်မျက်
နှာငဲ့သွားသည်။

ကျန်လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားတွေကထော့ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

ကန့်လန့်လုပ်ချင်တဲ့ရှုကျမင်ပါးစပ်ပိတ်သွားတာကောင်း
စာယ်ဆိုသောသဘော။

'အင်း သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြတာနဲ့ကျုပ်ပြောမယ့်
စကားတောင် ဘယ်ခရောက် သွားသလဲမသိဘူး။ ဒီစကားကို
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့တော့မရပါဘူး။ ဒီလိုပါ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စုက သူပြောမည့်စကားကို စိတ်
ဝင်စားစေချင်သော သဘောနှင့် ဆက်မပြောသေးဘဲ နား
ထားလိုက်လေသည်။

အားလုံးတီးတိုင်းစကားသံနှင့် လှုပ်ရှားမှုများ မရှိတော့မှ
သူ စကားစကိုပြန်ဆက်သည်။

'အခုတစ်ခါလော တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းဟာအတော်လေးလှုပ်
လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတယ်။ ဒါ မင်းတို့ သတိထားမိရဲ့လား'

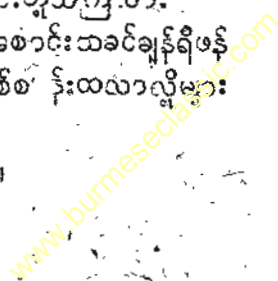
'ဟုတ်ပါတယ်။ ဆတိထားမိပါတယ်'

အားလုံးလိုလိုအဖြေကို ပြိုင်တူပေးကြသည်။

'ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းရင်းကို မင်းတို့သိကြလား'

'တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့သမီး စောင်းသခင်ချန်ရီဖန်
ရဲ့ညီမ ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရှုတို့နှစ်ယောက်တစ်စုံ နီးထလာလို့များ
တော့စရာပါပဲ'

ပလွေဝိဇ္ဇာရှုကျမင်ဆာဝင်ပြောသည်။



ဆေးပေးမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာ၊ နောက်တစ်
 ကြောင်းက မြေတီလူးကျင်းထိုက် ပျောက်ချင်းမလှပျောက်
 နေတာ၊ တောင်ပင့်ကျိုက်က ပမ်းပြီး မြေအောက်လိုက်စွ
 ထဲက အကျဉ်းခန်းထဲမှာ ချုပ်ထားဆဲပဲ၊ နောက်ပြီး ရောင်
 ပြန်ခေးကို ကယ်မှာဝက်ထားသလိုလို့ မေးနေတယ်၊ ကျင်း
 ထိုက်က သူတို့မိခင်ကတည်းက သူ့ခေး ပျောက်ဆုံးသွား
 တဲ့အတွက် မူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့
 ဂိုက်ချုပ်ကြီး ခွန်ထဲစုပြောသော အကြောင်းအရာမှာ
 အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်နေကြ
 သည်။

အခန်း (၁၅)

ကျင်းထိုက် စိတ်မုန်လာအောင် ဆေးကုနေတယ် လို့လဲ
 ကြားစားယ်၊ ဒီခေးအကြောင်းကို ကျင်းထိုက်ကလွဲပြီး ဘယ်
 သူမှ မသိတော့ ကျုပ်စို့အတွက် အခက် တော့နေတာပေါ့၊
 ခုလို သူစိတ်ဖောက်ပြန်နေတာကိုပဲ ကောင်းသလိုလို့ဖြစ်နေ
 တယ်။

‘စိကိစ္စ ကျုပ်ကိစ္စထားပါ’
 ပိုက်ချွန်းထန်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်
 ဆဲသည်။

၀၂ ဇာတ်အိတ်

‘ဝင်းကို ကျွန် အစကတည်းက ယုံကြည်စိတ်ချပါတယ်။
နောက်တစ်ချက် ပြောရဦးမယ်’

ပိုက်ချွန်းထန် နားစွင့်နေသည်။

အားလုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သည်။

ပြောရမှာတော့ အားနာနာပဲ’

‘ပြောပါ၊ ရပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပိုက်ချွန်းထန်ကိုသာ ကြည့်၍ ပြောနေ
သဖြင့် ပိုက်ချွန်းထန်သဘောပေါက်နေသည်။

‘ရပါတယ်’

ဟူသောစကားကိုပင် ပြောလိုက်သည်။

‘ဖဲကြိုးဝါ လုဖန်ရှု့ကို ပိုက်ချွန်းထန်ကိုယ် နိုင် သတ်ဖို့
ကိစ္စပဲ’

‘ခင်ဗျာ...ဖဲကြိုးဝါကို ကျုပ်ကိုယ်ဘိုင်က သတ်ပေး ရမယ်
ဟုတ်လား’

ပိုက်ချွန်းထန် တော့ကပြန်သွားရမှာ အမှန်။

ဦးတော့သည်။ သူနှင့်ဖဲကြိုးဝါ လုဖန်ရှု့ကို တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် သိသောတို့ ရှိခဲ့ဖူးသော အကြောင်းကို
ကြောမော်ဂိုဏ်းသားထဲက တစ်ယောက်ယောက် သိ ရှိသွား
လေပြီလားဟု သုတေ့ခိုလိုက်သည်။

ဟုတ်ထယ် ပိုက်ချွန်းထန်၊ မင်းဖဲကြိုးဝါကို သတ်ရမယ်၊
အယ်လီလဲ၊ ကြောမော် လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် အနေနဲ့
သတ်ဖို့ပဲ။ တာလို့မသတ်ရဲစရာ ရှိမလဲ’

‘ဪ...ဟုတ်ကွဲ့ သတ်ရပါတယ်၊ တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ’
‘မေးလေ’

‘ဒီမိန်းမကို သတ်ရလောက်အောင် ဘယ်လိုများ အကြောင်း
နဲ့ ခံ ရှိနေသလဲ ဆိုတာပါ’

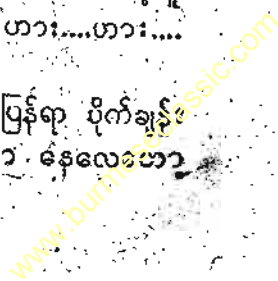
‘ဟား...ဟား...ဟား’

ပိုက်ချွန်းထန်က အားပြုကြီးနှင့် ရယ်မောလိုက်
သည်။

ရယ်မောပြီးတော့မှ...

‘ဘာအကြောင်းရမ်းခံ ရှိဖို့လို့ သေးသလဲ... တောင်ပင့်ကူ
ဆီး ခေါင်းထောင်လှတဲ့ အချက်ပဲပေါ့၊ ဟား...ဟား...
ဟား’

ခွန်ထင်စုက တဟားဟား ရယ်မောနေပြန်ရာ ပိုက်ချွန်း
ထန်ကလွဲ၍ အားလုံးကပါ ဝေါင်နဲ့ ရယ်မော နေလေတော့
သည်။



၈၄ မေခင်နှင်းဆွေ

စကြာမှော်ဂိုဏ်းသားများက လူစု ခွဲလိုက်ကြသောအခါ ပိုက်ချန်းထန် စိတ်မောသွားသည်။

သူ့အိမ်ကိုပင် တက်ရောက်ချင်စိတ်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲကူး၍ လျှောက်စင် သွားလေသည်။ ခြံထဲရှိ တန်းလျား ခုံဘစ်လုံးတိုင်ကား လူဝယ်တစ်ဦး ကျောပေး၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့သည်။

စတံစုံဖြူဝတ်ထားသဖြင့်စကြာမှော်ဂိုဏ်းသားမဟုတ်မှန်း ပိုက်ချန်းထန် သိလိုက်သည်။

'ဘယ်သူလဲဟေ့၊
'ကျွန်တော်ပါ ဦးတော်ရဲ့၊ ကျွန်တော်စုချီမင်းပါ။
စုချီမင်းက ပြောပြောဆိုဆို နောက် လှည့်ကြည့်သည်။

ပိုက်ချန်းထန်က စုချီမင်းကိုတွေ့တော့မှ သက်မတစ်ချက် ချရင်း....

'ဪ...မင်းကိုး'
ဟု ပြောကာ ဆက်လျှောက်လာကာ စုချီမင်းဘေး တန်းလျားပေါ်တွင် အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
'ဦးတော်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ နေထိုင်မကောင်းသလိုပဲ၊ နေထိုင်မကောင်းဘူးလား၊
'နေကောင်းပါတယ်ကွာ'

နေကောင်းပါတယ်ဟုသာ ပြောသည်။ ပိုက်ချန်းထန် သည် မတုန်မလှုပ် မျက်လုံးများက တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့် သည်။



'အေး...မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်၊ လူဆိုတာ ဝါပါပဲ ကွာ၊ ငါမေ့သွားလို့ပါ'

'ကဲ...ပြောပါဦး၊ မင်းလာတဲ့ကိစ္စ'

'တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဦးတော်၊ ဖန်လီစန်က သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်မယ် ပြောနေလို့ပါ။ အဲဒါ ဝင်ခွင့်ပေးသင့်မသင့် မေး ချင်လို့ပါ'

စုချီမင်းက သူ့ဆန္ဒကို ပန်လီစန်ဆန္ဒအနေနှင့် ပြောလိုက် သည်။

'မင်းလဲ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ အတော်လေး သံယော ဇဉ် ရှိနေပြီထင်တယ်'

စုချီမင်းက ဘာမျှမပြောတော့။

'အင်းပေါ့လေ... ငယ်လို့ရှူးရူးမိုက်မိုက် နေတာကလွဲရင် မိန်းမချောကလေးပဲ၊ စိတ်ကောင်းလို့ရှိတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

စုချီမင်း စကားဆက်ဖို့ခက်နေသည်။

'ကောင်မလေး သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်ပြိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ မှာက မိသားစုမျိုးရိုးဇီဇကောင်း ရှိတယ်လေ၊ တစ်နည်း ပြောရရင် ငမ်းတွင်းပါသိပ္ပံပညာလို့တောင် ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်တယ်'

အခန်း (၁၆)

ထို့ကြောင့် စုချီမင်းကလည်း ပိုက်ချွန်းထန် အရိပ်အကဲ ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

'ဒီလိုပါပဲဦးတော်ရယ်၊ လောကမှာ ဝမ်းသာစရာတွေရ သလို ဝမ်းနည်းစရာတွေလဲ တွေ့နေရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် အဖေပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောရရင် လောကမှာ ဝမ်းသာစရာဆိုတာ နည်းနည်းလေးပါကွာ ဆိုတဲ့စကားပါပဲ ဦးတော်'

ဟု စုချီမင်းက ပြောတော့မှ ပိုက်ချွန်းထန် ခေါင်းမော့ လာသည်။

'ဟုတ်တယ်နော်...ဦးတော်၊ သူ့ မိဘနှစ်ပါးဆိုရင်လဲ ဘယ်
တုန်းက ဘယ်သိုင်းဆရာတွေဆီမှာ တပည့်ခံထားသလဲ မယ်
တူး၊ သိုင်းပညာ အကျော်အမော်ကြီးတွေအဖို့ပဲ၊ အား
နေရင် တစ်တောက်ကိုတစ်ယောက် သိုင်းပညာနဲ့ ဆက်ဆံနေ
ကြတာ'

ပိုက်ချွန်းထန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

စောစောက စိတ်ညစ်ညစ်၊ စရာကိုပင် မပေးသွားဘဲ
'ဒီလူမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ သိုင်းသောကမှာ ပဟုတ်
ဆိုး၊ လောကတိုင်းမှာရှိတာ၊ လောကရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခု
ပေါ့ကွာ'

ခါပေမယ် သူ့ကိုလေ ကျင့်ခိုင်းဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်
လေ ကျင့်ရခဲပေါ့ဟ
သိုင်းကွက်ဆစ်တွေလဲ လိုမှာပေါ့နော် ဦးတော်'

'ခါကတော့ မင်းဆရာဘဝ
'ကျွန်တော့ဆိမ်းကွက်တွေက ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲနဲ့ဆိုင်မလိုက်
စက်ဘူးလား ဦးတော်'

ဘာလို့ လိုက်မက်ရမှာလဲ၊ အသွင်းအားကို ညှိပေးရင်
ရပါတယ်'

'ပြိုင်ပွဲဝင်တယ်ဆိုတာ မင်းလဲဆိုသားပဲကွာ၊ ဒီလောက်
ခက်ခဲခဲ သိုင်းကွက်တွေ မလိုပါဘူး၊ ထစ်ကွက်ကောင်း
နှစ်ကွက်ကောင်းပေးတာနဲ့ ရပါတယ်'

'ဦးတော်' ကြည့်လုစ်ပေးပါလား၊ အချိန်ရှိမယ် ဆိုရင်
ခေါ်'

စုချီမင်းက မရွံ့မရှဲ ပြောသည်။

အချိန်ကတော့မရှိဘူး စုချီမင်း၊ ခေါ်မှာလဲ မင်း မြင်တဲ့
ဆံတိုင်း အပူနဲ့ကွ၊ ဘာပဲပြောပြောလေး အခုလော့လော
တယ် ငါလဲ သိုင်းကွက်တွေ ပြန်နူးစရာရှိတာနဲ့ အတော်
ပါပဲ'

'ခါဆို အဆင်မရှိတာပေါ့ ဦးတော်'

'ဪ... ခါထက် မင်းဆရာ့အားကြီးဝမ်းမူး တယ်မှာလဲ၊
မင်းသိလား'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးတော်'

'တို့ သူ့ဆီကိုသွားပြီး လိုအပ်တဲ့သိုင်းပညာ လေ ကျင့်မှု
လုပ်ကြမလားလို့ပါ'

ထိုအခါ စုချီမင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်....

၉၀ ပောင်နှင်းဆွေ

ဆရာရသေ့ ဘယ်မှာဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်
ဦးတော်
ဟဲ့ ပြောလိုက်လေတော့သည်။



အခန်း (၁၇)

တောင်ကုန်းမြင့်လမ်းက တစ်နေရာဖြစ်သည်။
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်
သော အရပ်ဒေသမို့ မြို့ခိုးတွေဆိုင်းနေသည်။
ရုတ်တရက်အမြင်တိုင် ရွှေ့လျားနေသည်ဟုပင် မထင်ရ။
တောင်ကုန်းမြင့်တွေက အထပ်ထပ်၊ အရောင်အဆင်းကား
မဘူးကြ၊ ပြာတာပြာသည်၊ စိမ်းတစ်စိမ်းသည်။
အညိုရောင်လေထူဝင်နေသော တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးများ
ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

တောင်ကျွန်းမြင့်ကို ကျော်ဖြတ် ဖောက်လှော်ထားသော
မြေခွံသစ်ကျွန်းကလေးတစ်လမ်းတွင် ခရီးသည် ဆုံးမယောက်၊
နှစ်သောက အမျိုးသား၊ ကျန်အစ်ဦးကဘော့ အသက်
ခင်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

အမျိုးသားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ အသက်ငါးဆယ်
ကျော်၊ ကျန်အစ်ဦးမှာ အသက်ဝယ်ဝယ်ပင် ရှိပါသေး၏။

အမျိုးသမီးကလေးမှာ အသားဖြူသည့် ဝဝကျစ်ကျစ်
ချစ်စရာပန်းကလေးတစ်ပွင့်။

သူတို့ကား မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်းထန်၊ ဇေယျာမင်းနှင့် ဖန်လီ
စန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

စုချိမင်း၏ လမ်းညွှန်မှုအရ ရသေ့ကြီးဝံ့မိဖူးဝံ့မို့ သွား
ရောက်သောဆုံရန် ခရီးထွက်လာကြခြင်းပင်။

သွားရမည့်အရပ်မှာ အနောက်ဘက်လွင်ပြင် ကျန်စီနယ်
ကျွန်းငှက်နွှာရအတွင်း တစ်ခုခု။

ထိုအရပ်ထိုဒေသတွင် ရာသီဥတုကောင်းမွန်ပြီး စိမ်းလန်း
စိုပြည်မှုရှိသော်လည်း ထိုအရပ် ထိုဒေသသို့ရောက်ရန် ဖြတ်
သန်းရသောခရီးမှာ မလွယ်၊ အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပေ
သည်။

သဲကနွှာရကိုဖြတ်ရသဖြင့် အခဲတူအကြွေခံရ၍ မရ။
မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို အလျဉ်းသင့်

သလို ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သွားရသည်။
အပူပတ်မကျန်ရသောခရီးမှာ ကျန်စီနယ်အရပ် တောင်

ကျွန်းမြင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ပျောက်နေသောလမ်းကြောင်းကို အတော်
ကြီးရစိုက်၍ လျှောက်နေကြရသော်လည်း
ခရုလုံ မိုးမှောင်ကျလာပြီဖြစ်သောအခါ ခရီးမပေါက်နိုင်
တော့။

‘တို့တွေခရီးဆက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မောင်နေပြီ၊ ဒီခရီး
လမ်းမှာကလဲ သွားရဲတိရစ္ဆာန်တွေက ပေါ်တိနဲ့’

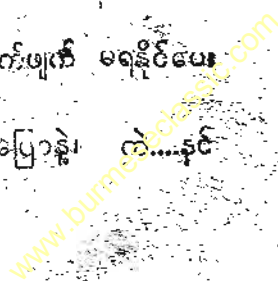
ပိုက်ချွန်းထန်က သတိပေးသည်။
‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဆက်မသွားသင့်ဘူး ထင်တယ်’

ဖန်လီစန်က သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ပြော၏။

သိုင်းလမားကောင်းတစ်ယောက် မှန်သော်လည်း အမျိုး
သမီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။

သူပင်ကို စိတ်ကလေးကိုကား ဖျောက်ဖျက် မရနိုင်ပေ။
‘ခါနဲ့များ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်ဦးမလို့တဲ့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ စုချိမင်း၊ မဆိုင်တာမပြောနဲ့၊ ကဲ...နှင့်
ရော သရဲမကြောက်ဘူးလား’



'ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ သရဲဆိုတာမှ မရှိတာ'
 'အေး... သရဲဒြောက်မှ ထွက်မပြေးနဲ့၊ ဟင်း'
 'မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ခရီးသွားရတာ မဆိုးဘူးဟေ့၊
 အပျိုင်းပြေသား၊ ကဲ...ကဲ...တို့တွေ ဒီနားမှာပဲ စခန်းချကြ
 ခို့'

ပိုက်ချွန်းထန်က ပြောပြောဆိုဆို ကျော့ ဝိုး တိတ် ကို
 အောက်ချနေပြီ။

ထို့နောက် စကြာလှပေ၊ ထင်းခြောက်များ စုပုံပြီး မီး
 မွှေးသည်။ ချမ်းအေးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း မီးမမွှေး
 ချိ မရ။

ဤတော ဤတောင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခုလို ညဘက်
 ထင်းဒီးဖိုတစ်ဖိုမရှိလျှင် မှက်၊ ခြင်၊ ယဝ်တွေက ဝိုင်းပြီး
 ကိုက်ခဲနိုင်သည်။

နောက် ကျားဆိုးအန္တရာယ်ရှိသည်။
 မီးအခိုးအငွေ့နှင့် အပူငွေ့လှိုင်းကြောင့် မှက်၊ ခြင်၊ ယဝ်
 တွေ ဝေးရာပြေးသည်။
 အလင်းရောင်ကိုကျော့ကျော့ ကျားဆိုးတွေ ဝဲပုလွေဆိုးတွေ
 မကပ်ရဲ။

နေ့စမ်းပါဦး ဦးတော်၊ ဦးတော်တို့ စကြာမှော်ဂိုဏ်းချုပ်
 ကြီး ခွန်ထင်စူးကလဲ ဘာသဘောဘာနဲ့များ လုဖန်ရဲကို အသတ်
 ခိုင်းရတာလဲ။

မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်နေကြစဉ် စုချီခမ်းက ကောက်ကာ
 ဝင်ကာ မေးဆိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'သုပြောတာကတော့ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ၊ ခုတလောဟောင့်
 စင်ကူဂိုဏ်းဟာ ခခါင်းထောင်လာတယ်၊ ဒီလိုခေါင်းထောင့်
 ထာတာဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးညီမ ပဲကြီးဝါလုဖန်ရဲနဲ့ သမီး
 ဗျပ်စောင်းသခင် ချန်ရီဖန်တို့ အာစွမ်းထက်သာတဲ့အတွက်
 ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လုဖန်ရဲကို လုပ်ကြံဆတ်ဖြတ်ရမယ်
 ပေါ့ စုချီမင်းရယ်'

'ဒါဆို ဗျပ်စောင်းသခင် ချန်ရီဖန်ကိုလွဲ ထားမှာမဟုတ်
 ဘူးပေါ့'

'အဲဒါကိုတော့ ငါလဲမသိဘူး၊ ပြောလို့တော့ မရဘူး၊
 သတ်ချင်သတ်မှာပဲပေါ့'

'ဦးတော်လိုသိုင်းပညာအဆင့်ရှိတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်
 ထစ်ဒေသက အဖိုခက်ခဲတဲ့အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပေမယ့် ကြား
 သူတွေအတွက်ကတော့ မလွယ်ပါဘူး'

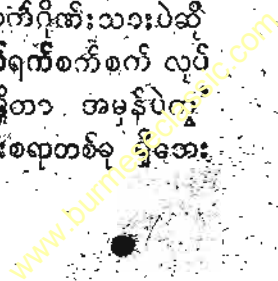
'အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကလဲ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား
 တွေပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'နောက်တစ်ခုက ငါကလဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဂိုဏ်းသားပဲဆို
 အသိလောက်နဲ့ လူထစ်ပောက်ကိုရက်ရက်စက်စက် လုပ်
 သတ်ဖြတ်နိုင်လောက်တဲ့ စိတ်မျိုးမရှိတာ အမှန်ပဲကွ'

'ဦးတော်ကို ကျွန်တော်မေးမလို့၊ မေးစရာတစ်ခု ရှိအေး'

အဆိ



၉၆ ဝောင်နှင်းဆွေ

အလင်္ကာ မေးလေ

ဤ ပြောမြီး - ပိုက်ချန်းထန်က သူယူဆောင်လာသော
အရက်ဘူးကို တုတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၀)

ပိုက်ချန်းထန် အရက်ကြိုက်သော်လည်း ခရီးပန်းပြီး
ဆိုယ်လက်နှမ်းနယ်သည့်အခါ အရက်ကလေးတစ်ခွက် တစ်
ဇယား ခမာတတ်သည်။

အမြည်းက ကြုံရာ အခု မြည်းစရာမှာ အသားခြောက်
ကင်း။

ဧချီမင်းက သူမေးမည့်ကောင်းကို အရင်မပြောသေးဘဲ
သစ်ဖက်ဘေး သစ်ပင်ရှင်းတွင် သစ်ပင်ပင်စည်ကို နောက်
ကျောမိုပြီး ငိုက်ငိုက်ကျလျက် ရှိသော ဖန်လီစန်ကို သတိပြု
ချိတ်သည်။

ကြည့်စမ်း...ထိုင်လျက်က ဟောက်လို့ အိမ်ခေမာကျနေ
သည်။

ဘယ်အချိန်က အိပ်သည်မသိ၊

ဘာများလဲ စုချီမင်းရဲ့

ပိုက်ချွန်းထန်က ထပ်မေးသည်။

ခမ်းပြီး အရက်ခွက်ကို အသာမော့ချ၍ သောက်လိုက်
သည်။

အရက်ဝမ်းခေါင်းထဲ ရောက်လောက်သော အချိန်ကျကာ
မှ နှက်ခမ်းသိမ်းသည်။

အမဲခြောက်ကပ်မှ အသားမြောင်းကလေး တစ်မြောင်း
ကို နှာသည်။

တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ လူဖန်ရဲနဲ့ ဦးအောင်တို့က ရန်သူကြီး
တွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မွန်ဂိုခေတ္တနဲ့ ဦးအောင်တို့က နိက္ခိန်းက
ဦးတော်ဘက်မှ သူဝင်တိုက်ပေးဖူးတယ်လို့ ရခေသ့ကြီးဝှမ်း
ဖူး ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးပါသေးတယ်။

ပင်းသောင် ဒီအကြောင်းတွေကို သိနေပါလား။

ပိုက်ချွန်းက တိုးတိဆီညစ်သာခပြာသည်။

ကျွန်တော် ပြောပြကော၊ ရသေ့ကြီး ဝှမ်းဖူးပြောဖူးပါ
ထုပဲလို့ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

ဟုတ်တယ် ကွယ်။

ဟု ပြောပြီးနောက် ပိုက်ချွန်းထန် ငြိမ်နေသည်။

ပြောပြကော အသံမြဲ၍ ဇောက်လောင်နေသော မီး
ဖိုမှ မီးတောက်မီးလျှောက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာ ဝိုင်နေသည်။

တောအုပ်အတွင်းသို့ လေများကဟူးဟူးတိုးဝင်နေသည်။
တစ်နေ့လုံး ပူလောင်လာသဖြင့် လေများပူနွေးခြောက်
သွေ၍ ပျံ့ကားသွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေထုသည် ဟာ
ကာဟင်းလင်းဖြစ်နေဟန် တူသည်။

အခြားအခြားသော အရပ်များမှ လေများ တိုးဝင် တိုက်
ခတ်လာဟန် တူသည်။

မီးဖိုမှမီးညွန့်သည် မငြိမ်းသော်လည်း လေယူရာသို့ ညှိတ်
ဆိမ်း၍ သိမ်းချင်ကိုင်ဆိမ်းနေပါတော့သည်။

ထိုအကြောင့် စုချီမင်းက သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတစ်ကိုင်းကို
မီးထဲသို့ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် တစ်ဖက်ဆီမှ...

အား...

ဟူသော အော်ဟစ်သံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပိုက်ချွန်းထန်ရော စုချီမင်းပါ အသံလာရာသို့ မျက်နှာမှ
နစ်ကြသည်။

စုချီမင်းရင်ထဲ ဖိတ်သွားသည်။
 ဆွေမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ထိတ်စရာလန့်စရာ၊
 ဖန်ထိစန်မှာ လဲကျမေ့မြောနေသည်။
 လက်ကောက်ဝတ်ခန့် အလုံးရှိသော မြေတစ်ကောင်က
 ဖန်ထိစန်ဝမ်းဗိုက်ပေါ်အထိတက်လာပြီး အောက်သို့ လျှော
 ဆင်းသွား၏။

‘ဟာ...ဖန်ထိစန်ကို မြေပေါက်သွားပြီ ဦးတော်ရေ’
 စုချီမင်းကလှည့်အပြော ပိုက်ချန်းထန်က....
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးထဲရှိခွေးမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး မြေ
 ကိုပစ်ပေါက်လိုက်၏။
 တည်လိုက်သည့် ခွေးချက်၊
 မြေ၏အလယ်ပိုင်းသောက်ကို တန်းလန်းစိုက်သွား၏။
 မြေက ရုန်းကန်လျက်၊
 စုချီမင်းသည် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခန့်ထကာ မြေကိုခုန်ဝင်
 ဖမ်းအုပ်လိုက်သည်။
 လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
 မြေက ကြီးသည်။
 ရှည်လည်းရှည်သည်။
 စုချီမင်းကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို ရှစ်ပတ်တိုက်ခိုက်သည်။
 စုချီမင်းသည် မြေ၏ကုပ်ကိုခဲသည်။
 မြေသေသွားသည် အထိပင်။

မြေသေသွားတော့မှ စုချီမင်းက ဖန်ထိစန် မြေသလုံးရှိ
 အမဲစက်ကလေးနှစ်စက်ကို ပါးစပ်ဖြင့်တော့ပြီး မြေဆိပ်ခဲတ
 ကို စုပ်ယူထွေးထုတ်လိုက်သည်။
 ‘သက်သာသွားမှာပါ’

'ဒီခါးပဲကွယ်၊ ရောင်ပြန်ခါးဆိုတာ'
 ပိုက်ချွန်းထန်က ခါးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခြောက်လှော်လေ
 ရာ ဖုချီမင်းက ခါးကိုတစ်ခုစီကိုင်ကြည့်နေသည်။
 'ဟာ... အစမ်းရောင် ထနေလိုက်တာ၊ ဆန်းကော့ဆန်း
 ထယ် ဦးတော်'

'နောက်ဆန်းလာတစ်မျိုး သိရအောင် ကိုင်ကြည့်စမ်း၊
 ရော့...
 ဟု ပိုက်ချွန်းထန်ကပြောပြီး ရောင်ပြန်ခါးကို ဖုချီမင်းထံ
 ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဖုချီမင်းသည် ကမ်းပေးလာသောရောင်ပြန်ခါးကို အမတ်
 မှုလှမ်းယူလိုက်လေရာ အောက်သို့ကျလျက်အထိ ညွတ်ကျ
 သွားလေတော့၏။

သို့နှင့် ဖုချီမင်းသည် ရောင်ပြန်ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
 ဖုပ်ကာ အတွင်းအားကို စုစည်းထည့်သွင်းနေရသည်။
 အသက်ကို မှန်မှန်ရှုသွင်းမှုတ်ထုတ်ကာ အတွင်းအားကို
 ထပ်ဆင့်ပြုတ်ဆင့် မြင့်ယူသည်။

'ဝီ...ဝီ...ဝီ'
 ဒုားအစုံတွင်ပင် လေများအန်ထွက်လာသည်အထိ အတွင်း
 ဆားလှိုင်းများ စီးဆင်းလာ ည်ပင်လာသည်။

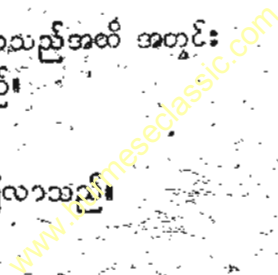
'ဝီ...ဝီ...ဝီ'
 အခုမှ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အခန်း (၁၉)

ရသေ့ကြီး ဝမ်းဖူးထံမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပိုက်ချွန်းထန်
 သည် တောင်ပင်ကူ ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် ပဲကြီးဝါ
 လုဖန်ရဲထံသို့ စိန်ခေါ်သည့်စာချွန်လွှာတစ်စောင် ပေးပို့လိုက်
 သည်။

စက္ကဆုံကိုက်ခိုက်လိုသည့် နေရာကား မိုးထိထောင်ကျန်း၊
 စက္ကဆုံတိုက်ခိုက်လိုသည့် အချိန်အတော့ သည်ကနေသည်
 အချိန်။

ဆို ကြောင့် မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်းထန် ရောင်ပြန်ခါးကို
 ဆီစိမ်ကြော့ဖြင့်လိပ်စားရာမှ ပြေလိုက်သည်။



ထိုအခါ စုချီမင်းသည် ရောင်ပြန်ခမ်းအား လက်နှစ်ဖက်
ပြင်ဆင်ကိုင်ထားရာမှ ဘယ်ဘက်ကိုလှုတ်ကာ ညာဘက်လက်
တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကိုင်ဆည်း။

ထို့နောက် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဝစ်...ဝစ်...ဝစ်’

မည်သို့ဆိုစေ သာမန်ခမ်းတစ်လက်ကဲ့သို့ သွက်လက်မှုမရှိ
အနည်းငယ် လေးလံနေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဦးတော် ဟုတ်တယ်’

‘တာဟုတ်တာလဲ စုချီမင်း’

‘အတော်ကို လေးတာပဲ’

‘ဒါကြောင့် အတွင်းအားမကောင်းတဲ့ သိုင်းသမားဆိုရင်
ဒီခေါက်မိကိုင်ပုံကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီလိုခမ်းမျိုး ကျွန်တော်ဖြင့် အခုမှတွေ့ဖူး
တော့တယ်၊ ကဲ...ရော့၊ ဦးတော်ရော့’

စုချီမင်းက ပြောပြောဆိုဆို ရောင်ပြန်ခမ်းကို ပိုက်ချန်း
ထန်အား ပြန်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စုစည်းထားသော အတွင်းအားများကို ပြန်
ထည့်ဖြေချလိုက်၏။

ရင်ထဲမောဟိုက်၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

‘ဒီခမ်းကို ရောင်ပြန်ခမ်းလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်တာလဲ
ဦးတော်’

‘အဲဒီခမ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဘစ်ချက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ရောင်
ပြန်ခမ်းလို့သာခေါ်တယ် ဘယ်လိုအရောင်ပြန်သလဲ ခုစီမသိ
ရသေးဘူး’

‘ရောင်ပြန်ဆိုတာ နေရောင်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား၊ နေ
ရောင်ကို အခြေတည်ထားပုံရတယ် ဦးတော်’

‘ငါလဲ မင်းယူဆီ ဆိုယူဆပြီး ဒီခမ်းကို နေရောင်မှာလှည့်
ရှားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာထူးခြားချက်မှ မရှိခဲ့ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် လူရောင်နဲ့ရော ဦးတော်’

၁၀၆ ဓာတ်နှင်းခေတ်

လှောင်မာလ စမ်းသပ်ခဲ့တယ်၊ ထူးခြားမှုတွေ မတွေ့ခဲ့ဘူး
ဘူး၊
စုချိမင်း ပရုံးများတုန့်တင်လိုက်သည်။



အခန်း (၂၀)

ခေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။
'ဒါဆို ဒီခေးတာ လေးလံတာကလဲ့လို့ ဘာအစွမ်းမမှမရှိ
ဘူးပေါ့'
'ဒီလိုလဲကောက်ချက်ချလို့ မရသေးဘူး'
'ဘာကြောင့်လဲ ဦးတော်၊ အခြားစဉ်းစားစရာအကြောင်း
ရှိနေသေးလို့လား'
ပိုင်ချန်းထန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ....

‘ခိုကယ်ခလ...မြေဘီလူးကျင်းထိုက်ကို မဝေးကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား’

ဟု မေးသည်။

‘ကြားဖူးတယ်။ သူက မြောက်ပိုင်းသားလေ။ နှိုင်းလော
ကကြီး တစ်ဝက်လောက်ကို ကိုင်ထားခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီး
တစ်ယောက်ပေါ့’

‘အေး... ဒီရောင်ပြန်ခေးဟာ မြေဘီလူး ကျင်းထိုက်ခွဲ
ခေးပဲ’

ထို့စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စုချီမင်းမှတစ်ဆင့် တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားသည်။

ခေးကြီးကိုပစ် ပြန်၍ကြည့်နေသည်။

ရောင်ပြန်ခေးက နှုတ်ခမ်းစေ့ရောင်ခြည်ဘွင်အစိမ်းရောင်
လှိုင်းထနေသည်။

ပိုက်ချွန်းထန်ပင်လျှင် ကြာကြာမကိုင်၊ သစ်မြစ်ဆုံတိုင်
စိုက်သွင်းထားလိုက်သည်။

‘စွပ်...’

‘တကယ်ပဲလားဦးတော်ရယ်’

‘ဘာလဲ...မင်းက ငါပြောတာကို သံသယရှိနေလို့သား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အံ့ဩနေမိလို့ပါ’

‘အံ့ဩစရာပဲလေ’

‘မြေဘီလူးကျင်းထိုက် ဆီတ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရလာတယ်’

ဆိုတာ ပြောပါဦး’

ထိုအခါ ပိုက်ချွန်းထန် စဉ်းစားသည်။

စင်စစ် စုချီမင်းနှင့် ပိုက်ချွန်းထန်မှာ ဂိုဏ်းတူညီ အစ်ကို
ဆွေမဟုတ်။

စုချီမင်းက မီးအိမ်နီဂိုဏ်းသား၊ ပြီးတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဘောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်း၏သား။

ပိုက်ချွန်းထန်က စကြာမေ့ဦးဂိုဏ်းသား၊ ဇက်ရွေးစင်ဂိုဏ်း
သားတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့အပေါ်တွင် စုချီမင်း၏ ကျေးဇူးတော်
ပေးမကုန်နိုင်လောက်အောင် ရှိဖူးသည် ဆိုတော့လည်း ပိုက်

ချွန်းထန်က စုချီမင်းထံ မောင်နှမအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်
ထူ ပိုလာခဲ့သည်။

မိကပယ်ဖျက်၍ ရေသေ သံယောဇဉ်များ ဖြစ်နေလေ
သည်။

သည်ကိုစုကို စကြာခေတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စု သိသကဲ့သို့ ဆဲလောက်သိထားသည်။

ပလောင်ဇွာရဲကျွမ်းမင်ဆိုလျှင် အထူးကြီးကြီးစားစားစုံစမ်းနေသကဲ့သို့ ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ပိုသိနေသည်။

သို့သော်ပိုက်ချန်းထန်ကမူ၊ ဂိုဏ်းအပေါ်တွင် စိတ်ကုန်နေသည့် အချက်လည်းပါသည်။

ခါကြောင့် အခု စချီမင်းမေးသည့် အခမေးကို ဖြေကြားစပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

အခွန်တော့လည်း စချီမင်းက သူ့ကိုယ်သူ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းအား တစ်ယောက်အနေနှင့် မေးခြင်းမဟုတ်ခဲ့ပေ။

ခါကို ပိုက်ချန်းထန် ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိရပါတယ်ကွာ၊ မင်းယိုမိသားစုနဲ့ ငါ့အတူတကွ တကယ်တော့ ခွဲခြားလို့ ရတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

စချီမင်းသည် ပိုက်ချန်းထန်အား ခမာ ကြည့်နေသည်။ ရောင်ပြန်ခား ခြောက်လုံးကျင်းထိုက်လက်ထဲ ရှိနေသလို ဆိုတာကို ခွန်ထင်စုသိသလိုပင် မြေဘီလူးကို ခြေရာခံခဲ့ဘယ်

နေ့ကိုပိုင်းကျင်းထိုက် အယစ်မှာ ဒီခားကို ခွန်ထင်စုက ခိုးလာခဲ့ဘယ်

ခွန်ထင်စု ရောင်ပြန်ခား ခိုးယူသွားတဲ့ အကြောင်းကို ကျင်းထိုက်လုံးလုံးမသိဘူး။ ကျင်းထိုက်ဆိုတဲ့သိုင်းသမားက

နဂိုကတည်းက ရှေးကြောင်ကြောင် မဟုတ်လမ်း၊ ခါနဲ့ သူ့ဟာ သူ့ခားထဲ ပျောက်ရော့ တစ်ခါတည်း ရှားသွပ်သွပ် ဖြစ်သွား

တော့တာပဲပေါ့ကွာ၊ သနားစရာပါဆံပင်တွေထဲ မညှပ်တော့

သွား၊ နှုတ်ခမ်းမေး၊ မုတ်ဆိတ်ခေးတွေ ကိုလဲ မရိတ်မပြုခဲ့ဆိုတော့ ဘာဟာသရဲဘဘက်ကြီးလို့ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ခါကြောင့် သူ့နာမည်လဲသိုင်းလောကမှာ ပျောက်သွားတာကိုး၊ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်အခုမှ သိရတယ်ဦးထော်လယ်။

ခါတင်မကေ ဝေးဘူး၊ ကျင်းထိုက်အဖြစ်က အတော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတာ။

‘ဝေများသွားလို့လား’

‘မဝေပါဘူး ရှိတယ်... ရှိတယ်၊ ရှိတာက ဒီလို၊ ဒီအကြောင်း နားသိရင် အံ့လျှိုးမှာပဲ’

ဟု ပြောကာ ပိုက်ချန်းထန်က ရှားသွပ်နေသော ကျင်းထိုက်အား တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းက ဖမ်းဆီးပြီး မြေခဲအောက် လိုက်ခေါင်းအကျဉ်းခန်းထဲ ထည့်သွင်းကာ ဤရောင်ပြန်ခားအား

မေးမြန်းစစ်ဆေးလျက်ရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ‘ဒီလိုသာဆိုရင် ဒီရောင်ပြန်ခားဟာ အနုညာတ ခားတစ်

ထက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး’

‘ဝေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဒီခားဟာ အနုညာတ ခားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့်ခက်တာက ဒီခားကို ဘယ်လို အသုံး

ချရမလဲဆိုတာပဲ၊ ဒါကိုမှ မသိရင်လဲ ဒီခားကို ပင်လယ်ထဲ သွားပစ်ချဖို့ပဲရှိတယ်’

‘ဦးတော်ကလဲ ကျင်းထိုက်ရှိနေတဲ့ နေရာကို သိနေမှသော့

တာခက်တာမဟုတ်လို့’

၁၄၂ **သောင်နှင်းစေတီ**

‘မြေထိလုံးကျွမ်းထိုက်က ရှုံးသွပ်နေပြီလေ၊ သူ့ ကိုမေးလို
ရမှာတဲ့လား၊ ရတော့ရှေး သူကပြောမလား၊ ဒါလဲ မလှယ်
သေးဝါသူးက’

ထို့နောက် တောင်ဘက်တေးစပ်မှ တောကြက် တစ်ဖျပ်
ရုတ်ခြည်း ထပျံ သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

အခန်း(၂၅၀)

‘ဖဲကြီးဝါ လူဖန်ရဲ့ ရောက်လာပြီထင်တယ်’

စချီမင်းက ထင်ကြေးပေးလိုက်သည်။

‘မင်းပြောတာအမှန်ပဲ’

‘ခါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ရတော့မလားဦးတော်’

ဟု ပြောကာ စချီမင်းပြန်မည်ပြုသည်။

‘နေပါဦး...ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

စကားပြောနေသည့် အခိုက်မှာပဲ ဖဲကြီးဝါ လူဖန်ရဲ့

လျှောက်လာသည်။

အတော်မပါ။

လှပတစ်ယောက်တည်း။ ခေါင်းတွင် ဖဲကြိုးခါးများကို ပန်းပန်းသလို ပန်းထားသဖြင့် ဝေဝေဆာနေသည်။

လှပန်ရဲကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့လည်း ပိုက်ချန်းထန်ရင်ထဲ ခုန်လာသည်။

သွေးလည်ပတ်နှုန်းတွေက မြန်လာသည်။

အကြည့်က လှပန်ရဲထံမှာ စုရပ်တစ်ခုအဖြစ် ရောက်ရှိနေသည်။

လှပန်ရဲထည် အသက်သုံးဆယ်ခွဲကျော်ရဲ့ ရှိဦးမည်။

သိအောင် အရွယ်တင်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝါးနှစ်ခန့်သာ ရှိမည်ထင်ရသည်။

အသွားက ဖြူဝင်း ပြုံးဉာနေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ပန်းပုရုပ်တူကလေး တစ်ရုပ်နှင့် မခြား စုံမကီရောလေးတွေစုပေါင်း ရက်လုပ်ဆွေးသည့်အလှ ပန်းချီကားတလေး အစကားပါပေ။

မိန်းမချောကလေး လှပန်ရဲကို မိမိတို့သိဘိသ့် တိုက်ခိုက်၍ သတ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

မိုးပျံ နဂါးပိုက်ချန်းထန်တောင် ရောက်နေနှင့်မူကိုး

ပိုက်ချန်းထန်က မိမိတို့မပြောဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မကတော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ စုချီမင်းလဲပါလားတယ်နော်

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကြည့်မှုမရှိဘူးဆိုရင် အခု ပြန်မှာပါ

ထိုကြည့်ပါတယ်။ နေမပါ။ ရပါတယ်။ ခြေထောက်... ခါထက် စိန်ခေါ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မမေးချင်ပါသေးတယ်။ ကျားမဟုတ်မိဘူး။ စကြာဓမ္မာဂိုဏ်းအနေနဲ့ စိန်ခေါ်တာနဲ့ ခါမှ မဟုတ်...

တစ်ချိန်က ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုတူညီဦးတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့တဲ့ ထို ကျုပ်သဘောကျုပ်ဆန္ဒတိုက်ခိုက်မှာထဲလား

ထင်တော့ အထင်သားပါ။ ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မကို ခုလို ခိုက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

ထင်...မင်းတာလုပ်ချင်သလား မင်းဆန္ဒကို ပြောပါဦး

မိုးပျံ နဂါးနှင့် ဖဲကြိုးဝါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခုခိုနေသော စကားတွေကိုကြားနေရသော စုချီမင်းမှာ

အကောင်အထည်ဖြစ်နေသည်။ စကြာဓမ္မာဂိုဏ်း၏ ရှင်နို့ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်စေချင်

မိမိတို့ ဖဲကြိုးဝါ လှပန်ရဲက မေးလိုက်သောအခါ မိုးပျံ နဂါး

ချန်းထန် အပြေခက်နေသည်။ သူတစ်ဖန်က သတ်ရမည့်တာဝန်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့တိုက်ခိုက်ကြသည့်ပွဲကို စိုက်ချစ်ကြီး နှစ်ထပ်
ကိုယ်တိုင် တစ်နေရာမှကြည့်နေပါလိမ့်မည်။

သူတို့ယုံတိုင်မဟုတ်လျှင် သူ့ကိုယ်စား စင်္ကြာမောင်ရီ
သား တစ်ယောက်ယောက် လာနိုင်သည်။

အများဆုံးဖြစ်နိုင်သည်ကစေ? ပလေ့ဝိဇ္ဇာရှုကျွမ်း

က...လူဖန်ရဲ၊ စင်းကျွမ်းကိုစတိုက်ပါ။ ကျွမ်းကစေ
အသစ်ပဲ

စိုက်ချမ်းစန်က တိုက်ကွင်းထဲတွင်နေရာယူပြီးသည်နှင့်
ဖန်ရဲအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူသည် အစပထမ ရောင်ပြန်ခားကိုအသုံးပြုရန် ရည်ရွယ်
ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်တစ်ခုမည်
သောအခါ သူ့အိုးနေကျ သာမန်အားတိုပဲသုံးသည်။

ရောင်ပြန်ခားကို ဆီစိမ့်ကျွမ်းဖြင့် ပြန်၍ရှစ်ပတ်ပြီး
မင်းထံတွင် အပ်ထားလိုက်သည်။

ရှင်က ဘာကြောင့် စပြီးတိုက်ခိုက်တာလဲ၊ စိန်ခေါ်
လူက စတိုက်ရယ်လေ

ကျွမ်းက စိန်ခေါ်တဲ့သဘောပေါ့ လူဖန်ရဲရယ်

ဟူသောစကားတစ်ခန်းကိုမူ ပိုက်ချမ်းထန်က လေသံ
အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

ကောင်းပြီလေ...ရှင်က ကျွန်ုပ်ရင်ပြီ တာပါပဲ

စာပြောပြီးနောက် လူဖန်ရဲသည် ယမ်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို
ပေါက်လိုက်သည်။

ရိုင်း...

သည်တော့မှ ဖဲကြိုးဝါဒတို့ပြေးဆင်းလာသည်။
အဆိပ်ပြင်းသောမြေတွေ သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာသည်
သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖဲကြိုးဝါမျှားခုန်ပျံ ပြေးဆင်းလာသည်ကိုတွေ့သော ဝိုက်
ချွန်းထန်သည် ဖဲကြိုးဝါတွေကိုပင် ပြန်လည်အသုံးချကာ သစ်
ပင်ပေါ်သို့ တွယ်ထုတ်သည်။

အပေါ်ရောက်သောအခါ လုဖန်ရဲရှိနေသော နေရာတို့
အက်မသွား။

အခြားသစ်ကိုင်းတစ်တိုင်းတွင် နားနေသည်။

စုချီမင်းမှာ အသက်ရှူမှူးမှူးတတ် တအံ့တကြဲပြစ်နေသည်။
မြင်တွေ့နေရသောစိုက်ပျဲမှု နတ်ဒေဝါတွေ တိုက်ခိုက်နေ
သလို ဘေးစရာ။

ထို့နောက်....

လုဖန်ရဲက ညာလက်ဝါးတွင် အတွင်းအားတွေကိုစုစည်း
၍ ကြားခံလေ ထက်အလိုက်သင့် တွန်းလွတ်လိုက်လေရာ...
အမှတ်မထင်မို့ ပိုက်ချွန်းထန်ခံလိုက်ရသည်။

ကြားခံလေထုတွန် ကန်အား လေလျှင်စီးကြောင်းထိမေး
ပါသွားသည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်လေရှိသောကြောင့် လွင့်ချောမှုမှာ
အနေအထားမမှန်။

အစန်း (၂၂)

ယမ်းထိပ်ပေါက်ကဲ့သို့ သွေး ဝန်းစန့်မြည်တည်းသော
နောက်တွင် မြူရော်ရော်ပြာမှိုင်းမှိုင်းယမ်းငွေ့များ ခို
များပမာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ယား....

ဟူသော ညာသံတစ်သံနှင့်အတူ မြေပြင်မှ ဟိုအမြင့်
ဆယ်ငါးပေလောက်သို့ ခုန်ပျံ တက်သွားသည်။

လွှပ်ရှားမွှေရပ်တန့်သွားသည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်ရောက်
သည်။

ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ အချိန်မီဆက်ခံရလျှင် ဘယ်အထိ
လွှင့်ပေးသွားမည် မသိ၊
ခဏော့ ခဏော့ပေးသည်၊
ပိုက်ချွန်းထန်သွားတိုသည်။

တန်ပြန်အတွင်းအားကို စုစည်းထုတ်ဖျက်သည်။
လည်ပတ်နေသောဘီးကို လက်အနားခံ၍ ရပ်စေသည်။

ပိုက်ချွန်းထန်သည် တစ်ခန့်မှာ ယုန်ရဲလွှင့်ထုတ်ထား
ဆော့ အတွင်းအားစီးကြောင်းမှ အပြင်သို့ ချော်ထွက်လာ
သည်။

ဆယ်စေ့နှင့်မြင့်သော အနုရုမှ ပိုက်ချွန်းထန်ပြုတ်ကျသည်။
လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြုတ်ကျသောအထိ ထွက်
မသွား။

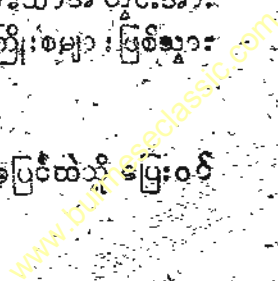
ရှုပ်
ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့လေးကျလာသည်။
ကြောင်တစ်ကောင်လိုလို၊
နောက် ကျားတစ်ကောင်ပုမာ။
ထိုတိုက်ကွက်မှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းဆဲမေးနှစ်ဦး၏ လှပသော
အိမ်ကွက်တစ်ကွက် ပြစ်သည်။
ပိုက်ချွန်းထန်သည် အတွင်းအားကို တစ်ဆင့်ထင် သင့်ပါ
လျက် မတင်။
တိုက်ကွင်းအနေအထားနှင့် လှပရဲရဲအနေအထားကိုသာ
စောင့်ကြည့်သည်။

ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်
အဝါရောင်တွေအတန်းလိုက် ပြေးထွက်လာ လေတော့
သည်။

ထိုနောက် ပိုက်ချွန်းထန်ထဲသို့မရောက်မီ အလံ ပါခံတူခေ
ထိပ်ကား လိုင်းထနေသည်။

နူးညံ့၍ပျော့ပျောင်းသော အဝါရောင် အဝတ်ကြိုးစ
အလေးများအား လှပရဲရဲ၏ ကောင်းလှသော အတွင်းအား
ကြောင့် ထိခတ်ဖြင့်ပြုလုပ်သော သံခက်ကြိုးစများ ပြစ်စွား
လေသလားမသိ။

ထိုအခါကျမှ ပိုက်ချွန်းထန်က...
ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြု၍ လေဟာပြင်ထဲသို့ ပြေးဝင်
နိုင်သကဲ့သို့...။



၁၂၂ မောင်နှံခေါ်

ထိမိတေခင်ပမာ သိုင်းကွန်ချာကို ဆုတ်သုံးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း’

လက်ဝဲချင်း ပြိုင်ရိုက်သောအသံမှာ မိုးထိတောင်ကုန်းပေါ်က တောကြက်အုပ်တစ်အုပ်ကို လှည့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် မခြားပြည်ဟိန်းသွားလေသည်။



အခန်း (၂၉)

ထိုသို့သော အဆင့်မြင့်သိုင်းအကျော်အမော်များလည်းဖြစ်သော စကြာမွှာဂိုဏ်းသားနှင့် တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားများလည်း ဖြစ်နေသော တိုက်ကွင်းအနီးသို့ သိုင်းသမားတစ်ဦး ချုံစေးပျစ်အပင်တွေကြားမှ ခေါင်းကိုက်၍ လျှောက်ခေါ်ပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် သိုသိုစက်ဂုက်ပြင့် လျှောက်လာသော်လည်း ပိုင်ချန်းထန်ကတော့ တွေ့မြင်သည်။

၁၂၄ မောင်နှမ်းစေ့

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ခုန်ထမ်းစုသိုယ်ဘို့ ချီ၍ နာခြင်းဖြစ်
သည်။

သူနှင့်အတူလူတစ်ယောက်ပါ ခါးသည်ကိုကား ပိုက်ချွန်းထန်
နောက်မှဆိုသည်။

ပခလူဝိဇ္ဇာ မဟုတ်ပေ။

ထူတို့ တိုက်ခိုက်နေကြပြီ၊ တွေ့လား။

ခုန်ထမ်းစုက သူ့အေးရှိ စကြာမှော်ဂိုဏ်းသားတစ် ဦးကို
အသိပေးသည်။

ထိုသူမှာ လက်ရွေးစင်တန်းမှ ခွေးတိုဝိဇ္ဇာ ကြော့အင်ပိုင်
ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခလောက်
ထိုက်ခိုက်ပြီးသွေးပုံရပါတယ်။

ဒီခတောင် ရောင်ပြန်အေးကိုင်ပြီး တိုက်ခွေတာမှ ဟုတ်ရဲ့
လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။

ခုန်ထမ်းစုက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ကြော့အင်ပိုင် အလုပ်တစ်ခုပိုသွားလည်း။

ရောင်ပြန်ခွေး ဟုတ်မဟုတ်ကြည့်နေလည်။

အကွက်အဝေး အအေးစိတ်မြင်စေ့နိုင်သော နေရာအကွာ
အဝေး မဟုတ်သောကြောင့် အအေးစိတ်မမြင်နိုင်။

ထိုအခါ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံး သူငယ်အိမ်တွက်
ကျဉ်းကျါ၍ ကြည့်သည်။

ရောင်ပြန်ခွေး ဟုတ်မဟုတ်တော့ မမြင်ရဘူး။

ကြော့အင်ပိုင်က ပြန်ပြောသည်။

ဘုရားတို့ပဲကိုင်ကိုင်လေ၊ အဓိက အနိုင်ရဖို့ပါပဲကွာ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အဖော်တစ်ယောက်တွေ
တယ်၊ ဖွဲ့ကြီးဝါလူပန်ရဲ့ ခေါ်လာတာထင်တယ်။

ခွေး...ဟုတ်တယ်။

ထိုစဉ်တိုက်ပဲက မသိသော ကြမ်းလာသောကြောင့် ခုန်
ထင်စူးနှင့် ကြော့အင်ပိုင်တို့ ကောင်းစများ ပြတ်တောက်
သွားသည်။

ဤတိုက်ပွဲမှာ တွေ့ကြုံဖူးသော တိုက်ပွဲများနှင့် တွေး
တမ်းလူခြားနေသည်ဟု ချေမင်းမှတ်ချက်ချလိုက်ပါ၏။
အဝါရောင်များ လိုင်းထ၍နေသည်။

အဝါရောင်လှိုင်းများမှာ အခြားမဟုတ်၊ လူဖန်ရဲ့၏ ပြုံးပျော်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝန်း
လူဖန်ရဲ့က ယမ်းထုပ်ထစ်ထုပ်ကို ပိုက်ချွန်းထန်ရှေ့ တည့် တည့်သို့ ပစ်သွင်းမောက်ခွဲလိုက်ပြန်သည်။

ပိုက်ချွန်းထန်က လွတ်အောင်ရှောင်သည်။
ယမ်းငွေ့များကြားတွင် သိုင်းသား နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။

ဘယ်လိုလဲ လူဖန်ရဲ့၊ ဘာကြောင့် ပြေးဝင်ပုန်းနေရပြန်
တာလဲ
ပိုက်ချွန်းထန်၏အသံသာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လူရိပ်ကွယ်ပျောက်နေသည်။
ရှင်ကကော ကျွန်မလို ပြေးဝင်ပုန်းနေတာပဲ မဟုတ်
လား

ကောင်းပြီသေ့၊ ဒါဆိုလဲ ကျုပ်တို့ လူရိပ်ဖဲ့တိုက်ပဲ့တို့ ဆက်ဖက်ဆင်နဲ့ ကြုံရမိပေါ့၊ မဘောင်းဘူးလား

ကျွန်မကိုမမေးနဲ့၊ ကျွန်မက ဘာမဆို စိန်လိုက်ထဲကပဲ
မင်းဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ
လား

သိုင်းလောကမှာ အမျိုးသားအမျိုးသမီးရယ် ရှိသေးလို့
လား၊ ကဲ...ရှောင်ပေဦးခတာ့ ပိုက်ချွန်းထန်ရဲ့ ရှောင်ပေ
ဦးတော့

ဝိုင်း...ဝိုင်း

ခေါက်...ခေါက်
ဝန်း
ပစ်လွှတ်သိုက်သော အရာချားမှာ သံစူးလက်နက်ပုန်း
စာလေးများဖြစ်သည်။

ဤလက်နက်ပုန်းကလေးများသည် လုဖန်ရဲထံသို့မရောက်
တုဖန်ရဲမရှိသော သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့သာပြေးဝင် နှု
စိုက်သွားကြသည်။

ဟဲ့နောက် ပိုက်ချွန်းထန်က အရင်ဆုံး ရှေ့ထွက်လာရင်
သည်။

နောက် လုဖန်ရဲ...

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဇောချွေးများ ပြန်လျက်
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဆည်မှာ လုဖန်ရဲက သူမခေါင်းပေါ်က ဖဲကြိုးဝါစတွေ
ကို ခါဆတ်၍ထုတ်သည်။

‘ဝစ်...ဝစ်...ဝစ်’

‘ဝိုး...’

အဘီရောင်တွေ လှိုင်းထနေလေပြီ။

သည်တစ်ကြိမ် လုဖန်ရဲတိုက်ကွက် ပြောင်းလိုက်သည်။

ဒါကို ပိုက်ချွန်းထန် မသိနိုင်စရာမရှိ။

သို့သော် လုဖန်ရဲသိ။

ဖဲကြိုးဝါစတွေအားလုံး ပိုက်ချွန်းထန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ရှုတ်ခြင်း ရစ်ပတ်သွားပါလေကော့သည်။

ပိုက်ချွန်းထန် မလှုပ်နိုင်တော့ပြီ။

‘ဝန်း...’

ထိုစဉ် ဖဲကြိုးဝါစလုဖန်ရဲ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလှလေ
သည်။

အခန်း (၂၄)

မှို...မှိုပုံ

ခြေယံကိုသာ ကြားရသည်။

ပိုက်ချွန်းထန်ပုံရိပ်ကို မမြင်ရ။

‘ဝိုး...ဝိုး’

ခေါက်...ခေါက်

သန်း

ဓုတိယအကြိမ် ပေါ်ထွက်လာသော အသံများမှာ ပိုက်
ချွန်းထန်ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဆံစူးလက်နက်ပုန်းကလေးများ
ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ ဖိုက်ချွန်းထန်လည်မျှကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် ချိန်
ရွယ်ထားသည်။

ထို့နောက် ၁၆ကြိုးဝါ လှဖန်ရဲက မိုးပျံ နဂါး ပိုက်ချွန်း
ထန်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ထိုးတိတ်ညင်သာ ပြောလိုက်
သည်။

ရှင် ကျွန်မကို အလွယ်တကူ သတ်နိုင်ရုံသားနဲ့ ဘာ
ကြောင့် မသတ်တာလဲ။ သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်မှာ ရှင်ကျွန်မ
ကို သတ်လို့ရဘယ် မဟုတ်လား။

သိုင်းကွက်ကိုးကွက်မှာရော မင်းလက်ဝါးနဲ့ ကျုပ်ဝမ်း
ဖိုက်ကို ဖောက်လို့ရသားပဲ။ ဘာကြောင့် ချောင်သွားရတာ
လဲ။

ဒီလောက်အထိ ရှင်သိတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်မ
ကျေနပ်တယ်။ ကံ...ကျွန်မသွားလိုက်ပါဦးမယ်။

ဟု ပြောကာ လှဖန်ရဲသည် သူ့မ၏ဖဲကြိုးဝါစေတုအား
လုံး ပြန်လည်ဆွဲယူပြီး ရိပ်ခန် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

တောအုပ်ထဲသို့ မြန်လှသော အလျင်ဖြင့် ပြေးဝင်သွားပုံ
ရိပ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ၁၆ကြားမှော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခွန်ထင်စူးနှင့်
ကြော့အင်ပိုင်တို့ မရှိကြတော့ပြီ။

စုချိမ်းမင်း တစ်ယောက်သာ ကြွင်းကျန်ရစ်သည်။
ဘုရားလိမ္မော်ဖြစ်တယ် ဦးတော်ရယ်။

သည်ကနေ ဖန်လိစန်တို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင် လူ့ကျနေ
ည့်။

ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပန်းကန် ပေးခမ်းပါ။
ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲပဲ လုပ်တော့ဗျာ။

ဈေးသည်နှင့်ဈေးဝယ် သည်းခံရာရှိလျှင် ဈေးသည်က
က သည်းခံရမည် ဆိုသော်လည်း သည်ကနေ ဈေးသည်
လေး ဖန်လိစန် သည်းမခံ။

ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ အခု ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အခု
တော်ရည်။ ကျွန်မတို့က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ရှင် တစ်
ခဲယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးရှင်။

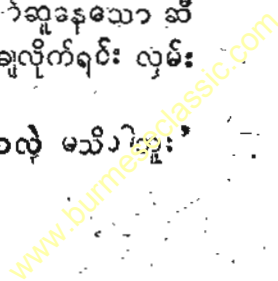
ညီမလေးကလဲကွား၊ ဒေါသချည်းပဲ။ ခေါက်ဆွဲကြော်
ကရင် ရင်ပြည့်မှာစိုးလို့ပါ။ အစ်ကိုက နေထိုင်မကောင်း
ပါ။

ဈေးဝယ်က အရက်မူးနေဟန်တူသည်။
သူ စကားမှာ ဝါးတားတား။

ဟဲ့...ဟဲ့...ဖန်လိစန်၊ နင့်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ စောစော
လည်း အချုပ်ထပ်တောင်းတဲ့လူကို ထပ်တောင်းရမလားဆို
စကားများတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ခုလဲဖြစ်ပြန်ပြီခက်တော့
တာပဲ။

ဖခင်ပိန်းချိုစန်က ဒယ်အိုးထဲရှိ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆီ
ညှစ်ထဲသို့ ခေါက်ဆွဲဖတ်များ ဆုပ်ကိုင်ပစ်ချလိုက်ရင်း လှမ်း
ပြောနေသည်။

ဒီကောင်မလေး ဒီကနေ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး။



၁၃၂ မောင်နှံအစွဲ

မိခင်ကြွေဝါပေးအသံ၊ ဝက်သားသစ်တုံးကို ဝက်သား
လှီးသော ဓားပြားကြီးဖြင့် နှပ်နှပ်စဉ်းနေရာမှ လှမ်းပြေး
သည်။

ရေပါတယ် အဖေရယ်၊ တခြားလူတွေ့မှတ်လို့၊ ရတယ်
ရတယ်

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဖန်လိစန်မျက်နှာကို မော်
ကြည့်သည်။

အစန်း (၂၅)

သူ အတော်သန့်သွားပုံရသည်။

မျက်လုံးများ ပြူးလျက်...

မှန်သည်။

ဖန်လိစန်ကလည်း လူကြီးကို အသံတိတ်ပါးစပ်လှုပ်ပြနေ

သည် မဟုတ်လား။

သုဇိလှုပ်ရှားနေပုံက ဆဲရေး တိုင်းထွားနေသည့်ပုံမျိုး၊

ကြည့်စမ်း...ဆိုမှာ ဘာဂါသာတွေ ရွတ်နေတာပဲ၊

ကဲ...ကဲ...စိတ်မပါလို့ အိမ်ပြန်တော့

သည်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဖန်လီစန် လက်ထဲက ပန်းကန်ထစ်လုံး ဝှမ်းခနဲ လွှတ်ချလိုက်သည်အထိ ဝှမ်းခြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

သို့နှင့် ဖန်လီစန်သည် အပေါ်တုန့်တက်နေသော အင်္ကျီစတော့ကို ဆွဲချပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်ကလေးထဲက ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဖန်လီစန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

အိမ်ကို မရောက်နိုင်သောကြောင့် အိမ်ရောက်လိုစိတ်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဟုတ်။

စုချီမင်းတို့မောင်နှမ ကျန်စီမြို့သိုင်းပြိုင်ပွဲခရီးတွင် မပါဘဲ ကျန်နေမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနေ့က စုချီမင်းက ဖန်လီစန်ကို နောက်ပြောင်ပြောလိုက်တာလားမသိ။

‘ငါတို့ကတော့ နင့်ကိုစောင့်နေမှာ ဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကျနေလို့ကတော့ ထားခဲ့မှာပဲ’

ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်လီစန် (ကသောကမော့ လျှောက်လာသည်။

လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် စုချီမင်းနှင့်တွေ့သည်။

ကွမ်းယိုမင်း မပါ။

‘ခါက ဘယ်သွားလို့လဲ ဖန်လီစန်၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ ပျာယာပျာယာနဲ့’

ဟု စုချီမင်းက မေးသည်။

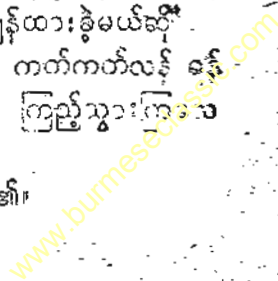
ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဖန်လီစန် အတော်ဒေါသ ဖြစ်သွား၏။

ခြေကိုစုံရင်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတသန် ပန်းဘလန်နှင့် ရန်တော့လေတော့သည်။

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မနေ့ကပြောထားတာ မေ့သွားပြီလား၊ ဒီနေ့ ခရီးထွက်ကြမယ်ဆို အစီအစဉ်တွေ အားလုံး ပြီးကုန်ပြီဆို၊ နောက်ကျနေရင်တောင် ချန်ထားခဲ့မယ်ဆို’

ဖန်လီစန်က အသိစာစာ စာစာနှင့် ကက်ကတ်လန် နေ့တော့နေသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ကြည့်သွားကြလေသည်။

အချို့ကပြုံး၍ အချို့ကရယ်သွားကြ၏။ အသိမိတ်ဆွေတွေကတော့....



'ဒီပေါတာမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြွေးထောင်းနေတာလား၊ ပေးလိုက်တော့...ပေးလိုက်၊ ဒီကောင်မလေးက မရဘူး၊ တော်ကြာ အင်္ကျီချွတ်ယူနေဦးမယ်'

ဟု ပြောသွားသည်။

'ဟော...တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ လူတွေက ပြောကုန်ပြီ၊ မရှက်ဘူးလား၊ စကားပြောတာ အာကိုပြုလွန်းတယ်'

စုချိုမင်း မနေသာတော့၊

ဖန်လိစန်ကို ထုတီပေးရပြီ၊

သည်တော့မှ ဖန်လိစန်သည် သူ့အဖြစ်သွယ်ပြီး ရှက်ကိုး

ရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

ထူခြေဆည်သည်။

'နင်က ဘာတွေ့လာပြောမှန်းမှ မသိတာ'

'ငါက ဘာပြောလို့လဲ'

'ဘယ်ကလာတလဲဆို'

'အေးလေ...ဘယ်ကလာတလဲလို့မေးတာ ဘာဖြစ်သွား

ထလဲ'

'ဒီနေ့ခရီးထွက်ကြမယ်ဆိုတာနဲ့လဲ သိသားနဲ့၊ ဝါခေးရမှာ

လား'

ထိုအခါ စုချိုမင်းက အားတားတား ရယ်မောလိုက်တော့

သည်။

'နင်ကတော့ပါတာ'

'ဟော...စိမ်းပါ၊ ငါ့ကိုရေးအောင် ငါက ရွေးကလေး

ကြောင်ကလေးမှ မဟုတ်တာ'

'ကဲပါ...ခါခါတုနောက်ထား၊ ပြောစရာရှိလို့ ဝါထွက်လာတာ၊ လာ...လာ၊ အိမ်ကိုအရင်သွားကြမယ်'

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ထက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။



‘ခါဆိုရင် နည်းမှန်လမ်းမှန် ဝင်ပြိုင်တဲ့လူတွေ နာမှာပေါ့’

‘သေချာတယ်’

‘ချောင်းကူးတံတားပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စကားစပြတ်သွားသည်။’

အောက်ဘက် ချောင်းရေအစီးကိုအတူတူ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရေမှာခန်းခြောက်စ ပြုနေပြီ။

‘ခါဖြင့်ထိုတူကျန်စီမြို့ကို မသွားတော့ဘူးလား’

‘သွားတာကတော့ သွားကြတာပေါ့၊ ပြိုင်ပွဲကျင်းပလို့ အခြေအနေပေးရင်လဲ ဝင်ကြ လိုက်ကြတာပေါ့၊ ဦးတော်ပိုက်ချွန်းထန် သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်အသစ်တွေ ကိုရောလေ့ကျင့်ထားရဲ့လား’

စုချီမင်းက တံတားပေါ်က ဆင်းလာစဉ်သူ့ ဆန္ဒကို ထုတ်ပြောသည်။

‘သိုင်းပြိုင်ပွဲဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်၊ သူတို့လူတွေပဲ့တုတ်သလို ဝါကလဲ ငါ့သိုင်းစွမ်းရည်ကိုပြလိုချင်ပါသေးတယ်၊ ဦးတော်ပိုက်ချွန်းထန်သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းကွက်သစ်တွေဆိုလို့ ‘သိုင်းစွန်လက်သည်း’ ဆိုင်းကွက်အကွက်သုံးဆယ်ထဲကသုံးကွက်လေးကွက်လောက်မေ့သွားလို့ပြပေးဦးနော်’

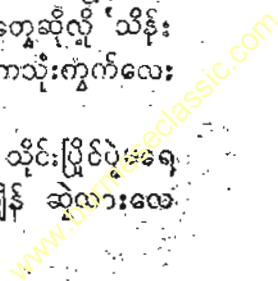
‘နင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကောင်းပါတယ်၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲရော ဘာတာ နင်ခုလိုပေါ့တီးပေါ့ဆဖြစ်နေပုံနဲ့ အချိန် ဆွဲလားလေ ကောင်းလေပါပဲ’

အခန်း (၂၆)

‘သိုင်းပြိုင်ပွဲက မရေရာတော့ဘူး၊ ဖန်လိစန်၊ ကျင်းပဖို့ရက်ကိုလဲ ခုထိမခံကြညာသေးဘူး၊ နောက်ပြီး ကြားရတဲ့သတင်းအရဆိုရင် တို့တွေ ဝင်ပြိုင်ဖို့တော့ပဲ မကောင်းဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ စုချီမင်း’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ပြိုင်ပွဲကို ကမကထလုပ်မှာက တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းစာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေကိုပွဲထုတ်မယ့်သဘော လုပ်မှာတဲ့’



၀၄၀ မောင်နှမ်းဆွေ

ထို့နောက်စုချီမင်းတို့ အိမ်သို့သွားရာ လာသည်။
ကွမ်းယုံမင်းက ထင်းခြမ်းခတ္တကို ရဲဘင်း တစ်ချောင်း ပြင့်
ခဲ့နေသည်။

သူတို့မိခင်ကြီး လိဝမ်ဟူကား အိမ်ပေါ်တွင် အိမ်ဗာဟီရ
အလုပ်တွေ ရှုပ်ခနဲဟန်တူသည်။
တသျှင်သျှင် လုပ်နေသည်ကိုပဲ တွေ့ရသည်။ ထွက်မလာ၊
'ကွမ်းယုံမင်း...မယ်စမ်း၊ နှစ်မောခနဲပြီ၊ ငါ့ခွဲပေးပယ်'
ဟုပြောကာ ဖန်လီစန်က ကွမ်းယုံမင်းလက်ထဲက ရဲခင်း
ကိုလှယူပြီး ထင်းခြမ်းခတ္တကို ဆက်ခဲ့သည်။
'ဝိုး...ဝတ်'
'ဝိုး...ဝတ်'
စုချီမင်းသည် ဖန်လီစန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ
အတေးတစ်ခုပေါ်လာကာ...

'ကြော်...နှင့်ကို မေးမယ်...မေ့မယ်နဲ့ မေ့နေတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခု ဝမ်းကြည့်ရဦးမယ်'
ဟု ပြောလိုက်အောင်အခါဖန်လီစန် ထင်းခြမ်းခတ္တထား လိုက်
သည်။
ကွမ်းယုံမင်းကတော့ ထင်းခြမ်းပုံပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးအမော
ပြောနေရာမှ မော်ကြည့်သည်။
'နှင့်တို့အမေ ငါ့ကို တစ်ခါက ပြောဖူးသလား လို့ဟာ
အကြောင်းက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ မြေဘီလူး ကျင်းထိုက်
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ကိစ္စ'
ထိုစကားကို စုချီမင်းပြောလိုက်သည်နှင့် ဖန်လီစန်မျက်နှာ
ထားတည်ငြိမ်သွားသလိုရှိသည်။
သည်အကြောင်းကို အထူး စိတ်ဝင်စား နေသည့်ဟိန်
ရှိသည်။

သို့သော် သူမက ဘာမှမမေး၊
'ထိုင်းလောကတစ်ဝက်လောက်ကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့တဲ့အကျော်
အမော် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာသောက်တော့
ငါလဲသိမိတယ်'
'အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ'
'သူဟာ ဖန်လီစန်ရဲ့ဟကြီးဆို ဟုတ်သား'
ဖန်လီစန်က အဖြေပေးချင်ဟန်မတူ။
'နှင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ'

၁၄၂ ပေခင်နှင်းဆူ

‘ငါ့ပြောပြီကား၊ နှင်တို့အခမ ငါ့ကိုပြောဖူးသလဲ ဘေးလို့၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ထိုအခါ ဖန်လိစန်က လက်ထဲကရဲခင်းကို ထင်းခွဲ ခြမ်းပုံ
ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

အခန်း (၂၇)

ပြီးတော့မှ....

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်’

ဟု ပြော၏။

‘ငါ့ထံထင်သားပဲ၊ ထင်လို့ခေးကြည့်တာ၊ ကြားရတာက
အခု စိတ်မကောင်းစရာဘဲ၊ သူဟာ အခု ရှူးကြောင်ကြောင်
စံနေတယ်တဲ့’

‘ငါ့တို့သိပါတယ်၊ ရောင်ပြန်ခေးပျောက်သွားပြီးကတည်း
ရှူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာ၊ အခု ပျောက်ဆုံးနေ
တယ်လေ’

စုချီမင်းသည် ဖန်လိစန်ကိုကြည့်ရင်း ရောင် ပြန် ချာ
 အကြောင်း ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေသည်။
 ပြောလိုက်လျှင် ပိုက်ချွန်းထန်အပေါ် အငြိုးထားမည်
 လား။
 ဝါကို သူ့တွေးမိသည်။
 လောလောဆယ် မပြောမသေးဘဲသားတာ ကောင်းမည်
 ဟုလည်း တွက်သည်။
 သို့နှင့်...
 စုချီမင်းက...
 'နှင်ထိုဘကြီး မြော်လှူးကျင်းဆိုက် ပျောက် ဆုံးနေတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။'
 'ပျောက်ဆုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား။'
 ဖန်လိစန် ဝမ်းသာလာပြန်သည်။
 'ပျောက်ဆုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်း
 သူ့ကိုဖမ်းထားတာ'
 'ဟုတ်ရဲ့လား။'
 'ဟုတ်ပါလား။'
 'ဘယ်သူပြောလို့လဲ စုချီမင်း။'
 'ဦးတော် ပိုက်ချွန်းထန်ပြောတာ အနောက်ဘက်လွင်
 ကို သွားတုန်းကပြောတာ'
 'ငါ့ရှိနေတာပဲ'
 'နှင်အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာပြောတာ။ နှင်ဘယ်သို့မှာ
 ဟုတ်လား...သေချာလား။'

'ဟုတ်ပါတယ်... သေချာပါတယ်'
 'ခါဆို အမေ့အပေ ဝမ်းသာကြမှာပဲ၊ ငါအိမ်ပြန်ရောက်
 ရင် မပြောပြလိုက်မယ်နော်'
 'မိအကြောင်း မပြောဘဲထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'
 'ထိုနှောက် သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
 ယောက်ကြည့်လျက်...'

နေဝင်သည်နှင့် ကွာစိတို့အရက်ဆိုင်တွင် လူစည်ကားနေ
 ပြီး
 လူသာစည်ကားသည်။
 အမြည်းမကောင်း။
 နေရာထိုင်ခင်းကသည်း ခပ်ညှည့်။
 အခန်းကျဉ်းသည်။

အသက်ရှူကျပ်သည်။
 အလင်းရောင်လည်း မရ။
 လူတွေကျလာပြီဆိုလျှင် အချက်ဆိုင်ခဘာဝ်ဘန် ကွင်းထဲ
 ဆင်းပြီးသောက်ကြရသည်။
 သို့သော် ကွာစိတို့အရက်ဆိုင်ကိုပဲ အရက်သမားတွေ
 လတောက်ကျသည်။
 တယ်ဆိုင်တွေ တယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကွာစိတို့
 အရက်ဆိုင်မှ အရက်ဆိုင်။

ဤသို့ဖြင့် ကွာစိတို့အချက်ဆိုင်ကို အချက်သမားပရိသတ်
 အပေါင်း နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်နေသည်မှာ အခြားကြောင့်
 မဟုတ်။ ကွာစိ၏ဆက်ဆံရေးဘာဝ်ခြင်း၊ သည်းခံတတ်
 ခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက် အကြွေးရောင်းသည်။
 ကွာစိတို့အရက်ဆိုင်ကို စုချီမင်း မရောက်တာကြောင့်ဖြစ်၍
 သည်နေ့တော့ ရောက်လာသည်။
 အရက်ကိုသောက်တတ်၍သောက်သည်မဟုတ်သော်လည်း
 လောကအကြောင်း သိချင်စရာကလေးတွေရှိလျှင်တော့ ခုလို
 ပဲ စုချီမင်းရောက်လာခြင်း။

သည်နေ့တော့တစ်ယောက်တည်း ထောင့်စားပွဲကွင်း နေ
 ရာယူပြီး အရက်တစ်အိုး အမြည်းတစ်ပွဲနှင့် ငြိမ်နေသည်။
 အမူးသောက်လို့တော့ မဖြစ်သေး။

ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း သိချင်၍လာသည်မှာ အမူး
 နှုတ်သည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိဖြစ်သွားနိုင်သည်။
 ဆိုင်ထဲရောက်၍အရက်တစ်ခွက်လားထောက်ရသေးသည်။
 နောက်စားပွဲမှာ အသံကျယ်လာသည်။
 ဘယ်သူတွေပါလိမ့်....။

'မျက်မှူးလီပင်း...မင်းက မထိန်းတဲ့အပြင် မြောက်ပေး
 နေပြန်ပြီ၊ ခေါင်းတူးချင်ထင်းမှူးလာရင် ရစ်တတ်မှန်းလဲသိ
 ထားနဲ့'
 သူတို့ နာမည့်တွေကို မကြားဖူးသောကြောင့် စုချီမင်း
 ဦး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ခေါင်းတူးချင်ထင်း၊ ခေါင်းရှည်ကော့ကျန်း၊ ပြီးတော့
 မျက်မှူးလီပင်းဘယ်လို နာမည့်တွေပါလိမ့်၊
 စုချီမင်းက စဉ်းစားရင်း သီဟိုဠ်စေ့လှော် တစ်ခွက်
 ထောက်ကိုင်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

'တော်ပါတော့ကွာ၊ ဒီခနရာက တိုခနရာထဲ မဟုတ်ဘူး၊
 ခနရာမှာ တောင့်ပင့်ကူဂိုဏ်းရယ်၊ စကြာမှော်ဂိုဏ်းရယ်၊ ပြီး
 ဦးမီးအိမ်နီဂိုဏ်းရယ် တွင်ကျယ်နေတာ'

မျက်မှူးလီပင်းကသဲကွာ၊ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘာ ရှာ
 ခဲ့ကြောက်နေပြန်ပြီ၊ မင်းတိုယ်မင်း ပျံကျ ဂိုဏ်းသား တစ်
 ထောက်ဆိုတာ မေ့ချား မေ့နေပြီလား

ထိုစကားကိုကြားလိုက်တော့မှ ဤနယ်အတွင်းမှ မဟုတ်
 ထာ ပျံကျ ဂိုဏ်းသားတွေမှန်း စုချီမင်း သတိထားလိုက်
 နေသည်။

ပျံကျဂိုဏ်းသားတွေ ဆိုပါလား၊ ဒီကော့ခွက်တွေ ဟုတ်
 ကွာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အရက်သောက်လို့ခက်ခဲအောင် ဟန်
 စပ်နေတဲ့လားမသိဘူး။

အခန်း (၂၀)

စုချီမင်းက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ နားစွင့်နေသည်။
 'တော်လောက်ပြီထင်တယ်၊ ခေါင်းတူးချင်ထင်းရာ၊
 တော်တော်မူးနေပြီ'

'ဒီမှာ ခေါင်းရှည်ကော့ကျန်း၊ တို့သောက်တာအရက်ထဲ
 အနီးပဲ ရှိသေးတာ၊ အရက်သမားသိက္ခာကျလိုက်တာ'
 'ဟုတ်တယ် ခေါင်းရှည် ကော့ကျန်းရ၊ နောက်တစ်ခွက်
 မှာဦးမပြန်မယ်'

စုချီမင်းက နောက်လှည့်ကြည့်ချင်သော်လည်း မကြည့်ဘဲ
ဘဲ အရက်နှင့် အရက်ခွက်တို့ကို ဖာစ်ပြိုင်တည်း ကောက်ကို
ပြီး အရက်ခွက်ထဲအရက်ထည့်သည်။

‘ကွာစိရေး...အရက်တစ်အိုး ထပ်ပေးကွာ’
ဘယ်သူမှန်းမသိ။

ပျံ့ကျရိုင်းက အရက်တစ်အိုးထပ်မှာသည်။
အရက်မှာသူက ဆိုင်ရှင်နာမည်ကို တိတိ ကျကျ ခေါ်
အရက်ထပ်မှာနေသဖြင့် သည်အရက်ဆိုင်သို့ရောက်ဖူးသော
ဖူးသူများသာဖြစ်မည်ဟု မှတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။
ကွာစိကိုယ်တိုင် အရက်အိုးတစ်အိုး လာပို့သည်။
‘နေပါဦးကွာစိ၊ မင်းအရက်ကရေအိုးဖြစ်နေပါလား’
ဟု ရန်စကားပြောသည်။

‘ဆရာတို့ကလဲဗျာ၊ ကျုပ်အရက်ဟာ ဒီနယ် တဝိုက်မှာ
အကောင်းဆုံးပါဗျာ၊ ပြင်းလဲပြင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြုမယ်
ကြည့်’

ဟု ကွာစိက ရှင်းလင်းပြောပြပြီး အရက်အိုးထဲကအရက်
အနည်းငယ်ကို စားခွဲပေးသွန်ချပြီး မီးရှို့ပြသည်။
မီးက အပြာရောင်။

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ့ အရက်မှန်ရင်မီးလောင်တာချည်းဘဲ၊ ကျုပ်
တို့ကို နှပ်မနေနဲ့’

သည်မှာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ကယ်မင်းကယိုင်ထပြီး
ကွာစိကိုဆွဲလိုက်လေသလားမသိ။

ပြီလဲသိ၊ ပုလင်းကွဲသံတွေပေါ်ထွက်လာသည်။
‘ဝန်း...’

‘ဂလွမ်...’
ထိုအခါ စုချီမင်းနောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေသည်။
ခေါင်းတူး ခိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် ကွာစိတို့

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသည်။
စုချီမင်း မနေသာတော့ပြီ။

သည်လောက် စော်ကားမော်ကားလုပ်နေသည်ကိုကြည့်
ဖြစ်တော့ပြီ။

သို့သော် စုချီမန်းရှေ့ထွက်မည်အလုပ်ပျံ့ကျတို့လူစားပွဲ
ပေါ်သို့ သိုင်းထမားတစ်ယောက် ဝန်းခနဲကျလေသည်။

၁၅၂ ဇော်နင်းဆွေ

ဝန်း...

ဘယ်သူများပါလိမ့်၊
ဘယ်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားလဲ။

အခန်း (၂၉)

ဝတ်ထားသောဝတ်စုံက မီးခိုးရောင်၊
ကြည့်စမ်း... အယ်သူများလဲ ဖုတ်သည်။
ဘယ်ဂိုဏ်းသားလဲသင်သည်။ သိလိုက်ရသောအခါဖန်လီ
နီယိုအဖေ ပိန်းချိုနှင့်ပြစ်နေခဲ့လေသည်။
ထိုကြောင့်ရုချိမင်းကပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခြင်း မပြုတော့
ထဲပွဲကြည့်ပရိသတ် သုခိနရလေတော့သည်။
အရင်ဆိုင်ခန့်ကျဉ်းကလေးထဲမှာတော့ အဘော် ရှုပ်ရှုပ်
ထွေးထွေး ဆူဆူပူပူပူပူ ပြစ်သွားသည်။

တော်သွားအံ့၊ ခေါ်သူခေါ်နှင့်။

‘ဟိတ်...မတရားတာမလုပ်နဲ့၊ ပိန်းချိစန် အဘိုးအို ဆိုတာ ငါပဲ၊ အမူးအပေါ်လို့ ခဲ့ ခေါ်တယ်၊ မင်းတို့ပျိုကျသုံးယောက် ကြိုက်တဲ့ကောင်ထွက်’

ပိန်းချိစန်စားပွဲပေါ်တွင် ရပ်လျက်စိန်ခေါ် နေပြီ။

ပျိုကျသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်။

ပြီး...ပြုံးကြသည်။

မျက်နှာပြုပြုအရပ်ပူဆပ်ပင်မေးအနီနှင့်ခေါင်းတုံးချင်ထင်း ကကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စွန်းကုန်းကုက္က ဖြစ်နေရာမှထလာပြီး စားပွဲခုံအစွန်းကို ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

ပိန်းချိစန်က အပေါ်သို့ ခုန်တက်သွား၏။

‘ခန်း...’

စားပွဲခုံမှာ အောက်တွင် ကျွမ်းထိုးဓမ္မာန်ခုံ ဖြစ်သွားလေ သည်။

ခြေတစ်ဖက်ကျိုးသွားပြီ။

ထိုအခါခေါင်းရှည် ကော့ကျန်းက အချိန်ကို အလဟဿ ထကုန်မခဲ။ ကိုယ်ဖော့အားကို အသုံးပြုလျက် မျက်နှာကြက်က တန်းဖျားကို ခုန်ပျံ၍ ကွဲခိုကာ မျောက်လွှဲကျော် သိုင်းကွက်ဖြင့် ပိန်းချိစန်ကိုလိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။

‘ဟိတ်’

‘ဟား...ဟား’

သိုင်းကွက် ငါးကွက်တိတိ အထက်မျက်နှာကြက်တန်းများ ထွဲခိုလျက် လွဲ၍လွဲ၍ ခြေဖျားများတိုအသုံးပြု တိုက်ခိုက်ကြ သည်။

သိုင်းကွက် ခြောက်ကွက်အရောက်တွင်မူ ပိန်းချိစန်၏ထိမိ သော ကန်ချက်ကြောင့် ခေါင်းရှည်ကော့ကျန်းမှာ ကွာစီ ငွေသိမ်းစားပွဲခေ့ သို့ နှုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ခေါင်းကွဲသွား၏။

သွေးစများ....

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်မာသံများမှာ အရက်ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းလုံး လှိုင်းထ လေလည်။

အရက်သောက်နေသူများက ဤတိုက်ပွဲကို ကြံတောင့်ကြံ
ခဲတိုက်ပွဲတစ်ခုဟု ထင်မှတ်နေရော့သလား မသိ၊
ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြသည်။
စုချီမင်းက မလှုပ်မချောက်၊
သည်ဘော့ ခေါင်းတုံးချင်ထင်းက တစ်စခန်း ထသွားပြန်
လေသည်။

သူသည် ဘဲဥကြော်ပန်းပန်းကိုကောက်ယူပြီး လက်ညှိုးပေါ်
တင်၍ လှည့်သည်။

ခေမုတ်၍လည်း လှည့်နေသည်။
ပရိသတ်များသာမက စုချီမင်းပါအရက်သောက်ဖို့ခေမုတ် နေ
သည်။

အကြည့်က သူတို့ထံက ခွဲခွာ၍မရတော့။
ဘဲဥ ပန်းကန်ပြားကလေး လက်ညှိုး ပေါ်တွင် မှုတ်နေ
အောင်သည်သာသောအခါ လက်ကိုခမြောက်၍ ပိန်းချိစန်၏
ရင်ညွန့်ဘည့်တည့်သို့ မစ်သွင်း လိုက်လေသည်။

ဝိုး.....
ဘဲဥပန်းကန်ပြားသည် ဧသထံတွင် မှုတ်နေအောင် လည်
ပတ်ပြီးနောက် ပိန်းချိစန်၏ရင်ညွန့်ကို လွှဲစက်ဘစ်ခွင့်မခြား
ပိန်းမြက်လေတော့သည်။

ညိုခလော် ပိန်းချိစန်က သိနေတန်တူသည်။
အနီးရှိစားပွဲခုံပေါ်မှ ဆု ဘိန့်စ်မျိုးဟင်းချို ပန်းကန်လုံး
ကို ဖျတ်ခန်းကောက်ယူ၍ ခုခံပြီးနောက် မက်သုတ် လိုက်လေ
သည်။

‘ဂွမ်....ခွင်....ဂလွမ်း’

အသံသုံးသံက ဆက်တိုက်လိုလိုပေါ်ထွက် လာပြီးနောက်
ပန်းကန်တွေအားလုံး တစ်နေရာတွင် တိုက်ခိုက်မိပြီး အစိတ်
စိတ်အမြှာမြှာကြွေကျသွားလေတော့သည်။



ပိန်းချိုစန်အဘိုးက ကျန်တစ်ယောက် ကိုပါ ခေါ်ထုတ်
ထိုက်ရာ ကျန်ရှိနေသော မျက်မှေးလီပင်းမှာ သီ၏ ကျောက်
ပေါက်မာဘွင်းများ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ပြည့်မတတ်
ထွက်လာလေတော့သည်။

သူသည်ပိန်းချိုစန်အဘိုးအိုကိုထိုက်ခိုက်ရကောင်းမကောင်း
အတွေးလွန်ဆွဲခနစဉ် ပိန်းချိုစန်းအဘိုးအိုက ကျွမ်းတစ်ချက်
ထိုး၍ သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ထိုသို့ရောက်သည်နှင့် ညာခြေဖျားဖြင့် ဝေ့ဝိုက်၍ ခတ်
ထုတ်လိုက်သည်။

‘အင့်...’

‘အား...’

မျက်မှေးလီပင်းမျက်နှာသည်သွက်သွားအလပြီ၊
သို့သော် သူကလည်း မျက်ကျ ရိုက်စားသား တစ်ယောက်
ထုတ်လား။

သည်လောက်ချည်းတော့ အညံ့မခံ၊
ပါးစပ်ထဲကို လက်နှစ်ချောင်းထိုးထည့် လိုက်ပြီး လေချွန်
သံတစ်ချက် စူးစူးဂါးဂါးမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ရို...ဟူ...ဟူ...ဟူ’

အမှတ်မထင် မှတ်လိုက်သော လေချွန်သံကြောင့် ပိန်းချို
စန်အဘိုးအို ရပ်နေရာမှခန္ဓာကိုယ် တပတ်တိတ် လည်ထွက်
သွားလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော စုချီမင်းသည် စားပွဲပေါ်
ချွေးသားသောအနီရောင် ကော်တူနှစ်ချောင်းအနက်တစ်ချောင်း

အခန်း (၃၀)



ပျံ့ကျရိုက်စားများ၏ အမျိုးမျိုးသော တိုက်ကွက်များ
ကိုသော်မှ မမှတ် အလွယ်သကဲ့ ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်နေသည့်
ပိန်းချိုစန်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရသော အခါ ပရိသတ်ထံ
ပိန်းချိုစန်၏ သိုင်းကွက် များကို အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩခွဲ
ရသလို ပျံ့ကျရိုက်စားများကလည်းတိုက်ခိုက်ရင်းလန်၍လာ
လေတော့သည်။

‘တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အားစမ်း
အောင်ထွက်ခဲ့လေကွာ’

၁၆၀ မောင်နှမ်းဆွေ

ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ညာဘက်လက် တစ်ဖက် တည်းဖြင့်
အလယ်မှဖိ၍ ချိုးပြီး အချွန်အတက်ဖြစ်သွားသော တူအကျိုး
နှစ်စကိုတောက်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ခေါက်...ခေါက်’

‘အူန့်.....ား.....အား’

မျက်မှေးလိပ်စား၏ ကျောက်ပေါက်မာ မျက်နှာကြီးမှ
အရပ်ဆိုးစွာ ရှုံ့မဲ့၍ အော်ဟစ်ညည်းညူရင်း လေမချွန်နိုင်
ဖြစ်သွားလေသည်။

သည်မှာ ပိန်းချီစနစ် မှူးမိုက်သွားရာမှ သတိရလာသည်
သတိရလာသည်နှင့် ပျံ့ကျသုံးယောက်ကို ဆက်လက်တိုက်
ခိုက်ပြန်သည်။

ခုတော့လည်း ပိန်းချီစနစ်ကတစ်ယောက်၊ ပျံ့ကျရိုက်သား
တော့တသုံးယောက်။

‘ယား’

‘ယား’

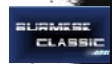
တိုက်ကွက်တစ်ကွက်တည်း တိုက်ရုံသာရှိသည်။

ပျံ့ကျသုံးယောက် အရက်ဆိုင်ခန်းထဲမှ ပြေးပျောက်ထွက်
သွားလေတော့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်တယ် စုချီမင်း’

ရုပ်ဝါအယ်ဦးခေတ်ရယ်၊ ကူညီရမယ့်အခြေအနေမို့ ကူညီ
လိုက်ရတာပါ’

‘ဒီလို ကူညီရတာကိုပဲ အထူးကျေးဇူးတင်နေရတာပါ’



ပြီးတော့- ပိုက်ချွန်းထန်လက်ထဲ ရောင်ပြန်ခွေးရောက်ရှိခဲ့
ကြောင်း သူ့အနေနှင့် ဖန်လီမန်တို့မိသားစုကို မပြောဘဲနေ
လျှင် မကောင်း။ ပြောရမည်သာဖြစ်သည်။

ပြောလို့လျှင် သူတို့မိသားစု ပိုက်ချွန်းထန်ကို ရန်ပြုတိုက်
ခိုက်ကြည့်မှာ အမှန်။

ပိုက်ချွန်းထန်လို ခားသမားမျိုးကို သူတို့မိသားစု အနိုင်
တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။

‘ဟိတ်...ရပ်လိုက်စမ်း’

အသံက မာလွန်းနေသည်။

သည်လိုဆက်ဆံမှုမျိုးကို စုချီမင်းမခံတတ်ပေ။

နောက်ကျောတွင် လွယ်သားခသာခားကို အဒနအထား
ပြင်လိုက်သည်။

ပြီး အသံလေးရာသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ဘယ်သူလဲ ကျုပ်လို့ရပ်ခိုင်းတာ၊ မင်းကဘာကောင်မို့လို့
လဲ၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ကိုထွက်ခွင့်ပေးလော့’

စုချီမင်းက ပြန်၍အော်လိုက်တော့မှ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြား
တွင် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် မားမားရှင်လျှက် ပေါ်လာ
သည်။

ဆံပင်နီ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် မျက်တွင်းက ညိုညို။

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူပဲ’

မုတ်ဆိတ်နီသိုင်းသမားကြီးက အဖြေမပေးသေးတဲ ရှေ့
ကိုတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

'ဟေ့လူ...ကျုပ်မေးနေတာ ဗကြားဘူးလား'
ဟု ဆွက်မေးလိုက်ပြီး အရိပ်အခြယ်ကို သဘိသားနေလေ
သည်။

မပြောမဆိုနှင့် လက်ဦးမူယူပြီး တိုက်ခိုက်ဘတ်သူများ
လည်း သိုင်းလောကတွင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မဟုတ်သား။ သည်လို့
လူမျိုးဖြစ်နေလျှင် ခက်မည်။

မုတ်ဆိတ်နီ သိုင်းသမားကြီးကလည်း ခားကိုခါးတွင် ချိတ်
ထားခြင်းမရှိ။

နောက်ကျောတွင်သာ လွယ်ထားသည်။
သူသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံပုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် ကိုယ်
ဟန်ထွားကျိုင်းသယောင် မတူးထင်စရာရှိ၏။

'မင်းဟာ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းသား စုချီမင်းမဟုတ်သား'
တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရုပ်တန်းလိုက်ပြီး မေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကခံကာ ဘယ်သူလဲ'
ဆန္ဒစရာလှချည်လား။ ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေး
မကြီးသေးပါဘူး။ မင်းသယ်သူဆိုတာကိုပဲ ကျုပ်သိချင်ပါ
တယ်'

'ဘာသဘောလဲ'
သိရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းကစုချီမင်းဆိုတော့ မင်းအဖေက
မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်းပေါ့
ဟုတ်လား'

'မုန်တယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား'
မုတ်ဆိတ်နီ သိုင်းသမားကြီးက အားရပါးရ ရယ်မော
ထိုက်လေသည်။

ရယ်မော၍ အားရတော့မှ မျက်နှာကို တင်းမာစေ
ထွက်....

'ကျုပ်က ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယုထုံပဲ'
ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ပြောပြစမ်း
ပါဦး'

'ပြေတာပေါ့၊ ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာကို မေ့ရင်ကသိချင်
တယ်ဆို၊ ဒီတော့ ပြောရသေးသာပေါ့၊ ဆက်ပြောမယ်'
ခင်ဗျားဘယ်သူ...ဪ...ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယု
ထုံ၊ ဟုတ်ပြီ...ဝမ်ယုထုံနဲ့ ကျုပ်စကားပြောစရာအကြောင်း
ရှိလို့လား'

'ထားပါလေ...ဆက်ပြောမယ်၊ ကျုပ်မိန်းမက ရုပ်ဆိုးမ
ကြီး ရှားနီထုံ'

'ကျုပ်နဲ့ တာဆိုင်လို့လဲ'
ဒီမှာမောင်ရင်၊ တို့က မြောင်လူမျိုး'

'ခက်တော့ဘာပဲဗျာ...ကျုပ်သွားမယ့် လမ်းခရီးမှာ ခင်
ဗျားလာပြီး ထက်သက်မဲ့ အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာပဲ'

'ဒီလိုလဲ သဘောမထားပါနဲ့လေ'

ဟု ပြောပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်နီကြီး ဝမ်ယုထုံက လက်
ချုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်။

'ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း'



ဝမ်းယူထု လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်ပြီးသည်နှင့် စုခါ
မင်းနှင့် ဝမ်းယူထုကြား မြေကွက်ပေါ်တွင် ယမ်းထုပ်တစ်
ထူစု ပေါက်ကွဲလာလေတော့သည်။

ဝုန်း.....
ယမ်းငွေ့များ အလုံးလိုက်ထ၍ မောင်မည်းသွားတော့
သည်။



အခန်း (၃၅)

ယမ်းငွေ့များ ပျက်ပြယ်သွားသောအခါ အနီရောင်ဝတ်စုံ
နှင့် ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုပေါ်လာသည်။

တယ်အချိန်က ရောက်ရှိနေလည်မသိ၊
အနီရောင်ဝတ်စုံရုပ်သည် ဆံပင်ခမူးခက္ကုပျက်နှာပေါ်အုပ်
ဝဲကျပြီး သရဲကြီးနှင့်တူလှသော မိန်းမကြီးကစီယောက် ဖြစ်
နေလေတော့၏။

ခင်ဗျားက ဒီဆရာကြီးရဲ့မိန်းမ ရုပ်ဆိုးမကြီး ရှားနီမဟုတ်
လား။

ဟား.....ဟား.....ဟား။

၁၈၂ မောင်နှံငါးဆယ့်

'မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ဆိုးမကြီးရှားနီက သေသွားပြီ၊ ကျုပ်က တယ်သုလဲသိလား'

'တယ်သိမှာလဲ'

'မိုးပျံသရဲမ ဝုဖေးလှူ'

စုခါမင်းမှာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားတေသည်။

သူ့ကိုပြဿနာနှင့်သူတို့ လာရှုပ်နေကြပါလားဟု အတော် ရောက်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်....

● မင်းအဖေ ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်းရော အဘယ်မှာလဲ

ဟု မေးသည်။

မေးသူမာ မိုးပျံသရဲမ ဝုဖေးလှူဖြစ်၏။

ထိုအခါ စုခါမင်း အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွား၏။

မိမိအဖေမကံ မေးနေပြီဆိုတော့ သူတို့နှင့်အဖေ မည်သို့

သွေးပြဿနာ ရှိနေပြီလဲ။

ပြီးတော့ သူတို့က မြောင်သူမျိုးတွေဟု ဆိုသည်။

မြောင်လူမျိုးဆိုတာ စုခါမင်းကြားဖူးသည်။

မြောက်ပိုင်းကန္တာရတွင် နေထိုင်သည့် မျိုးနွယ်စုတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သူတို့လူမျိုးစုနှင့်သူတို့ အေးအေးဆေးဆေး နေကြသော်လည်း နတ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ယစ်ပူဇော်ခြင်း၊ သူ

တစ္ဆေမူးခြင်းစသော အပြုအမူ အစွဲအငမ်းကြီးသူများဟု ဆိုသည်။

လက်စားချေလည့်နေရာတွင်လည်း 'အားကြီးလွန်းသည်။

သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်း လက်စားချေသွားကြ သည်။

သည်လိုလူမျိုးစုဖြစ်လေရာ စုခါမင်းမှာ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ် စိတ် ဝင်သွားမိသည်။

လောလောဆယ် ဖခင်ဖန်ယင်မင်းမှာ မီးအိမ်နီဂိုဏ်း တည်ရာဌာနတွင်မရှိ။

အနောက်ဘက်လွင်ပြင် တိဗက်လားမားကြီးများထံသို့ မီး အိမ်နီဂိုဏ်း၏ အကြောင်းကိုစွဲ တစ်ခုခုကြောင့် ရောက်နေ သည်။

သည်အကြောင်းကို ထုတ်ပြောလိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်သော် လည်း သူတို့ပုံမှာ ဖခင်နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ဟု မပြောနိုင်။

ကျုပ်...သိဘူး'

'မင်းက သိဘူးဟုတ်လား၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲပြောဦး မှပေါ့ဟ။ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်လဲဖြစ်စေ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးရဲ့သား လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသားလဲဖြစ်တဲ့ မင်းက ကိုယ့် အဖေဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တယ်သွားလို့ ဘယ်လော့တယ်ဆိုတာကို မသိရလောက်အောင် မင်းက အုနေ နုနေလို့လား။ မင် တို့ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းသားတွေက ဒီလို အအုအနုတော့ပဲလား'

ဝမ်းယုထုံက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။



‘တို့က အေးအေးဆေးဆေးခင်းခင်းနဲ့ မင်းတို့ကပြော
တာလား၊ ဇီလိုသဘောလား’

မိုးပျံသရဲ ဝုဒ္ဓမေးလျှောက် ပြောပြောဆိုဆိုချက်နှာပေါ်က
ဆင်ပင်ထွက်ခါ ရှိထုတ်လိုက်လေသည်။

တောအုပ်ထဲတွင် လူသုံးယောက် စကားပြောသံများမှာ
ပျံလွင့်လျက်ရှိသည်။

ထိုသို့စကားပြောရပ်သွားပါက မောဂုဏ်မယ့် တွန်ကျွန်း
သံ ဟောင်းပဲခတ်သံ ပျံ ဝန်းလာသည့် အသံများကို ကြား
သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အဖေအကြောင်း ကျုပ်မသိပေမယ့်
သူတယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဧါ
မယ်...’

‘ဒါပေမယ့် တာဖြစ်လဲ’

‘ခင်ဗျားတို့လို ခုန်ယူလား မိတ်ဆွေကား မသိရသေးဘဲ
လူတွေကမေးတိုင်း ကျုပ်က အလွယ်တကူ ပြောရမှာလား’

‘ဟိုအခါ ဝမ်းယုထု နှင့် ဝုဒ္ဓမေးလျှောက် ဆိုသည့်အခါ နောက်
ထင်ယောက် ကြည့်လို ကြည့်ပါ’

ဝမ်းယုထုက ခေါ် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူနှစ်ယောက် မိုးပျံသရဲ ဝုဒ္ဓမေးလျှောက် ဟက်ခနဲတစ်ချက်
ရယ်လိုက်ပြီး...

‘အ... ယူတ်လယ်...’

‘ကဲ... ပြောပြဖို့ကလေးပါကွာ’

ဝမ်းယုထုက ဝုဒ္ဓမေးလျှောက်ကို လှမ်းပြောသည်။
‘ဒီလိုကွာ၊ တို့ပြောရင်လူမျိုးတွေက အစွဲကလမ်း သိပ်ကြီး
တာ...’

‘တို့ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ယွန်နတ် မင်းကြီးရုပ်တုမှာ တပ်ဆင်
ထားတဲ့ခေးတစ်လက်ရှိတယ်၊ အဲဒီခေးက သွေးအဆိပ်ခေးတဲ့၊
အဲဒီခေးကို ယွန်နတ်မင်းကြီးပူဇော်ပွဲ ကျင်းပတော့မယ်ဆိုရင်
အမြဲတမ်းဖြုတ်တုန်း လစ်လေ့ဟုတ်ယောက်က တကုန်ယူ
သွေးရတယ်...’

‘အဲဒီလို သွေးတဲ့လူဟာ သွေးချင်တိုင်း သွေးလို့မရဘူး၊
မဲနိုက်ရတယ်၊ မဲကျမှသွေးခွင့်ရတယ်၊ ယွန်နတ်မင်း
ကြီးရုပ်တုပူဇော်ပွဲမရောက်မီ သုံးလအထိမှာ သွေးတဆိပ်ခေး
သွေးပွဲ ပြုလုပ်တယ်’

ထိုစကားကြားသောခေါ် စုချီမင်းမှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့
မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

'တွေ့ရတဲ့နေရာက မြစ်ဆိပ်လမ်းမှာ ရင်ဝကို ခြားနဲ့ တက်တက်ခွဲပြီး အူတို့ကို ထုတ်ထားခဲ့တယ်'

'ရုပ်ဆိုးမကြီးရှာ နီလို အကျော်အမော် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ကို ရင်ခွဲပြီး အူနှုတ်ထားနိုင်တဲ့ရန်သူဟာ သာမန် သိုင်းသမား မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တိုတွက်တယ်....'

'ပြီးတော့ သွေးအဆိပ်ခါးလဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက် သွားတဲ့အတွက် ရှားနီကိုသတ်ပြီး သွေးအဆိပ်ခါးကိုယူသွား တာ သေချာတယ်'

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ စုချီမင်းကဖခင်ဖန်ယင်မင်း အတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာသည်။

ဖခင်ကြီး ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်းကလည်းဝေးလံ ထူးခြားသော အရပ်ဒေသသို့ ထွားလာနေတတ်သည် မဟုတ် လား။

အခန်း (၃၆)

'ယိုးစံအတိုင်းမဲနိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီနှစ်သွေးအဆိပ်ခါးသွေး နှင့် မဲ့ပေါက်တဲ့လူဟာ ဟောဒီ ကျုပ်အစ်ကို ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲငိဇွာကြီး ဝမ်ယုထု ရဲ့မိန်းမ ရုပ်ဆိုးမကြီး၊ ရှားနီဖြစ်ခဲ့ တယ်....'

'ရှားနီဟာ အဲဒီသွေးအဆိပ်ခါးကို ယွန်နတ်မ ကြီး ရုပ် တူက ဖြုတ်ပြီး သွေးဖို့ ယူသွားတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာရုပ်ဆိုး မကြီး ရှားနီ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်....'

'သွေးအဆိပ်ခါးကိုဘယ်သူယူသွားလို့လဲ'

စုချီမင်းက ပြောလိုက်လေရာ ဝမ်ယုထုနှင့် ဝူဖေးလျှူတို့ က ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ဝူဖေးလျှူက....

'ကျုပ်ယောက်မ ရုပ်ဆိုးမ ရှားနီကိုသတ်တာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေ ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယင်မင်းပဲ' တာပြောတယ်။ ကျုပ်အဖေ ဟုတ်လား'

၀၁၁ ပေခင်နှင့်အေ

‘ဟုတ်ကမ်း...မင်းအဖေပဲ၊ သွေးအသိမ် ခါးကို ယူသွား တာမင်းအဖေပဲ ဖြစ်မယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘စုချီမင်း၊ နေ့ဖက်ကို အခုလို မတရား စွပ်စွဲသည်ကို မခံ နိုင်...။’

‘မိမိအဖေလို မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘစ်ဦးတစ်ယောက်က လည်း မတရားသောအသွပ်ကို လုပ်လိမ့်မည်မထင်။’

‘ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းအဖေမမှ မင်းအဖေ အစစ်’

ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲဝိဇ္ဇာဝင်မယုထု ကခေါ်သ တကြီးပြောပြီး ရှေ့တွက်လာသည်။

‘လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမတရား ပြောလို့ ရခရာသား၊ ခင်ဘူးမိန်းမရှားနီကို ကျုပ်အဖေက သတ်တယ်ဆိုတာ အား သက်အဘားရှိလို့လဲ၊ ခင်ယူလာတာကခရာ’

‘ခင်...မင်းက ခိုင်ဆုံးတဲ့ အထောက်အကူ သိချင်တယ် ဆိုပါက... နီမူတဲ့ဒီ အချိန် ဘွဲ့မြို့ကိုရောက်အောင် ဧည့်သည် ဆိုလို့ မင်းအဖေပဲရှိက... ဒီကတုန်းနီကိုသတ်ပြီး သွေးအဆိပ် ခားကိုယူသွားတဲ့လူက မင်းအဖေပဲပေါ့ကွာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျ၊ ဧည့် အထောက်အကူတွေ က မအရာသိုက်တာ’

စုချီမင်းက ဤလိုပြောလိုက်သောအခါ ဝမ်းယုထု ကရော ဝူးဖးလျှူပါ ခေါ်သ ကြောင်းကြောင်း ထွက်လာလေသည်။

နောက်ကျောမှ ခားတွေကို အသီးသီး ထုတ်လိုက် လေ သည်။

‘မင်းက အေးအေးဆေးဆေး ခမ်းခနတာမို့ ခေါင်းမာ နေတာလား’

‘ခေါင်းမာနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လက်မာတာပါ’

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် စုချီမင်းကလည်း နောက်ကျောတွင် လှယ်ထားသော ခားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခားရောင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဝင်းလက်သွားလေပြီး သည်တိုတ်ပွဲမျိုးက သတိအလွန်ထားရသည်။

သိုင်းသမားကြီးတွေက အဆင့်မြင့်ရုံသာမက အတွေ့မကြုံ ရှိသောသိုင်းသမားကြီးတွေ၊

ပြီးတော့...

သွေးကြွေးဆပ်ရန်နှင့် သွေးအဆိပ်ခား ပြန်လည်ရရှိရေး အတွက်ရောက်ရှိလာသော သိုင်းသမားကြီးတွေ။

သူ့ညိုကိုသတိမထား၍ မဖြစ်။

‘ကဲ...လက်မာတယ်ဆိုတဲ့ကောင် မာတဲ့လက် ပြတ်ကံရော လေ’

မိုးပုံသရဲမ ဝူးဖးလျှူကအော်ပြောရင်းအမှတ်မထင်ခန့်ဝင် ခုတ်ပိုင်းချလိုက်၏။

ဘယ်တက်တွင် ရှိနေသော ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲဝိဇ္ဇာ ဝင်ယု ထုက အကဲ့အဖက်ညီသည်။

ပြေးဝင်ရှိပင်ထုတ်သည်။

ခေးချက်တွေ ရှေ့ကုရော၊ ဘယ်ဘက်ကပါဘစ်ပြိုင်တည်း၊
လိုလိုပြေးဝင်လာသည်။

ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ၊

စုချီမင်းက လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုအပြည့်။

ဝူဖေးလျှူ၏ ခုတ်ခေးကို ခေါင်းတိမ်း၍ ဒုဇာင်သည်။

လွတ်သည်။

လွတ်သည်နှင့်လက်ယာရစ် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ် လှည့်
ရင်း ခေးကို ပင့်တင် ခုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ထန်....’

နောက်မှ ခုန်ဝင်လာသော ဝမ်းယုထူး၏ ခုတ်ခေးကို ခုတ်
ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

သည့်နောက်ခေးချင်း ထိတ်သံတွေညှ နေသည်။

စုချီမင်းသည် ရသေ့ကြီး ဝှမ်းဖူး တက်ပေး ထားသော
ကိုးနဂါးအချက်ပွားသိုင်းကွက် (၁၀၀)ထံမှ အမှတ် (၇)
ကိုအသုံးပြုချက်မီးပျံသရဲမ၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ ပြင်းထန်သော
အားတစ်အားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

‘ဝှမ်း....’

စုချီမင်း၏ခေးချက်က မိုးပျံသရဲမဝူဖေးလျှူ၏ ရင်ဘတ်
ဆီသို့ခုတ်ပစ်သည့်နှင့် ပုံသွပ်ကဘယ်ဘက်လက်ကို ဝှေ့ယမ်း
လိုက်ပြီး လက်နက်ပုန်းဖြင့်ကာကွယ်လိုက်သည်။

‘ထန်....’

စုချီမင်း၏ ခေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွား ကာလထဲ
ဝဲဝဲက သွား၏။

စုချီမင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပြီ၊
သေချာပေါက် ခေးချက်မဟုတ်လား။
ကျိန်းသေတွက်ထားပြီးသားမို့ သို့ခေးချက်ကိုပင် နှမြော
သွား။
သို့သော်သတိအလွန်မခံ။



အခန်း (၃၇)

ညာခြေကို ရင်ထိုက်ပြီး ဘယ်ခြေကိုအားပြုကာ၍ အနီးရှိ သစ်မြစ်ဆုံကြီး တစ်ခုခေါ်သို့ ကိုယ်ဖော့အားဖြင့် ခုန်တက် သည်။

ဟန်ချက်ညီ ကျွဲကော ရှိသေးသည်။

ဝမ်ယုထု ကပြေးဝင်ခုတ်ပြန်သည်။

စုချီမင်းကနောက်သို့ ရင်ကို ကော့ချလိုက်ပြီး ခြေအစုံကို ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်၍ နောက်ဘက် မြေပြင်တက်သို့ တစ်ပတ်ကျမ်း ထိုးချလိုက်သည်။

ရှု၍ ကျ၊ ကြောင်ကျ ကျသည်။

အမုန်တော့....

ဤတိုက်ကွက်တွင် စုချီမင်း၏ကိုးနဂါး အမှတ်ပွားအမှတ် (၇) သိပ်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အချည်းနှီးပင်။

တစ်ဖက်ရန်သူ၏ သိုင်းပညာကို ထိုးဖောက်၍ မခံရခြင်း သာဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် စုချီမင်းက - အတွင်းအားကို အဆင့်မြှင့်၍ စည်းပြီး ဓားကိုင်စားသော လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ပို တွယ်လိုက်သည်။

ယား....

ထိုအခိုက် ဝမ်ယုထုက လှုပ်တစ်ပြက် ဘိုက်ခိုက်သည်။ စုချီမင်းမှာ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်မဖြစ် သေး။

သို့သော် မဆိုင်းငံ့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းပြုံး နားကို ကန်လန်ဖြတ်ခံလိုက်သည်။

ထန်း....

ခက်ဓားနှင့်ခဲဓားတို့ထိတွေ့သံမှာ မြည်ဟိန်း၍ သွားသည်။ မြည်ဟိန်းသံကို ကြားရခြင်းဖြင့် အတွင်းအားနှစ်အား၏ အနာအထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ထိုနောက် စုချီမင်းက နောက်ဘက် ခြေနှစ်လှမ်းခုန်၍ ဆုတ် ခိုက်သည်။

အခြေအနေကောင်းဆဲ။

ရှေ့ဘက်မှ သိုင်းသမားကြီးမောင်နှမနှစ်ယောက် ပြိုင်ပြေးဝင်လာသည်။

ခေးရောင်ခတ္တက တဖျပ်ဖျပ်

စုချီမင်းသည် ခုခံတိုက်ခိုက်နေရင်းစဉ်းစားနေသည်။

ဤမြောင်လူမျိုး သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦး၏ အတွင်းအားနှင့် သိုင်းပညာအဆင့်မှာ မနိမ့်လှ။

ယခုလူတို့အသုံးပြုနေသော သိုင်းကွက် သည်ပင်လျှင် လှိုင်းလုံးအက်ကဲ့သို့ သိုင်းကွက်ထဲကတိုက်ကွက်တွေဖြစ်နေသည်။

အထင်ပေး၍မရတော့ပြီ။

ဤသိုင်းကွက်မျိုးကို တောင်ပိုင်းသား သိုင်းလောကအတွက် အလွန်တောင့်တောင့် သိုင်းကွက်ဖြစ်များ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ မိမိဖခင် ကောင်းကင်နဂါး ဖန်ယမ်းမင်

က ဤသိုင်းကွက်၏ သဘောသဘာဝတွေကို မသင်ပြခဲ့လျှင် မိမိသည် ယခုလို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထိုက်ခိုက်နေရင်း ဖခင်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဂစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း သိုင်းပညာတွင် တိုက်ခိုက်လာသူ ရန်သူ၏ သိုင်းကွက်ကို ပြန်လည်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်ရန် အတွက် သူတို့အသုံးပြုသော သိုင်းကွက်ကိုသာ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်ရသည်။

အိုမဟုတ် တူညီသောတိုက်ကွက်များကို သုံး၍ တိုက်ခိုက်ရသည်။

သို့နှင့်...

စုချီမင်းသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး ဝူဖေး မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ဝိုး...

ဝူဖေးလျှောက် ကျောပိုးအိတ်ကို ဘယ်ဘက် လက်မောင်းခတ်ထုတ်၍ ပုတ်လိုက်လေသည်။

ကျောပိုးအိတ်တွင် အတွင်းအား စီးဝင်လိုက်ပါနေသည့် ချွတ်ကို ဝူဖေးလျှောက်သဘိဓကားလိုက်ဒါ။

ကျောပိုးအိတ်နှင့်အတူ နောက်သို့လွင့်ပါသွားသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့်ရိုက်မိပြီး လဲကျသွားသည်။

ဤသည်မှာ စုချီမင်း၏ အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဤအခွင့်အလမ်းကို စုချီမင်းလက်လွှတ်မခံ။

ဝန်းခနဲခနဲလွှား၍ လိုက်သွား၏။

ဝူဖေးလျှောက်၏သည်မျှတည့်တည့်သို့ ခေးကို လှမ်းထောက်လိုက်သည်။

ရူး...

သွေးများက ရေအိတ်ပေါက်သလို အပြင်သို့ ပန်းထွက်လာသည်။

နောက်ဘက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် ဝေးကျန်ရစ်သော ဝမ်ယုထု အံ့အားသင့်နေဆဲ စုချီမင်းက ခုခံခေးကို ပြန်ဆုံးဖြင့်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကိုယ်ဖော့မညာဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ခန္ဓာမာန်မာန်လေထဲမြောက်တက်သွားလေသည်။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကြားထဲတွင်ပျောက်သွားတော့၏။

၁၉၆ မောင်နှမ်းဆွေ

မိုးပျံသုရဲမ ဝူဖေးလျှူသည် သွေးပန်းထွက် နေသော
လည်မျိုကို ဘယ်လက်ဖြင့်ပိတ်ပြီးစုချိမင်းခန့်တက်သွားသော
သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ နောက်မှခန့်ပျံ တက်လိုက်သွားလေသည်။
ချင်...ချင်'

သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းတည်းမှာ အတူရပ်လျက် ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

အခန်း (၃၀)

ပထမတော့ စုချိမင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။
နောက်မှ ဝူဖေးလျှူသည် မိမိအား သွေးရူး သွေးတန်း
ဖြင့် ချိုက်လံတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။
ထိုစဉ်ဝမ်းယူကုန်သည် လက်တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ ဆန့်
တန်းခါထုတ်လိုက်လေသည်။
လက်နှက်ပန်းများတန်းစီ၍ တက်သွားသည်။
စုချိမင်းသည် နေရောင်တွင် လက်နှက်ပန်းများ အန်းစိ၍
အက်လာသည်ကိုတွေ့သည်နှင့် ခေးဖြင့် ဝေယမ်း ခါထုတ်
လိုက်သည်။

ထန်း...ထန်း...ထန်း.....

လက်နက်ပုန်းများမှာ စုချီမင်း၏ခံားနှင့် တွေ့ထိ လှင့်
သွားကြ၏။

လက်နက်ပုန်းတစ်ခုက လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ
မင်း၏ ရင်ဘတ်သို့မသွားမူဘဲ ဝူဖေးလျှူ၏ နံကြားသို့
စိုက်နှစ်ဝင်သွားလေသည်။

အား

စူးစူးရှရှအသံတစ်သံပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ဝူဖေးထ
၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်လာသည်။

ထို့နောက် သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသော သွေးစေးများ စွန်
ပေးနေသည့်ခင်းသည် လက်ထဲမှ အောက်သို့ လွတ်ကျသွား
လေသည်။

ခင်းကရိုးရိုးမကျ။

လည်၍ကျသွားသည်။

ထို့နောက် မြေပြင်၍ သစ်ရွက်သစ်ခြောက်တွေပေါ်
စိုက်သွား၏။

ထို့နောက် ထစ်ဆက်တည်းလိုပင်.....

ဝန်း

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညံ့သွားသောအသံကြီးတစ်သံ
ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဤအသံမှာ အခြားမဟုတ်။

ကည်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ မိုးပျံသရဲမ ဝူဖေးလျှူ ခြေ
စားများ လက်ကားရားဖြင့် ဖြုတ်ကျသွားသော အသံဖြစ်
သည်။

မြေကြီးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ
ပေါ်ခနဲပျံ အန်ထွက်ကာ မျက်ဖြူတစ်ချက် လန်သွားပြန်
သည်။

ထိုအခါ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယုထု သည် ရှက်ရှက်
နှင့် ပြေးလွှားကာ...

ဖေးလျှူ...ဖေးလျှူ
ဟုခေါ်ပြီး အသေအချာကြည့်သည်။ ဖေးလျှူကတော့
အထက်မရှိတော့။

မျက်ဖြူလန်လျက်။
ဝမ်ယုထု အလွန် တုန်လှုပ်သွားခြင်းနှင့်အတူ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် မကျေမချမ်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းစိတ်များပေါ်ထွက်
လာလေသည်။

တောက်...
ဝမ်ယုထု တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် သစ်မင်္ဂလာထက်သို့ မော်ကြည့်သည်။
စုချီမင်းက ဝမ်ယုထု၏ အရိပ်အခြည်ကို အစောင့်ကြည့်
နေသည်။

သူသည် သူ့ညီမမိုးပျံသရဲ အသက်ခံရခြင်းအတွက် မိမိ
အား ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် အသင့်မစောင့်ကြိုနေသည်။

ကိုင်ထားသောခားကို ဆည်းကပ်။

အတွင်းအားကို သူ့ ကျင့်စဉ် အဘိုးကျင့်၍ စုစည်းထားခြင်း စုစည်း၍ထားသည်။

ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲစွာ ဝမ်းယုထုံ သည် ဝုဒ္ဓဖေးလျှာဘေးတွင် စိုက်လျက်ရှိသောခားကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲနှုတ်ပို့ကပ်သည်။

ခားရိုးတွင် သွေးစတွေ ကပ်စားစေးဖြစ်နေသည်။

လက်ရုံးခားနှင့် ဝုဒ္ဓဖေးလျှာခားကို ကိုင်လိုက်သည်။

ခားနှစ်လက်နှင့် သိုင်းသမားကြီး ဖြစ်ချေပြီ။

ထို့နောက် ဝမ်းယုထုံသည် ခေးရိုးကြီးအတွက် ကားထွက်လာသည်အထိ အကြိတ်ကားသစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသော စုချီမင်းကို မော်ကြည့်ကား...

ဟေ့... စုချီမင်း၊ မင်းအဖေနှင့်အဘွား သေဒို့ရက်ခရွေးထားပေတော့

ဟု ပြောပြီး ခေးကို ခားအိမ်အဆီးသီးတောင်ထည့်၍ သိမ်းနေသည်။

စုချီမင်းတို့စားရုံပရိသေ့မီ အချိန်အစောအတွင်းမှာပင် ရုပ်ပြောင်းဆရာကြီး ဝမ်းယုထုံသည် သူ့နှုတ်ဖိတ်ပျံသ ရဲဝုဒ္ဓဖေးလျှာ၏ ရုပ်အလောင်းကိုမကော ကိုယ်ဖော့အားကို အသုံးပြု၍

ရန်လွှားပြေးထွက်ရင်း တောထဲသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

‘သွေးအဆိပ်ခားဆိပ်ပါးလား၊ သူ့ဘိုက မြောင်လူမျိုးတဲ့၊ အဖေဖွဲ့ပတ်သက်နေတာ တကယ်ပါသား’



ကောင်ကြီးပဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါ့ကိုမင်းထို အယ်နှစ်ခါ သတ်မလိုလဲ၊ အရူးတွေ...အရူးတွေ

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်သည် အသံပြုကြီးဖြင့်အော်ဟစ်လိုက်ပါလာလေသည်။

သူ၏ စကားသံများမှာ သံကြိုးများရိုက်သံနှင့် ဆူညံနေသည်။

သူ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်တွင် သံကွင်းပတ်ပြီး ဆတ်သွယ်ထားသော သံကွင်းဆက်သံကြိုးကြီးများ ဖြစ်သည်။

ချွင်လင်...ချွင်လင်...ချွင်လင်' အရူးတွေ...ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ အခုရုပ်လိုက်ကြမခဲ၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား'

ကျင်းထိုက်လို အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်၏စကားကို ဘယ်သူကအလေးထား၊ ဝရုပြုမှာလဲ။

'ဟား...ဒီအရူးကြီးကလဲ၊ နားညည်းလိုက်တာ၊ လူနိမပါဧရာ'

ဟုပင် သိုင်းသမားတစ်ဦးက မှတ်ချက်ချသည်။ တိုသိုင်းသမားကြီးသည် ဝတ်စုံပြာကိုဝတ်ထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်က ဝဝတုတ်တုတ်၊ ဗသကောင်းကောင်း၊ ဝိုက်အိုကြီးက ရှေ့တက်နေသည်။

သူသည် ကျင်းထိုက်ရှေ့မှ ကျင်းထိုက်အား ချည်တီးသည့် သံကြိုးစကို ဆွဲကိုင်လာသူဖြစ်သည်။

သူ၏ အမည်မှာ နှစ်ဖက်သွား ကျင်စိ ဟူ၏။

အခန်း (၃၉)

သည်ညကား လပြည့်ည။

လပြည့်ည ညဉ့်သန်းခေါင်တွင်မှ ရသေ့ကြီး ကျင်းထိုက်ကို မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်း အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်လာသည်။

ထုတ်လာသည့်သူများမှာ ဘောင်မင်ကူဂိုဏ်းသားများဖြစ်သည်။

ယေ ကောင်တွေ...ငါ့ကို အခုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ ငါဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုမင်းတို့သတ်မလို မဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါကသေနေတဲ့လူပဲ၊ လူသေ

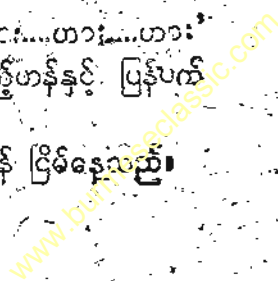
၀၄ မောင်နှမ်းခေတ္တ

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းတွင် ဆိုင်းပြိုင်ပွဲပြုလုပ်ခဏ်က သူက နှစ်ဖက်သွားများဖြင့် ဝင်ရောက်ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ရာ မီးဘိမိန့်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော ရုပ်ဆိုးကြီးကျန်မင်ကို အနိုင်ဆိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် နှစ်ဖက်သွားတို့ကို ရရှိခဲ့ခြင်းပင်။

ကျင်းထိုက် လမ်းမလျှောက်ဘဲ ပေကတ်ကတ် လုပ်သည့် အချိန် နောက်မှလှံတံဖြင့် ထောက်ထောက် ပေးနေသူမှာလည်း တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သူကား အရပ်ရှည်ရှည် ခပ်ပိန်မိန်၊ သူ့ကိုခိန်းမလျှာအမိုးခြောက် လှပင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မီးအလင်းအရောင်အစား လရောင်ကို မြင်လာရ၏။ ပူနွေးနေခြင်းသည် မရှိတော့။ အေးစိမ့်သာလေပြီ။

ဤပတ်ဝန်းကျင်မှာ နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ အုပ်ပိုင်းကာ အအေးခတ်ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်တ အရာရာကိုပက်ဖျန်းထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အချို့သောသစ်ရွက်စိမ်းများမှာ နှင်းရည်လိမ်းထားသဖြင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်၊ လေနှုခအေးကလည်း ဖတိုက်တစ်ချက် တိုက်တစ်ချက်၊ မြေတိုလူးကျင်းထိုက်သည် လရောင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်... 'အူး...ဟူး...ဟူး' 'အီး...ဟ...ဟ...' 'အား...ဝါး...ဝါး' စသည်ဖြင့် အရှူးကြီးတင်ယောက် ဆနားစပွယ် အော်ဟစ်နေသကဲ့သို့ အော်နေသည်။ 'လလ...ဟိုမှာ လလ' 'ခက်တော့တော့ပဲ၊ ဟိုမှာ တာဖြစ်လဲ၊ လသာနေတော့ပေါ့၊ ခင်ဗျားက လကိုဘာ လုပ်မလို့လဲ' ကျင်စိက ကြီးက လှည့်ပြီးပြော၏။ စိတ်မရှည်သည့်ပုံ။ 'လသာတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ...ဟား...ဟား...ဟား' ကျင်းထိုက်က ကျင်စိကို ဂရုမစိုက် ခြည့်ဟန်နှင့် ပြန်ပက်ဆိုက်၏။ ကျင်စိမှာ အရူးမို့ ပြန်မဖြေချင်သည့်ဟန် ငြိမ်နေသည်။



၀၆ ဟောင်းနင်းဆွဲ

သည်မှာ အနောက်က ကပ်လိုက်လာသော မိန်းမလျှာ
အစိုးခြောက်လှပင်းက....

ဒီလူကြီးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယူမိမိမ်းဒန်က အသေမသတ်
နဲ့ဦးပြောထားလို သာ၊ သူ့အတွက်အလုပ်ရှုပ် လွန်းလို့ အပြတ်
ဒွင်းပစ်ချင်တာကြာပြီ။

ဟု ပြောသည်။

‘အေးကဲ့... ဒီလောက် ရူးခံကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမှတော့
သူ့ကိုယ်ထားတဲ့ ရောင်ပြန်ခားကို မေးဖို့ မလွယ်ဘူး။’

လူဝကြီးနှစ်ဖက်သွားကျင်စီ ပြောလိုက်သော စကားတွင်
ရောင်ပြန်ခား ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွမ်း
ထိုက်က ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရှေ့မှ သံကြိုးစဆွဲသူ ကျင်စီမှာ ဆက်လျှောက်
မရတော့။

‘ဟာ... ဒီလူကြီးတော့ ခက်တော့တာပဲ၊ ဟေ့လူကြီးထ
ဗျာ... ထ၊ နောက်တော့မယ်’

ဟု ချော့ချော့ခေ့ခေ့ ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်ကျွမ်းထိုက်ကမထ။

သွေးနှင့်ရင်း၍ စိန်ခေ့မည် ၂၀၇

ပေကပ်ကပ် ထိုင်နေသည်။

‘ဘယ်မှာလဲငါခား၊ ရောင်ပြန်ခားလေ... ရောင်ပြန်ခား၊
မင်းတို့ငါခားကို ခိုးထားတယ် မဟုတ်လား၊ မေး... ပေး... ငါ
ခားကို အခုပေး’



'ငါ့ခားလား၊ ရှိတယ်လေ'
ထိုစကားကိုကြားလိုက်သော တောင်ပင့်ကူ ဂိုဏ်းသား
တိုင်းသမားနှစ်ယောက် အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမေးမရသောအချက်ကို သူ့ကိုမေး၍ရတော့
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မျက်နှာပြကောင်းမည်ဟု တွက်သည်။
'ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ရောင်ပြန်ခေးရှိတယ် ဟုတ်
ကား၊ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ'
လှပင်းက သူ၏ရည်လျားလှသောခါးကျောကြီးကိုချိုး၍
တုန်းပြီး အငမ်းမရမေးလိုက်လေသည်။

'ဟိုမှာ...ဟိုမှာ'
မြေတီလူးကျင်းထွက်က လပြည့်ဝန်းကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်
နေသည်။
ကျင်စီရော လှပင်းပါ မော့၍ကြည့်သည်။
ကောင်းကင်ပြာတွင် တိမ်လွှာတိမ်ပါးအချို့ ရွှေ့လျား
နေသလို ရွှေ့လျားနေသည်။
ငွေ့လဝန်းကား ပြည့်ဖြိုးဝိုင်းစက်စွာဖြင့် လင်းထိန်နေလေ
သည်။
အစပင်ထိပ်ဖျား ကိုင်းတင်ကိုင်းမှာ လေဖြင့်တိမ်းတစ်ခါ
တိမ်းတစ်ခါရှိနေသည်။

အခန်း (၄၀)

ထိုအခါ ကျင်စီရော လှပင်းပါ အတော် အကြံတိုက်သွား
သည်။
ဘာကြောင်နေ ပြန်တာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရောင်ပြန်ခေး
ခင်ဗျားဆီမှာပဲ ရှိရမှာပေါ့ဗျ၊ စကားမရည်နဲ့၊ ထံသွားမယ်
အချိန်မရှိဘူး၊
ဟု ပြောပြီးဆွဲခေါ်သည်။
မြင်းတစ်ကောင်ကို ကြီးပြင့် ဆွဲခေါ် နေသည် နှင့်ပင်
တူသည်။

ကျင်းထိုက် လသာနေသည်ကို သက်ညှိုးညွှန်ပြနေမှန်း သိတော့မှ ကျင်စိနှင့် လုပင်း အကြောင်းချိတ်ခံရမှန်း သိ စွားပြီ။

'ဟာ... သေတော့မှာပဲ' ဖုန်ပြော၍ သံထြိုးစက် ကျင်စိကဆွဲလိုက်ရာ ကျင်းထိုက် ကုန်း၍ထည်ပြုပြီး ရုတ်တရက် ရုန်း၍ ထွက်ပြေးသေတော့ သည်။

တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းသား သိုင်းသမား နှစ်ယောက်သည် ကျင်းထိုက်၏ အမှတ်မထင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော ကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်ခဲနေသည်။

သတိရပြီး စာလိုက်ကြသောအခါကျင်းထိုက်က အတော် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။

သို့နှင့်...

နှစ်ယောက်သား ကိုယ်အဖွဲ့အားကိုသုံး၍ ပြေးလိုက်ကြရ သည်။

မြေဘီလူး ကျင်းတိုက်မှာ ခုတစ်ခလော ကျန်းမာရေး ဖောင်းသွေဟုတ်သောကြောင့် ရန်သူ့လက်မှ လွတ်စေဖွင့် ပြေးနိုင်ခဲ့ပေ။

နှစ်ဖက်သွားကျင်စိက နှစ်ဖက်သွားခွားကြီးကို ရွမ်းခဲနဲ့ ညှစ်အောင် ထုတ်လိုက်ကာ....

'ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ထွက်ပြေးလို့ရမှာတဲ့လား! တောင်ပင့်ကူ ဖမ်းကို ဘာထင်လို့လဲ'

ဟု ပြော၏။ ထို့အခါ အပေါ်ဘက်တောင်ကုန်းမှ လှောင်းလည်းရောက် လာကာ ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား! မင်းတို့ ဘိုယ်မင်းတို့ တောင်ပင့်ကူ ဖမ်း သားတော့တဲ့လား! ထွက်ခဲ့ခေလ...ဘာလို့ ရပ် ကြည့်နေ တာလဲ'

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်က ပြောပြောဆိုဆို သံကွင်းဆက် ညှိုးကို ဝေ ယမ်းလိုက်သည်။

'ဝိုး...ဝိုး' သံကွင်းဆက်မှာ လည်တော့သည်နည်း အရှိန်မပြင်းလှပေ။

ကြည့်မည်မှာ ကျင်းထိုက်သည် အဘွားအား ခေလ ကျင့်မှု စည်း မရှိ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘဲ ရှိနေသောကြောင့် ဝင်။

၂၁ မောင်နှင်းဆွေ

ကျင်စီသည် နှစ်ဖက်သွားခေးကြီးကိုကိုင်လျက် တိုက်ကွင်း
ထဲတိုင်ရန် ချိန်နေသည်။
ထူးတေးတွင်ရပ်ခနသုမှာ လူစင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၄၁)

လှပင်းကလည်း မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။
အရမ်းမဝင်နဲ့ဟေ့! သူကသာမန်အရူးမဟုတ်ဘူး၊ အဆင့်
သိုင်းသမားအရူး အကင်သေးလို့မရဘူး
ကျင်စိက နှစ်ဖက်ခေးသွားကို ခေးအိမ်ထဲပြန်သွင်းလိုက်
ည်။
ကျင်းထိုက်သည် သံကွင်းဆက်ကြိုးကို လက်အစုံဖြင့်ကိုင်ရုံ
ညီနေရာမှ ရပ်နားလိုက်လေသည်။
ဟန်ရေးပြု၍ ခြောက်လှန့်လိုက်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

၂၁၄ မောင်နှင်းဆွေ

ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ မင်းတို့တွေ ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ ငါ့
သိင်းလောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်လာတဲ့လူပါ

ထိုကားပြောနေစဉ် ကျစ်စိက....

‘ဟိတ်’

‘ဟား’

ဟု ငြာသံပေး လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်၍လည်း ဝင်ပူးလို့
သည်။

ကျင်းထိုက်မှာ ခြေတွေလက်တွေကို သံကွင်းဆက်များ
ချည်နှောင်သောခတ်သားခြင်းခံနေရသည့်အထဲ အခုလို ပို
ဖက်၍ ချုပ်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရသောအခါ သံကွင်းဆက်
ကြီးဖြင့် ဝေ့ယမ်းခုခံရန်မဖြစ်တော့။

သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်အားဖြင့် တုန်းကန်ခြင်း၊ ကျစ်စိ
လက်ကို ကုန်းကိုက်ခြင်းပြု၏။

ကျစ်စိ၏လက်မောင်းက ကြွက်သားကို ကျင်းထိုက်က
ရေ ကိုက်ခိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းမှာ ရှေ့ထွက်၍ ကူညီတိုက်ခိုက်ရ
မဖြစ်တော့။

ရှေ့တိုးလိုက်သည်နှင့် ကျင်းထိုက်က တိုး၍ကိုက်၏။
အသားများ ပေါက်ထွက်ကုန်၏။

‘အား’

ကျစ်စိ၏လက်မောင်းအသားများတွင် သွေးများစိုက်
ကာ သွေးများစီးကျလာလေပြီ။

သ ညီအတိုင်းသာဆိုလျှင်လက်မောင်းသားအသားစိုက်ဘဲ
တစ်တိုး ကျင်းထိုက်ပါးစပ်ထဲ ကျန်ခဲ့တော့မည် ဖြစ်သည်။

‘အား...အား’

ကျစ်စိကလည်း အသားအနာခံနေသည်။ ချုပ်ထားသော
လက်တွေကို လှေ့တ်စသေး။

‘လွတ်လိုက် ကျစ်စိ-လွတ်လိုက်’

သို့သော် ကျစ်စိကလှေ့တ်သေးဘဲ ချုပ်မြဲချုပ်ထားသည်။

သွေးများက မြင်မကောင်း။

ကျင်း ထိုက်၏သွားကြားကပင် ယိုစီးကျလာ၏။

သည့်ခေတ်မှ လုပ်ငန်းသည်ကိုယ်ဖော့အားကိုသုံး၍အပေါ်
သို့ ခုန်ပျံ့တက်လိုက်ပြီးနောက် အပေါ်မှအောက်သို့ ပြန်
အကျတောင် ကြိုင်းထိုက်၏ ခေါင်းကို မြင်းထန်လှသော
ချက် တစ်ချက် ကန်သွင်းလိုက်သည်။

‘အုန်း’

မြေ ဘီလူးကျင်းထိုက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့
သည်။

မြင်းကင်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊
 လူတွေ၊ လူည်းတွေ၊ မြင်းစီးသမားတွေ မြို့သွေး လမ်း၊
 တစ်လျှောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်။
 အထမ်းသမား၊ ဈေးသည်များသည် ဈေးဝယ်များကို
 အော်ဟစ်ခေါ်ကာ ရောင်းချနေသည်။
 ဈေးလမ်းတစ်နေရာတွင် ကလေး၊ လူကြီးများ ဝိုင်းအုံ
 လျက်ရှိနေသော ဈေးသည်မိသားစု ကလေးက စားစရာ
 အရပ်များ အော်ဟစ်ရောင်းချနေသည်။

ဖြူဖြူဝဝ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသည့် ဘန် ရှိသည်။
 လူကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။
 အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူ့၏ခင်ပွန်းနည်းတူ ပျော်ပျော်
 ရှင်ရှင် နေတတ်သည်ပုံပင်။
 သူ့ကိုတွေ့လိုက်လျှင် ပြုံးနေဘက်သည်သာ။
 သမီးငယ်ကတော့ ခုမှ အသက်ဆယ်နှစ်နှင့် ဆယ် ကိုးနှစ်
 လေးပင် ရှိပြီမည်။
 ဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေးပင်။
 ဆီအိတ်လေးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။
 သူ့မကလည်း သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ လူတိုင်းကို အလေး
 မထားချင်။
 တွေ့လိုက်ရမှဖြင့် နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်ရမှ ရယ်ကာ
 မောကာနှင့် သူတို့ကား အခြားသူတွေမကဲ့သို့။
 ပိန်းချိခနဲ၊ ကြွားပေးနှင့် ဖန်လိပန်တို့မိသားစုပါပေ။

တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယှမ်းစိမ်းဖန်က ရသေ့ကြီး
 တွင်းထိုက်ကို ဖမ်းဆီးထားသည့်ဆိုသော သတင်းစကား
 ကြောင့် သတင်းခြေရာခံရန် မြို့ပေါ်သို့ တက်သာခြင်းပင်။



ဖန်ချီစန်က သူ့စကားအဆုံးတွင် ဇနီးသည် ကြွံဝါဖေးလှမ်းပေးသော ကလေးကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်ကိုမြှောက်၍ ကိုင်ပေါက်ပြသည်။

အရုပ်ကလေးမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်သွားသလို မြေကြီးနှင့်ထိပြီး တစ်ဖန် မြောက်တတ်လာသည်။
ဘာအပျက်အစီးမှမရှိ။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဆိုတာမှဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်မကောင်းသလဲ၊ ဝယ်မလား၊ ငြေခါ...ကြည့်မလို့လား၊ ကြည့်ပါ...ကြည့်ပါ။’

ပိန်းချီစန်က ခေါက်ဆွဲကြော်ရောင်းနေသော ဈေးသည်တစ်ယောက်မို့ ခုလို ဈေးရောင်းရသည့်အတွက် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိခဲ့။

သူ အခုလို ဈေးခေါ်ကောင်းလေလေ လူတွေက စိုင်းအုံလာလေလေ ဖြစ်နေသည်။

အချို့က ကုန်ပစ္စည်းဝယ်လိုစိတ်ထက် သူ၏အပြောအဆိုအမူအရာကိုသဘောကျပြီး လာရောက်ထိုင်ပြီး နတ်ကရာကြည့်မော့ ငေးမောနေသူတွေ ရှိသည်။

‘က...နှင့်တို့ သားအမိ ဒီမှာခဏနေခဲ့ကြဦး၊ ငါ ဟိုဘက်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်’

ပိန်းချီစန်က သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဇနီးသည် ကြွံဝါဖေးက ဘဝင်မကျ။

‘လုပ်ပြီ၊ မသိရင်ခက်မယ်’
ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၅၂)

ရသေ့ကြီးကျင်းထိုက်မှာ ကြွံဝါဖေး၏အစ်ကို တော်ခင် သူ့ဖြစ်လေရာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး အတိဗုဒ္ဓရောက်နေအချိန်မျိုးတွင် မကယ်တင်၍မဖြစ်၊ ကယ်တင်ရမည်သား

ဤသို့ ကြွံဝါဖေးက သဘောထားနေပြန်တော့လည်း ဖန်ချီစန်တို့သားအဖ မနေသာ လိုက်လာခဲ့ကြရပြန်သည်။

အရုပ်ကလေးတွေ၊ ထန်းလက် အုန်းလက်နဲ့ ရက်လုပ်ထားလို့ အထင်မသေးကြနဲ့နော်၊ သိပ်ခိုင်ခံ့တာ၊ ကြည့်ကျုပ် ကိုင်ပေါက်ပြမယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ပောင်နှင့်ဆွဲ

'နှင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ'
ဟုသာပြောပြီးထွက်လာသည်။
ခြေဦးလှည့်လိုက်လည်မှာ သက်ဘန်းရောင် စားတော်ဆက်
ဖြစ်သည်။



ပိန်းချီစန် ရောက်သွားသော အချိန်မှာ နံနက်ခင်း ဖြစ်
သည်။
ထိုကြောင့်လည်း အောက်ဘောက်သူဆို၍ စားပွဲ တစ်လုံး
တွင်သာ လှည့်ပေးသောက်ကို ချော့သည်။
တစ်ခြား စားသုံးသူ ဧည့်သည်တွေ ကတော့ အရက်
မသောက်။
အစားအသောက် များသာ မှာယူ စားသောက် နေကြ
သည်။
ပိန်းချီစန်က ပါးနပ်သည်။

အရက်သမားလူစုဘေးရှိ စားပွဲကိုရွေးထိုင်သည်။
အရက်နှင့်အမြည်းကို စားပွဲထိုးအလာ မစောင့်ဘဲ ဆိုင်ထဲ
စုဝင်လာကတည်းက ဆိုင်ရှင်ကို မှာခဲ့သည်။
'ဆိုကြောင့်လည်း အရက်သမား လူစုသည် စကားပြော
ကောင်းနေသည်။
သုတို့ဘေးရှိ စားပွဲတွင် ပိန်းချီစန်လူကြီး ဝင်ထိုင်သည်ဆို
မသိလိုက်ကြ။
အရက်သမားလူစုမှာ တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြ
သော ကျင်စီးလူငယ်နှင့်ဖောင်းထုံ ဆိုသူတို့ ဖြစ်သည်။
လူပင်းက အရက်အိုးထဲက ယက်ကျန် အရက်ကို ဆကြည့်
ပြီး....
'ဟေ့...ဖောင်းထုံ၊ တို့ဒီအရက်လေ့ကိုနဲ့ ရေချိန်ကိုက်
ပါလား၊
ဟု မေးသည်။
ဖောင်းထုံက....
'ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ် အရက်တစ်အိုးလောက် မှာဦးမှာ
ထင်တယ်'
ဟု ဖြေသည်။
သည်မှာ ကျင်စီး ဆတ်သားခြောက်ကင် အမြည်းကို စား
ရင်း....
'အလွန်အကျွံ လျော်ကြနဲ့နော်၊ ဒီည တို့ဆီကို ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးလာမယ်ကြားတယ်'
ဟု ပြောဆို သတိပေးသည်။

ဆိုစကားကိုကြားလိုက်ရသော ပိန်းချိုစန်သည် ထာ အား
တက်သွားသည်။
တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေနှင့်မှ ထိပ်တိုက် တိုးနေသဖြင့်
ပျော်နေမိလေသည်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မြေဘီလူးကြီးကျင်းထိုက်စိတ်ကောင်း
နေတဲ့အချိန်တုန်းက သိုင်းလောကကြီးကို ကောင်းကောင်း
ကိုင်လှုပ်နေတာ အမှန်ပဲလေ'

ဘာကိစ္စလဲ

တုံးလှချည်စား ဖောင်းထုံရာ၊ ဟိုအရူးကိစ္စ ပဲပေါ့၊
ခက်တာပဲ၊ ရောင်ပြန်ခေးကိုအရူးကြီးဝှက်ထားတယ် ထင်ပြီး
အမျိုးမျိုးစစ်ခေးနေတာ'



လူပင်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောင်ပေါ်ဦးလူပင်းရ၊ ဒီရောင်ပြန်ခေးက ဘာခေးမို့
ဒီလောက်လိုက်နေကြတာလဲ၊ ဘာပဲလောက် အစွမ်းထက်နေ
လို့လဲ၊ နဂါးနိုင်ခေးမျိုးလား'

ဖောင်းထုံက မေးသည်။

'ဒီလောက်လိုက်နေကြတယ်ဆိုမှတော့ တစ်ခုခု စွမ်းလို့နေ
မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာစွမ်းတယ်၊ တယ်လို့အသုံးချရတယ် ဆိုတာ
သုတိုသိလို့ပဲနေမှာပေါ့'

တကယ်တမ်း ကျွဲတော့ လူပင်းသည် ရောင်ပြန် ခေး
အကြောင်းကို မသိ၊

သည်မှာ ကျင်စိတ်လက်ထဲရှိအရက်ခွက်ကို မော့သောက်
လိုက်ပြီး...

'ဟ...လုပ်ငန်းရ၊ ရူးနေပါတယ်ဆို သူ့ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ'
'တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒီအကြောင်းပြောရတာ ဦးနှောက်
ခြောက်ပါတယ်'

'ဟုတ်တယ် ကျင်စိ၊ အရက်သောက်ရတာ ဇာတ်မရှိဘူး၊
အမြည်း ဆတ်သားခြောက်ကင် နောက်ထပ်တစ်ပွဲနဲ့ အရက်
တစ်ဘိုး ယေးပါဦး၊ ဒီမှာရေချိန်ကိုက်ဖို့ နည်းနည်းလိုနေ
သေးလို့ပါ'

တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေ ပြောသွားသောစကားတွေ
တို့ ပိန်းချီစန့် အားလုံးလိုလို ကြားသိလိုက်ရပြီ။

အခုချက်ချင်း မိန်းမကိုပင် ပြန်ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် သည်-တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသား သုံးယောက်ကို
ထက်လွတ်၍မရတော့။

သူတို့ထွေ့ဘယ်သွားလို့ဘယ်လာသည်ကိုသိထားမှဖြစ်မည်။
သည်တော့ သူတို့နှောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွား
ဖို့လိုသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီဒီမှာထိုင်စေခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အရင်
ထွက်ထားမှဖြစ်မယ်'

ပိန်းချီစန့်က စဉ်းစားပြီး ချက်ချင်းပင် အရက်စားပွဲက
အသည်း

ကျသင့်ငွေကို ဆိုင်ရှင်ထံသို့ တိုက်ရိုက် ငွေရှင်းပေးလိုက်
သည်။

အခန်း (၄၃)

'အဲဒီလိုအခြေအနေ ရောက်အောင် ပံ့ပိုးနေတဲ့ အရာဟာ
ဒီရောင်ပြန်ခားကြောင့်လို့ ဆိုချင်တာလား ကျင်စိ'

'ဟုတ်တယ် မောင်းထူး၊ အဲဒါအမှန်ပဲ၊ အခုကျင်းထိုက်
လက်ထဲမှာ ရောင်ပြန်ခားလဲ ပျောက်နေရော ကျင်းထိုက်ထဲ
သိုင်းလောက် အပြင်ကို ရောက်တော့တာဘဲမဟုတ်လား'

'ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျင်းထိုက် လက်ထဲမှာ အဲဒီ
ရောင်ပြန်ခား ရှိရမယ် ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ တောင်းနေ
တယ်ဆို'

'ဒါက အထင်ပါကွာ၊ ဒီအမျိုးကြီးကျင်းထိုက် တကယ်
သာ ဇာတ်ဆွားတယ်ဆိုရင် အခုလောက် အနာခံမှာ မဟုတ်
ဘူး...'

သက်တန်ရောင်စားသောက်ဆိုင်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး ဆိုင်
နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်
စောင့်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ သက်တန်ရောင်စားသောက်ဆိုင်တွင်မူကျပ်စီ
ထိုင်သည့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မော
လိုက်ကြသည်။

‘ဟေ...ဖောင်းထုံ၊ မင်းကတော့ကြောင့် ထိုနှစ်ယောက်
ရယ်တာကို လိုက်ရယ်ရတာလဲ’

‘ငါ့သိလို့ လိုက်ရယ်တာပေါ့ကွာ’
‘ကဲ...ပြော၊ ဘာလဲ’

‘ထိုနောက်စားပွဲက လူကြီးတစ်ယောက် ထိုကိုလာစူးစမ်း
နေတာ သဘောကျလို့ ရယ်တာပါကွာ၊ ဒီလောက်တော့

လဲပါတယ်၊ ဒီလောက်မှမသိလဲ အခုလို အောင်ပင်ကူရိုက်
စားတစ်ယောက် မလုပ်ဘူး’

‘တော်ပါကွာ၊ တော်ပါ၊ နတ်တယ် ငွေတောင်ပင်ကူ
ရိုက်သားတွေဟာ တောင်ပင်ကူ အဆိပ်ပြင်းသလို တိုက်လဲ
ဆရာမှာ ပြင်းပြင်းဆန်ဆန် သိရှိနားလည်ထားရမယ်’

‘ဒီလူကြီး ထိုကို တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေဦးမှာ သေ
စတယ်၊ မယုံရင်းမင်းထွက်ကြည့်’
လှပင်းက ထကြည့်သည်။

‘ကြည့်ရာမှ ပြန်လှည့်လာသောအခါ...
အေး...ကျင်စီပြောတာမှန်တယ်၊ ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် ဘာ
ပဲကြမလဲ’

‘လွယ်ပါတယ် ဖောင်းထုံရာ၊ အခု ထိုအပြစ်ရောက်တာနဲ့
တစ်ယောက်တစ်ယမ်း ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားမယ်၊ ဒါဆို
ဒီလူကြီး ဘယ်သူ့နောက် လိုက်ရမှန်း မသိတော့ဘူး
ပါကွာ’

‘ဒါပဲလား၊ ဘယ်ဂိုဏ်းသားသို့ဆိုဘာ မစစ်ဆေးတော့
လား’

‘ဘည်နေမှာလဲကွာ၊ ကဲ...လာ သွားကြစို့’
သို့နှင့် တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းသား သုံးယောက် တစ်ယောက်
စိတ်လမ်း ဦးတည်လျှောက်လာကြသည်။

ပိန်းချိုစန်မှာ လိုက်ရမည်သူ အခွဲမရတော့၊
သို့နှင့် အလယ်လူဖောင်းထုံ နောက်သို့သာ နောက်ယောင်
လိုက်လေတော့သည်။

၂၂၀ မောင်နှမ်းဆွေ

မြို့အထွက်သင်္ချိုင်းအနီးသို့ရောက်သည်နှင့်ကျင်စိကနေ့
သို့ဖုတ်ခန့်လှည့်လိုက်တာ....

မိတ်ဆွေက ကျုပ်တို့နှောက်ကို ဘာကြောင့် နေ့
ယောင်ခံလိုက်လာရတာလဲ
ဟုမေး၏။

အခန်း (၄၄)

ဟား.....ဟား...ဟား.....
ပိန်းချိုခန့်နှောက်မှရယ်မောသံနှစ်သံ တစ်ပြိုင်တည်းကြား
ထိုက်ရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
လုပ်ငန်းနှင့် ဖောင်းထုတို့ နှစ်ယောက်သား သိုင်းကွက်
အနေအထားပေါ်တွင် ရပ်၍ကြည့်နေသည်။
ပြီးတော့မူတစ်ပြည်းပြည်းချင်း ရှေ့သို့လျှောက်လာသည်။
တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ၊
ထဲ...ပြော မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာ

သည်မှာ ပိန်းချိုစန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခါးကမ်း
ကို ဆွဲထုတ်မည်အပြု အနီးသို့ အရိပ်တရိပ်ရိပ်ခနဲရောက်လာ
သည်။

မြန်လိုက်သည့် ကိုယ့်ဖော့အား၊ ဝင်ရောက်ပူးကပ်လိုက်မို့
ခင်းထုတ်ချိန်ပင် မရလိုက်။

ထို့နောက်လူပင်းက ပိန်းချိုစန်၏နောက်ကျောရိုး သုံး
ရာလောက်ကိုသာ လက်ညှိုးဖြင့်စမ်း၍နှိပ်လိုက်သည်။

ပိန်းချိုစန်မှာ အငိုက်မိလေပြီ။

သည်တော့ သူသည် ကျောတွင် ကျပ်ခနဲ ခံစားလိုက်
ပြီး မျက်လုံးများ ချက်ချင်း မှေးစင်းသွားပါတော့သည်။

အကြောပိတ်ခြင်းခံလိုက်ရချေပြီ။

* * *

တော့အုပ်သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများဖြမ်းလျှင်
ရှိလော့ တော့အုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပေါ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်
သည်။

စမ်းရေသည်မြစ်စီးရောင်သန်းယုတ်ပြီး တသွင်သွင်စီးဆင်း
နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သည်မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး။

အခြားသူတွေ မဟုတ်။

ကြုံဝါဖေးနှင့် ဖန်လိစန်တို့ သားအမိဖြစ်သည်။

သူတို့သားအမိသည် မကရသေးမီ မီးကန်လန်ကာ ချရ

သော အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရသည်။

ဖခင်ကြီးကို ရွာမရတော့။

လုံးဝအာစပျောက်နေပြီ မဟုတ်လား။

သို့နှင့် တောင်ပင်ကုဂိုဏ်းသားတွေလက်ဦးမှ ခဲယိုက်ရပြီ
အထင်နှင့် သည်သားအမိ သည်တော့ သည်တော့ခင်ကို အမြန်
ဆုံးလိုက်လာခဲ့ကြရပြီ။

သည်မှာ သူတို့သားအမိ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသူကား
ဖဲကြီးဝါ လှဖန်ရီ။

သည်တစ်ခါ သူမတစ်ယောက်တည်း။

ရှင်တို့နစ်ယောက်က သားအုမိလား၊ ဒီတော့ကို ဘာ
ကြောင့် ရောက်လာတာလဲ။

ကြုံဝါဖေးရော ဖန်လိစန်ပါ အပြေပပေးသေးတဲ့ငြိမ်နေ
သည်။

အမှန်တိုင်းပြောရကောင်း၏၊ မကောင်း၏ စဉ်းစား၍နေ
သည်။

ကျုပ်မေးနေတာကို ကြားပါတယ်နော်၊ ကြုံဝါဖေးက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီ.....

'ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ဘယ်သူတယ် ဝါဘာ
ကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါက ကျုပ်တို့ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာပဲ'

ဤသို့တော့ ဖဲကြိုးဝါက...

'တင်...တင်...တင်...'

ဟု နှုတ်ခမ်းလွှာ ပပွင့်တပွင့်လုပ်၍ ရယ်သည်။

'ဒီကျောက်တစ္ဆေတော့အုပ်ထဲကိုဝင်လာသမျှဒီလို ဆက်ဆံ
လို့ကတော့ အပြန်လမ်းမှာ အသက်နဲ့ကိုယ်အိုးစားကဲ့သို့ သွားကြ
ရတယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်တစ္ဆေပုံပြင်ကိုမကြားမိဘူးထင်တယ်'



'ဪ...ဪ... ကျောက်တစ္ဆေတော့အုပ်ကဒီလိုပဲလား၊
အဆိပ်ရှိတဲ့ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေ ပေါ်လို့ ဆိုပါတော့
မိလို့ဆိုလို့ကတော့ ကျုပ်တို့က မုဆိုးတော့ကွယ်'

ဟား...ဟား...ဟား မုဆိုးမတွေလား

သည့်တော့ ကြုံဝါဖေးအမျက်စ၍ သွက်သည်။

မျက်ထောက် နီရဲသွား၏။

လက်ချောင်းတွေနဲ့ ကြက်သားတွေ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကြုံဝါဖေးလှုပ်ရှားသမျှ အနောက်ဘင်ရုပ်ခနဲခသား ဖန်
လိရန်က စောင်ကြည့်နေသည်။

'ဒီမှာ ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေးပြောတာ ရှင်ဘို့မိနေရာ
က လှည့်ပြန်ပါ'

'မပြန်ဘူးဆိုရင်ကောကွယ်'

ထိုအခါ ဖဲကြိုးဝါလှဖန်ရဲဒေါသ သွက် သွားပုံချသည်။

စေ စေ ကြည့်လိုက်သည်။

'ရှက်က သေချင်ပြီထင်တယ်'

ဟု ပြော၍စကားမဆုံးမီ ဘယ်လက်ကို လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်

ရှားကိုက်သည်။

သို့သော် ကြွံ့ဝါဖေးက အချိန်မီ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးကို အတွင်းအားစုစည်းပြီး ရှေ့ထွက်လိုက်လေရာ အားနှစ်အား ရိုက်မိသည်နှင့် ဝုန်းခနဲ မြည်ဟိန်းကာ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကီခြေသုံးလှမ်းမျှ လွင့်သွားသည်။

အမယ်....လတ်စသတ်တော့ သိုင်းသမားအကျော်အမော် ကြီးစတု ထင်ပါ။ နှာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ခြေပြာ ထားပါဦး။

ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ ကိစ္စကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး။ သိစရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ စကား၊ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ကျုပ်သမီးသွားမလို့လမ်းမှာအကား အဆီးမလုပ်ဖို့ ကျုပ်ကလဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင် တယ်။

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဖဲကြီးဝါ တစ်ချက် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ကောင်းပြီလော့ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရှင်တို့သားအဖိလဲကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်သွပ်ပြီး ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်လုပ်ရသေး တာပေါ့။

ဟုပြောကာ ဖဲကြီးဝါတ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက် သည်။

လှုပ်ရှားမှုက မြန်လွန်းသဖြင့် လင်းခနဲသက်ခနဲမျှသာတော့ မြင်နိုင်သည်။

၇၆

အခန်း (၄၅)

ဝုန်း၊
ဖဲကြီးဝါ၏ညာဘက်လက်ဝါးသည် ရှေ့သို့ တန်းထန် မတ်မတ် ထွက်လာသည်။

ထိုလက်ဝါးသည် ကြွံ့ဝါဖေးရင် ဝတ်ဆီသို့ ဦးတည်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘယ်၍ ဖဲကြီးဝါ၏ ရိုက်ချက်သည် ချိန်မှတ်တည့်တည့် ကို ရိုက်မိမည်ဆိုပါလျှင် ကြွံ့ဝါဖေး၏ရင်ဘက်သည်နှစ်ခြမ်း ဘတ်ကဲ့သွားနိုင်သည်။

ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ညီသက်ကိုထုတ်၍ သက်သက်ဝတ်ရုံတိုင်းရှိ ဓားပျံဘစ်လက်ကို နှာဘိယူကာ ကြုံဝါဖေး လည်မျိုကို ပစ်သွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားပျံသည် သေထုကို ခဖောက်ထွင်းတိုးစေ့ပြေးဝင်လာသော်လည်း ကြုံဝါဖေးက လက်ထဲတွင်အသင့်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သော သံဇက်ယပ်တောင်ကို ဖွင့်၍ ကာကွယ်ခတ်ထုတ်လိုက်လေရာ....

‘ထန်း’

ဓားပျံနှင့် သံမဏိယပ်တောင် ထိခတ်သံသည် ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုနောက် ဓားပျံက လာရာသမ်းအဘိုင်း ခေါက်ချိုးကေ့၍ ပြေးဝင်သွားပြန်ရာ....

‘ဟိတ်’

ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲမှာ မိမိဓားပျံနှင့် မိမိသေရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ခဖော့ပညာကိုသုံး၍ အမြင့်သို့ခုန်တက်သွားရချေပြီး

ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်အမြောက်ဘက်သွားပြီး ပြန်အကျသွင် ကြုံဝါဖေးက တိုက်ကွင်းသို့ခုန်ဝင်ကာ သက်အစုံကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကျောတို့ခကော့ညွတ်စေပြီး ခြေထောက်များကို ရှေ့သို့တင် ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သည်တုကကွက်ကကော့ ကြုံဝါဖေးအဖို့ အချည်းနီး ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းမူကား ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲက လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ကြုံဝါဖေးအား လှမ်း၍ရိုက်ချလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်တော့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား နှစ်ယောက်တို့သည် အယ်ညာတိုက်ကွက်ညီညီ သိုင်းကွက် ငါးကွက်ထိတိုက်ခိုက်၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်နေရသော ဖန်လိစန်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြင့်သာ ကြည့်နေနိုင်သည်။

မည်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

‘ဝန်း...ဝန်း’

လေထုဖြိုခွဲရိုက်ခတ်သံများ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဖန်လိစန်သည် သူမ၏မိခင်အား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရူးပေါ့ပေါ့နေလာခဲ့ပါလျက် အခုလိုအဆင့်မြင့် သိုင်းပညာမျိုးဖြင့် ခုခံထိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လာသောအခါ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩနေမိလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲအဖို့ ကတော့ ကြုံဝါဖေးကိုအမျှန်သိုလာသည်။

အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူမည့် အတွေးမှာ ခုတော့ ပျက်သွားပြီ။

ဖဲကြီးဝါ သိုင်းကွက်တို့အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ရတော့မည့် အခြေအနေဟေ့တလား။

မောင်နှင်းမေတ္တာ

သည့်အချိန်ရောက်ကာမှ ဖန်လိစန်က လှဖန်ရဲ့ ထွေးနုပြီ
အမှတ်ပြင် နောက်ဘက်မှလက်နက်ပုန်းဖြင့် ဖစ်ခတ်ကာ တိုက်
ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဖန်လိစန်၏လက်နက်ပုန်းမှာ လှဖန်ရဲ့သိသို့ပင် မရောက်
လှ ထုံသို့ပြန်သာသည်။

ပြီးလက်ခမောင်းကို စူးစိုက်ဝင်သွားသည်။

အင်...အား

ဖန်လိစန်မှာ မတ်မတ်ပင်မရပ်နိုင်၊ ဗူးညှက်ကျသွားတော့
သည်။

စင်စစ် ဖန်လိစန်၏လက်နက်ပုန်းသည် ဖဲကြိုးဝါ၏နောက်
ကျောသို့ ဦးတည်သွားသည်ကား မှန်သည်။

သို့သော် လေတိုးသံမှ ကြိုသိနေသော ဖဲကြိုးဝါက တန်
ပြန် လက်နက်ပုန်းများကို အချိန်မီထုတ်နုတ် သိမ်းလိုက်လေ
ရာ မျှော်လင့်မထားသော ဖန်လိစန်မှာ ဖဲကြိုးဝါ၏လက်နက်
ပုန်းကို မခံရှောင်ဘဲ ပြစ်သွားရခြင်းပင်။

ဘေးများက ဝတ်စုံဖြူကို စွန်းထင်သွားခဲ့ချပြီး

သမီး စန်

ကြိုဝါဒဖဲက တစ်နေရာမှ စိုးရိမ်စာကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။

သားသမီးခဏတက်နေသော ကြိုဝါဖေးအား ဖဲကြိုးဝါ
လှဖန်ရဲ့ တိုက်ခိုက်ဦးမည်ဆိုသည့် ခုလိုအချိန်မျိုး ပဲ့သိမ်းတိုက်
ကွက် ခင်နိုင်သည်။

အလွန်အလွန်အထိ လှဖန်ရဲ့ စိတ်ယုတ်မာမခံမူးခဲ့။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမည်....

'နေကြပါဦး...နေကြပါဦး'

ဟု အော်ပြောလိုက်သောအသံက သစ်ပ ကြီးများနောက်
ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံး အသံရှင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။



စုချီမင်းက အနီးရောက်လာပြီး ပုံလဲပြီး ညာဘက်လက်
မောင်းတစ်ဖက်လုံး မြင်မကောင်းအောင် သွေးများခြင်းခြင်း
နီရဲနေသည့် ဖန်လိစန်ကိုတွေ့သွားသဖြင့် အဘော်စိုးရိမ်မကင်း
ဖြစ်သွားကာ....

‘ဟာ.... မှားကုန်ပြီထင်တယ်’

ဟုပြောရင်း ဖန်လိစန်၏ ခက်ရာအခြေအနေကို ကြည့်
နေသည်။

လက်မောင်းကို လက်နက်ပုန်းရှုပ်မှန်သွားမှန်း သိရတော
မှ သူ့ ရင်ထဲ အေးသွားပုံရသည်။

သို့နှင့် သူသည် တစ်စုံထဲမှ ခက်ခဲကြဆေးလုံး အနီသေ၊
တစ်လုံးကို ဖန်လိစန်၏ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်၍ ကျွေးလိုက်၏။

ပြီး ထရပ်ကာ လူဖန်ရဲကိုကြည့်ပြီး....

‘သူတို့ဟာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေပါ ဖန်လုရဲ၊ လူ
ကောင်းတွေပါ’

ဟု ပြော၏။

ဆိုအခါ....

လူဖန်ရဲက....

‘ငါ့ထဲ တိုက်ခိုက်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ မေးပါသေ
တယ်၊ သူတို့က....’

ဟုပြောကာ လူဖန်ရဲ ဆက်သက်၍ပြောပြရန် အခက်တွေ့
နေသည်။

အခန်း (၄၆)

သစ်မင်ကြီးများနောက်ကွယ်မှ တိုးထွက်လာသူမှာအခြေ
လူမဟုတ်။

စုချီမင်း။

‘ဟင်.... စုချီမင်းပါလား’

မဲကြိုးဝါ လူဖန်ရဲသည်စုချီမင်းကို မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကောင်းတင်နဂါး ဖန်ယင်မင်း၏သားမှန်း သိသော်လည်း
မိုးပျံနဂါး ပိုက်ချန်းထန်ကို အကြောင်းပြု၍ သံယောဇဉ်
နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်မှာ ကြုံဝါပေးက ဖန်လိခန်အား ပွေ့ဖက်၍ထား
ရာမှ....

ထို့နောက် စုချီမင်းက ဖန်လိခန်ကို ဝင်၍တွဲခေါ်လေ
၏။
နောက်ရင်ခြည်ပင် ချော့ခေ့ပြီ။

ကျုပ်အပြစ်ပါကွယ်'

ဟု ပြောကာ ခင်ပွန်းသည် ပိန်းချိခန်အား တောင်ပင်
ကူဂိုဏ်းသားတွေ ဖမ်းသွားသည်ထိ၍ လိုက်လာကြသည်
အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

'ခါဆိုရင် ကျွန်မနဲ့အရင်တွေလို တော်စားတာပေါ့၊
ကျွန်မတူမ ဗျပ်ခစောင်းသခင် ချန်ရိဖန်နဲ့အတူရင် မလွယ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ချန်ရိဖန်ကို အဖေအိမ်ထဲမဟုတ်
လား၊ တောင်ပင်ကူဂိုဏ်းခုပ်ကြီး ယွမ်စွမ်းဖန်ရဲ့သမီးဆိုတာ
သူကကြမ်းတယ်၊ လူငယ်လူငယ် မဟုတ်သေး၊ ကျွန်တော်
တို့တောင် လာထိုက်ပါခသေးတယ်'

စုချီမင်းက ကြားဝင်ပေးသည်။

'ကောင်းပြီလေ...အစ်မကြီး ကြုံခါးဖး အန္တရာယ်များပါ
တယ်၊ ဆက်မသွားပါနဲ့၊ ကျန်းလိက် အဖမ်းခံထားရတဲ့ကိစ္စ
ကို ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူ စုံစမ်းပေးထားပါမယ်'

'ဒီအကြံကောင်းတယ်၊ မလှဖန်ရဲ့အနေနဲ့ အကွင်းကိုခင်
နိုင် တွက်နိုင်ဆိုတော့ ပိုပြီးကဆင်ပြေကာပေါ့'

ဟု စုချီမင်းက ပြောပြန်သည်။

'ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အခုလိုဆိုရင်တော့ သင့်သလိုလုပ်
ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ...တို့ ဒီကလုည့်ပြန်ကြစို့'

အကယ်၍ စုချီမင်း၍နေလျှင်လည်း သူသည် သည်ခရီးကို
အားရမည်မထင်။

ဖန်လီစန်က မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် အရာရာကို စူးစမ်း
နိုင်သည်။ လေ့လာချင်သည်။

သည်လိုအလုပ်မျိုး ဘယ်လောက်လုပ်လျှင်ရပျော်သည်။
ပျော်စရာအလုပ်မျိုးဟု သူထင်သည်။

ဖန်လီစန်သည် တောအုပ်ဟိုဘစ်ဖက်မှ ရေတံခွန်သံ
များ၍ လှမ်းလာသောခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။
သည်လို ခြေလှမ်းများ တန့်ရပ်လိုက်သော အခါမှာတော့
အေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ပျံ့လွင့်လာသည်။

တေးသီချင်းမှာ ချေးတောင်းတေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်
သည်။

တောတွေ တောင်တွေ၊ သဘာဝပန်းတွေ၊ ကျေးငှက်
တွေ၊ ရေတံခွန်စိမ့်စမ်းတွေ၊ တိမ်တွေ၊ လေးညှမ်းနီနီတွေ
သည်လိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းရှိပါစေ၊ ကြိုနေပါစေ။

မင်းမရှိတောင် မင်းရဲ့ဝိညာဉ်လေးရှိပါစေ။
သီချင်းသံနှင့်အတူ ဗျပ်စောင်းသံကို ကြားရသည်။

ဖန်လီစန်သည် ပထမ အမှတ်မထင် နားထောင်နေမိ
သည်။

သာယာသောအသံမို့ လူသားပီပီ ခံစားချင်သည်။
ခုလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာဆိုတော့ ပိုလို့ခံစားချင်သည်။

သံချင်းဆိုသံ ပျောက်သွားပြီးနောက် ဗျပ်စောင်းသံကို
ကြားနေရသည်။

အခန်း (၄၇)

ကျောက်တစ္ဆေ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဖန်လီစန်ဝင်လာ
တာမှမကြာသေး။ တောကထင်သည်ထက် ပို၍နက်ရှိုင်း
သည်။

သည်ကနေ့ ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲနှင့်တွေ့ရမည်ဆို၍ ဖန်လီ
ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

အမှန်တော့ သည်ခရီးကို မိခင်ကြီး ကြိုဝါပေးသွား
ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ကျကာမှ မိခင်ကြီး ကြိုဝါပေးက ကေ
တာ ငင်ကံ ဖျားနေသည်။ ဆေးပင်သောက်ရသေးသ
ထို့ကြောင့် မိခင်ကြီးဆေးတိုက်ပြီး ကျောက်ထ

တောအုပ်အတွင်း တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာသည်။

ဗျပ်စောင်းသံသည် စပျိုးကြားရစဉ်က အနုပညာသဘော
သဘာဝတွေ သက်ဝင်နေသည်။

နောက် ထိုသဘာဝ သဘောတွေကို မခံစားရတော့။ ဂီတ
သံမှာ ကြမ်းတမ်းလာသည်။ ဂီတသံဟုပင် ပြောရန်ခက်
သည်။

ဗျပ်စောင်းတီးခတ်သံများကား မိုးတောင်ကချွန်းသံ၊
မိုးလုံးပြည့်ဖြည့်ဟည်းသောအသံတွေလို ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဂီတသံများ ပြတ်တောက်သွား
သည်။

နောက်ဆက်တွဲ ကြားလာရသည်မှာ အသံတစ်သံ
သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြား တိုးဝေ့လာသောအသံ၊ မညီညာ
အသံများလဲ အတေးရောက်ဆဲ။

‘အဩ...ဖန်လီစန်ဆိုတာ မင်းကို တိုက်ရမှာတော့ အား
နာလိုက်တာ’

‘တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဒီလို ကြားကြား ဝါ
ပြောတတ်ကြတယ်’

‘ဟေ ...ဖန်လီစန်၊ နင့်ပါးစပ် ဝိတ်ထားလိုက်စမ်း’

ချွန်ရီဖန်က သူမအခေါ် ဖဲကြိုးဝါ လူဖန်ရဲ့ ကြိုပြော
ထားသည့်အတိုင်း ကြမ်းလွန်းသည်။

သူမမျက်နှာကို ကျောက်တုံး ကျောက်စိုင် တစ်ခု
မခွဲကျော်လွန်းသည် ထင်၏။

‘နင့်တို့ဘုရားလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါအကုန်သိတယ်’

‘သိရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ပြောပြရော့ဘောင် မသို့ခင်
ဘူး’

‘ဟုတ်အယ် ပြောပြရော့လို့ဘူး၊ အခု ပြောပြချင်သေး
တာက နင့်ဘကြီးရဲ့ ရှေးပြန်ဓားကိစ္စ၊ ဒီဆေးပြန်ဓား အခု
တယ်မှာလဲ၊ ဒါကို သိချင်တယ်’

‘ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါတို့အခုလို အလုပ်ရွပ်နေတယ် ဆိုတာ
ရောင်ပြန်ဓားကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဘကြီး ကျင်းသိုက်ကိစ္စ၊
အခုတော့ ငါတို့အဖေ ပိန်းချိစန်ကိုပါ လာရှာတဲ့ကိစ္စ ရှင်းပြ
လား’

‘နင့်တို့တာပဲပြောပြော ယုံရမယ်တဲ့သား၊ က...ဘယ်မှာ
လဲ ရောင်ပြန်ဓား’

‘မသိပါဘူးဆိုနေ၊ တယ်ဆဲခက်ပါလား’

‘နောက်နေပြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်’

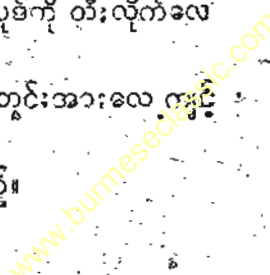
‘တယ်ကရော နောက်ပြောင်နေလို့လဲ’

‘ချွန်ရီဖန်ကို အခုလောက် ခွန်းတုံ့မခံ ပြန်ပြောနေပုံ
ထောက်တော့ ချွန်ရီဖန်အကြောင်း မသိသေးဘူးဘိဘယ်၊
က... က’

ဟု ပြောပြီး နောက်ထင်တီးလုံးတစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်လေ
သည်။

သူမ ဗျပ်စောင်းတီးခတ်ခြင်းမှာ အတိုင်းအားလေ ကျင့်
မှု တစ်ခုဟု ဖန်လီစန် သိထားသည်။

သည်ကောင်းကို စုချီခင်း ပြောဖူးသည်။



သူနှင့် ဖန်လိစန်သည် ခုန်ဝင်ကာ ချန်ရိဖန် တီးခတ်နေသော ဗျပ်စောင်း၏ ကြိုးစများကို ခြေအစုံကန်ချက်ဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝင်...ဝင်...ဝ’

ဗျပ်စောင်းကြိုးစအချို့ ဖြတ်တောက်သွားချေပျံ၊ ထိုအခါ ချန်ရိဖန် အမျက်ဝေသတို့ ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကာ မျက်နှာတစ်မျက်နှာလုံး နီမြန်း ရဲဘောက်သာသည်။

မျက်လုံးတွေက အရောင်တဝင်းဝင်း၊

သို့နှင့် ချန်ရိဖန်သည် ရှေ့သို့ဝုန်းခနဲ ခုန်ပျံ့ထွက်လာသည်။

ဖန်လိစန်၏ တိုက်ကွင်းထဲသို့ ရောက်နေပြီး သိုင်းကွက်အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

‘ရှင်က အလာကြီးပါလား’

ချန်ရိဖန် ပြောပြောဆိုဆို ဘယ်လက်ကိုဟန်ပြု၍ ဖန်လိစန်က ခုခံကာကွယ်နေစဉ် ညာလက်ဝါးဖြင့် ဖန်လိစန်၏ပါးကို ရိုက်လိုက်သည်။

ဖန်လိစန်မှာ အလိနောက်သွားပြီ။

ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ချိန် မရ။

ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် ဝဲယာဘက်သို့ လည်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဖန်လိစန်၏ နောက်ကျောကုန်းသည် ဖန်ရိဖန်၏သို့ တည့်တည့်ရောက်ရှိသွား၏။

သည်မှာ ချန်ရိဖန်သည် ညာလက်ဝါးကို အတင်းအားအပြည့်ထည့်သွင်းကာ မြှောက်၍ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘အား...’

ဖန်လိစန်သည် နောက်ကျောကော့သွားခြင်းနှင့်အတူ စူးစူးဝါးဝါး အားဟု တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ မောက်လျက်သား ထိုးကျသွားသည်။



ရောက်ရှိလာလေရာ ချန်ရိဖန်သည် ပျံဝဲရောက်ရှိလာသုအား
ဖိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချန်မန်း သိသည်နှင့် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်
၍ တောအုပ်ထဲသို့ ခုန်ဝင်၍ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။
ပိုက်ချန်ထန်သည် မောက်လဲနေသော မိန်းကလေးကို
ပထမ မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုစောင်းလှဲ၍ကြည့်
လိုက်တော့မှ....

‘ဟင်...ဖန်လိစန်ပါလား’

ဟု ရေရှုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချီးရိမ်သွားမိသည်။

ဖန်လိစန်မှာ နောက်ကျောကို အရိုက်ခံထားရသဖြင့်
အဟောင်းကြေ ကြေနေပြီ။

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများပျံ အန်ထွက်နေလည်ကိုလည်း တွေ့
သည်။

‘ဖန်လိစန်’

‘ဖန်လိစန်’

ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ ဖန်လိစန်အားယူ၍ မျက်လုံး
အစုံကိုပွင့်ကြည့်သည်။

နောက် ပြန်မှိတ်သွားပြီ။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူ့ကိုအမြန်းဆုံးအဆားကုပေးမှ ဖြစ်မယ်’

ဟု ပြောကာ ဖန်လိစန်ကိုပွေ့ချီ၍ ခေါ်လာခဲ့လေ
သည်။

အချိန်တိုတိုနှင့်ရောက်ရန်အတွက် ကိုယ်ဖော့အားကို ဖမ်း
ပြုပြီး အမြန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

အခန်း (၄၀)

ထို မောက်လှက်သား ဝမ်းလျားထိုး လဲကျနေသော ဖန်
လိစန်၏ နောက်ကျောကုန်းကိုပင် နောက်ထပ် ခြေဖနောင့်
ဖြင့် ဖောက်ခွဲရန် ခြေထောက်ကိုမကာ....

‘ဟိတ်...ဆော်ပြီ’

ဟု ထစ်တောလုံး မြည်းဖည်းမတတ် အော်၍ပြောလိုက်
သော အသံတူသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နောက်အပေါ်ဘက်မှ အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဆင့်မြင့်
သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက် ပျံဝဲ၍ တိုက်ကွင်းအထယ်သို့

လမ်းတွင် စုချီမင်းနှင့်တွေ့သဖြင့် အဘော် ဖြစ်သွားလေသည်။

— ကျွန်တော် စိုးရိမ်လို့လိုက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်မသိဘူး ဦးတော်၊ သူ့အမေပြောထိုက်သိရတာ၊ အခု သိသိချင်းလိုက်လာခဲ့တာပါ။

‘အေး... အတော်ပဲ၊ မင်းပါ တခါတည်းလိုက်ခဲ့၊ တို့အခု မိုးထိတောင်ကုန်းကို သွားကြမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဦးတော်’

သည်ကနေ နေမစောင်းမီ မိုးထိတောင်ကုန်းကို မရောက်လာကြပါဘူး။

သည်မှာ သူတို့သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်စဉ်မှာ၊ ပြုလုပ်သည့်အခါ စတည်းချသည့် အိမ်တစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုအိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဧဟ်ရာရီထားသော ပိန်းချိုစန်ကိုကွပ်ပျစ် တစ်လုံးပေါ်တွင် နေရာရထားလိုက်လေသည်။

‘အခြေအနေက အခုတော် ဆိုးနေပါလား၊ ဦးတော်၊ သူ့အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိပါ့မလား’

မေ့မြောနေသော ဖန်လိစန်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း စုချီမင်းကမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အခြေအနေ ဆိုးတာကတော့ အမှန်ပဲ စုချီမင်းရဲ့၊ ခါပေမယ့် သူ့ ကုသိုလ် ကိုယ့်ကုသိုလ် ... သူ့က ကိုယ့်က ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဦးတော်ရယ်’

‘ဒီနေရာမှာ ငါ့အတွင်းအား တစ်နှစ်စာလောက်ကိုအသုံးချမှဖြစ်မယ်’

တိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ စုချီမင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မိုးပျံ့နှံ့ပြီးပိုက်ချွန်းထန်လို့ အကျော်အမော် သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်အဖို့ အတွင်းအားမှ မိမိ ကျင့်ကြံ အားထုတ်သည့်အတိုင်း ရှိနေသည့်တိုင်အောင် စိတ်မချရ။

ရန်သူရန်ဘက် တစ်ဦးဦးက လာရောက် တိုက်ခိုက်ပါက အခက်အခဲဖြစ်တတ်သည်။

မိမိက ပုံမှန်အတွင်းအား ရှိသည်အထင်နှင့် တိုက်ခိုက်မိပြီး သိုင်းကွက်အမှားအယွင်း ဖြစ်သွား တတ်သည်။

ပြီး အချို့သော သိုင်းကွက် တိုက်ကွက်များမှာ မိမိ၏ အတွင်းအား အနည်းအများနှင့် ချိန်ဆလေ့ကျင့် ထားသည့် သိုင်းကွက်တိုက်ကွက်များဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဦးတော်’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ကုသိုလ်အပုပ်တစ်ခုပဲပေါ့ကွယ်’

‘ကျွန်တော်ကဦးတော်အတွက် စိုးရိမ်မိတာပါ။ တကယ်လို့ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဦးတော်ကိုများ တစ်ဦးဦးက လာတိုက်ခိုက်ရင် ဦးတော်မှာ အတွင်းအားလေ့ကျင့်နည်း နေသေးလို့ပါ။’

‘မဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်းတွေထက် ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုပဲ အဓိကထား ဆောင်ရွက် ကြရမှာပေါ့ စုချီမင်းရယ်။’

ကဲ...မင်းက ငါရေးထားသေးတဲ့ ဆေးမြစ်တွေကိုသာ ရှာပြီး ယူခဲ'

'ဟုတ်ကဲ့ ...ဦးတော်'

'ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာ ငါပြောလိုက်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

ထို့နောက် မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချိန်းထန်က ဆေးမြစ်သုံးမျိုး ကိုအလေးထား ရေးပေးရုံသာမက ဆေးပင်၏ပုံ အရွက်နှင့် အမြစ်တို့ကိုရေးဆွဲပေးလိုက်သည်။

'မြန်မြန်သာ ပြန်လာခဲ့ပေအောင် ငါ့မိမှာ မိန်းကလေးကို အတွင်းအား ထုတ်ယူ ကုသနည်းနဲ့ အရင်ဆုံးကုသနှင့်မယ်၊ မင်းပြန်ရောက်တာနဲ့ အတော်သောက်ပါပဲ'

ဟု ပြောလိုမှာကြားလိုက်လေသည်။

စုချီမင်းသည် ပိုက်ချိန်းထန်က ဖန်လိစန်ကို ပျောက်ကင်း အောင်ကုသပေးနေပါလျှက် ဖန်လိစန်အတွက် စိုးရိမ်ဖိတ်က ရှိနေဆဲပင်။

ဆေးမြစ်ကို သွားမရှာမီ ဖန်လိစန်၏ မိခင်ကြီးကိုအကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်ချင်ပါစသေးသည်။

သို့လော်လည်း စုချီမင်းအဖို့အချိန်မရှိ။

ခုနေခါတွင် အချိန်သည် အလွန် အဖိုးထိုက်တန်နေသည်။ ဖန်လိစန်မှာမေ့ မြောခန့် ဆဲ။

သည်လို မေ့မြောနေသည့် အခြေအနေမှာ လူ့ကောင်း ဗဟုတိအခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရန် အတွင်းအား ကု နည်းလိုသည်။

ပြီးတော့ လိုအပ်သောဆေးဝါး။



အခင်း ညိုင်းသမားများက အခန်း တံခါးကို ဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွမ်စိမ်းဖန်သည် မြော်လူး ကျင်းထိုက် အနီးတွင် ရပ်လိုက်ကာ ခြေဆုံးခေါင်းများ ကြည့်နေ၏။

'ဘာလဲ မင်းက ကျုပ်ကို ရောင်ပြန်ခေး ဘယ်မှာလဲလို့ မေးဦးမလို့လား၊ ဟား...ဟား... ဟား'

ကျင်းထိုက်က နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို ပြောနေ သည်။

အမှန်တော့လည်း သူ့ကို အရူးကြီးအပေါ်ကြီးဟု ပြောရန် လည်း ခက်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း ကျင်းထိုက်က စကား ကောင်း ပြောနေတတ်သည်။

ယွမ်စိမ်းဖန်က ပါးမြိုင်းမိုးနှင့် မုတ်ဆိတ်မိုးအမျှင်များ ကို ညှာလက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သတ်နေရာမှ တစ်ချက်ပြုံးပြ

လိုက်သည်။ 'မင်းကိုတို့က မစုံစမ်းမခေးမြန်းဘဲ အရမ်းစစ်ဆေးပြီး စစ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဝါဘူးတာ'

'ဘာ...ကျုပ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမိလို့ စိတ် မကောင်းဘူး ဟုတ်လား လွယ်လိုက်တာ၊ အတော်ကိုလွယ် စွဲစကားပွဲဗျါ၊ ဟား...ဟား...ဟား'

ဟား...ဟား...ဟား

အခန်း (၄၉)

'ဟေ့...တောင်ပင့်ကူ ဂိုဏ်းသားတွေ ငါ့ရောင်ပြန်ခေး ကိုယူထားကြတယ်မဟုတ်လား၊ ပေးပေး ငါ့ရောင်ပြန်ခေး အခုပြန်ပေး'

ကျင်းထိုက်သည် အသံအောကြီးဖြင့် မရပ်မနားအောင် နေသဖြင့် အသံများပင် ဝင်နေလေပြီ။

ထိုအချိန် တောင်ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွမ်စိမ်းဖန် ရေ ချိုးလာ၏။

သူနှင့်အတူ နှစ်ဖက်သွားကျင်စို့ အရိုးခြောက် လှပင်း ဖောင်းထုတို့ လူစုပါလာသည်။



မြေဘီလူးကျင်းထိုက်မှာ မုတ်ဆိတ်ခဲမွှေး၊ ပါးမြိုင်းခွေးတွေ
ရော ဆံပင်တွေကိုပါ မညှပ်မပြုတ် ထားခဲ့ရသောကြောင့်
တကယ်ပဲ ဘီလူးကြီးဘစ်ကောင်နှင့် တူနေတော့၏။

‘ကျုပ်ပြောမယ့်စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါ
ဦး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောချင်တာ ပြောပါ’
ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကျင်းထိုက် ပါးစပ်ကလည်း
ငြိမ်သွား၏။

ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်ရှားမှုကလည်း လျော့နည်းသွား၏။

‘ဒီလိုပါ ကျင်းထိုက်၊ အခု ကျုပ်တို့ အပေးအယူကလေး
တစ်ခု လုပ်ချင်လို့ပါ’

‘ကောင်းပြီလေ...ပြော’

‘အခု မင်းရဲ့ရောင်ပြန်ခေး ဘယ်သူ့ဆီ ရောက်နေတယ်ဆို
ထဲ သတင်းတို့ရထားပြီ’

‘ရောင်ပြန်ခေး ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကျင်းထိုက်ရယ်၊ မလော့စမ်းပါနဲ့’

‘ဝါ ကျုပ်အတွက် အရေးကြီးဆုံးပဲလေ၊ ပြောစမ်းပါ
မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ’

‘ကျုပ်ပြောမယ်၊ မပြောခင် မင်းဆီကကတိတစ်ခုတောင်
ရလိမ့်ဦးမယ်’

ဘဝကတိလဲ၊ ရောင်ပြန်ခေးကို မင်းသက်အုပ်ရမှာလား

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ရောင်
ပြန်ခေး ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာဆိုတဲ့ သတင်းကိုပဲ ပြောလိုက်
မယ်၊ ဒီခေးကို မင်းပြန်ရတဲ့အချိန်မှာ မင်းကျုပ်ဆီကို တစ်

ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ပြန်သာပြီးပြပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ ကိုကျုပ်
ဆိုချင်တယ်’

ထိုအခါ မြေဘီလူးကျင်းထိုက်တွေသွားသည်။
အတန်ကြာ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။
နောက်မှ....

‘စိန်လိုက် ရတယ်ပေးတယ်၊ ရောင်ပြန်ခေးရရချင်း ကျုပ်
မင်းတို့ကို ပြောပြမယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ကြားတတ်တဲ့အခါကောင်
မပြော့ မစိုးရိမ်နဲ့ ပြန်ပြမယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကတိ တည်မာည် စောင့်ကြည့်ရ
သေးတာပေါ့၊ ကဲ...သံကြီးတွေဖြုတ်ပြီး လွှတ်လိုက်ပါကွာ’
ဟုပြောပြီးနောက် ကောင်ပင်ကဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး-စိန်းဖန်
နှစ်ဖက်ညှိလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောသလိုဆိုရင် ဒီရောင်ပြန်ခေးကိုကျုပ်ရ
လမ်းမရှိတော့ဘူးပေါ့နော်’

နှစ်ဖက်သွားကျပ်စိက လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ မေးလိုက်
နင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့ကလဲ နဲ့ရန်ကောကွာ၊ ဒီလိုပြော ဒီလိုလုပ်လိုက်
တာက ပရိယာယ်ပါ၊ နောက်လုပ်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်’

‘ကျုပ်က စိုးရိမ်လို့ပါ’

‘မစိုးရိမ်နဲ့၊ သားကောင်အဖမ်းတော့မယ်ဆိုရင် ဘာကို
အရင်လုပ်ရသလဲ’

‘ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်ဖွင့်ထားရပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ပြန်စေမောင်နှမ်းဆွေ

'ဒီသဘောပဲလေ' အခုခြေလှမ်းက သားကောင်ဝင်သာ
ထွက်သာအောင် ထွက်ပေါက်ပေးထားလိုက်တဲ့ သဘောပါ
ထို့နောက် ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၅၀)

ထိုအချိန်တွင် မိုးထိတောင်ကုန်း ဘောအုပ် အတွင်းမှ
သိုင်းသမား လေးယောက် ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့နိုင်ပေ
သည်။

သူတို့ကား မိုးယုန်ဝါး ပိုက်ချွန်းထန်၊

ဖဲကြိုးဝါ လှဖန်ရဲ၊

စုချိပင်းနှင့်ဖန်လိစန်ကိုဖြစ်သည်။

ဤနေ့ညရက်မှာ ဖန်လိစန်ပြန်လည်ကျွန်းမာလာပြီဖြစ်၍
ပိုက်ချွန်းထန်ကစုချိပင်းအား ဖန်လိစန်ကို အိမ်အရောက်ပြန်
ပို့ခိုင်းထားသဖြင့် အခုလိုဘောအုပ်အပြင် ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

၂၆၂ မောင်နှင်းဆွေ

'ကဲ...မင်းတို့သွားကြပေတော့၊ တို့ လိုက်မပို့တော့ဘူး ဟုပိုက်ချန်းထန်က ပြောရင်းတစ်နေရာအရောက်တွင် ရ လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ် ဦးတော်' သည်မှာ...ဖန်လိစန်က 'မိုးပျံ နဂါး ပိုက်ချန်းထန်အား အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ပိုက်ချန်းထန် အရှေ့ ခြေစုံရင်ရင်း ဝင်ထိုင်၍ ကန်စော့ခြင်း အမှုကို ပြုသည်။

ထို့နောက်... ဦးတော် ကျွန်မကို ခုလိုအသက်ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ ဦးတော်ကျေးဇူးတရားကို တစ်သက်လုံး မမေ့တော့ပါဘူး ဦးတော်'

ဟု ပြောသည်။
'အေး...ငါ့အေး...အခုလို ကျေးဇူးတရားသိတတ်တာ လူ ယဉ်ကျေးမှု လူ့ဝတ္တရားတွေပဲပေါ့ကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ပိုက်ချန်းထန်က ပြောပြောဆိုဆို ဖန်လိစန်၏ ခေါင်းက ဆံစကလေးကို သပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဖန်လိစန်နှင့် စုချီမင်းတို့ မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်ထဲ ထွက်ခွာ သွားကြသည်ကို ဟိုအဝေးရောက်၍ သစ်ပင်များ တောင်ကုန်း တောင်တန်းများကွယ်၍ ပျောက်ကွယ်သွား သည်အထိ ကြည့်ပြီးတော့မှ ပိုက်ချန်းထန်က သက်ပြင်းတစ် ချက်ချလိုက်ကာ ဘေးတွင် ယှဉ်ရပ်နေသော မဲကြိုးဝါလုဖန် ရဲကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

'အစ်ကိုကြီးက ဒီကလေးတွေ အပေါ်မှာအတော့ကို သံ ယောဇဉ်ရှိနေတာပဲနော်၊ ဂိုဏ်းတူ တူမသေးတွေ မဟုတ်ဘဲ အခုလို သံယောဇဉ်ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ'

မဲကြိုးဝါ လုဖန်ရဲက ပိုက်ချန်းထန်၏ စိတ်သဘောထား ကို ကေ့ကန်ချက်ချလိုက်လေရာ...

'ကျုပ်က ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းနဲ့စကြာမော်ဂိုဏ်း သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပါ၊ ဂိုဏ်းဟာ ကျုပ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမဆို သံယောဇဉ်ရှိတတ် ပါတယ်'

ထို့နောက်မိုးထိတောင်ကုန်းတော့အုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

'မင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ အခုလိုမေတ္တာသက်ဝင်နေကြတဲ့အခြေ အနေအထိ ရောက်နေတာကိုပဲကြည့်လေ၊ မင်းက တောင်ပင့် ကူဂိုဏ်းသား၊ နောက်တစ်ချက်က တောင်ပင့်ကူ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး ယွမ်စိမ်းဖန်ရွှေမ၊ ကျုပ်က ကြောမော်ဂိုဏ်းသားလက် ရွေးစင်သိုင်းသမား၊ ကဲ...ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီလိုဂိုဏ်းမတူ ကဲ့ ပြားနေတဲ့လူဖေ့မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အချစ်မေတ္တာ မျှော်ကြရဘူးလို့ သယ်သူက ပြောမလဲ'

ဒါတော့ခါပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အခု လှိုအခြေအနေမျိုးတို့ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာကြတာကိုတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲနော်၊ ကျွန်မဖြင့် ချေ့လျှောက် သမီးမို့ဆန်း သွားရမှန်းတောင် မသိအောင်ဖြစ်နေပြီ'

စကားပြော၍ မဆုံးတတ်သေး၊
သူတို့စခန်းနောက် အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ပြန်လည် ရောက်
ရှိလာကြသည်။

မောင်ချစ်ပင် သန်းနေပြီ။

ဤအဆောက်အအုံကလေးမှာ စောစောပိုင်းက လူ လေး
ယောက်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပျော်ပျော်ပါးပါးကလေး
ရှိခဲ့ပြီ။ ကာမ အခိုလို နှစ်ယောက်သည် ဖြစ်သွားသော အခါ
လွမ်းသလို ဆွေးသလိုလို ခံစားစရာ ဖြစ်နေသည်။

‘သူတို့လေးတွေ ပြန်သွားတော့လဲ။ ဘစ်မျိုးပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဒီလို အခြေအနေမျိုး မှာ လူပို
လာလို့ ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းလာတယ် မထင်ရဘူးမလို့ လူ
တွေသွားတာကတော့ သိသာသလဲလေ’

စကားတပြောပြောနှင့် ကွပ်ပျက်ကလေးတွင် ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်နေသည်။

ညဘက်သို့ရောက်လေ လေကတပူပူလှား တိုက်ခတ်လေ
လေ ရှိ၏။

ခည်နွေညက ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အတူချက်ပြုတ်ပြီး အတူ
စားကြသည်။

စကားတပြောပြောနှင့် ချက်ပြုတ်ရသည်မှာ ပျော်စရာ
တောင်းဆဲလို ကိုက်တိုက်ဖြစ်သလို ကြံ့ခိုင်ချက်ထား ပြတ်
ထားသာလေးတွေ အတူစားကြရသည်မှာလည်း ပျော်စရာ
ကောင်းလှသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး နောက်မှာတော့ လူဖန်ရဲသည်
ဆီစိမ်စက္ကူပတ်ထားသော ဓားတစ်လက်ကို တွေ့သွားလေ
ရာ...

‘အစ်ကိုကြီး... ဒီပစ္စည်းဟာ ဓားတစ်လက် မဟုတ်လား
ဟင်’

ဟု ထိချင်ဇောနှင့် အမောတုတ်ကာ မေးလိုက် လေ၏။
ထိုအခါ မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချန်းထန်က....

‘ဟုတ်တယ်။ ဓားတစ်လက်ပါပဲ’

ဟု ပြောကာ ရောင်ပြန်ဓားဖြစ်ကြောင်း၊ သည်ဓား မိမိ
ထံ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိခဲ့ပုံအကြောင်း အသေးစိတ်ရှင်း
လင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးမှာ အန္တရာယ်မသေးဘူး ထင်
တယ်’

ဟုပြောကာ လူဖန်ရဲမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေ
တော့၏။

အရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ ကျောက်ကြီးကျောက်ကြား
ချောက်ကမ်းပါးများသို့ လျှောကျလျက်...

သည်ညက် ချစ်သူသိုင်းသမားနှစ်ဦးသည် အိပ်ရာဝင် ချစ်
ပုံပြင်ကလေးများကို ပြောရသည်မှာ မောသွားကြပြီမို့
အိပ်မောကျနေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြေဘီလူးကြီးကျင်းထိုက် ရောက်ရှိ
လာသည်ကိုပင် မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

ကျင်းထိုက်သည် သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ အိမ်ကလေး
အနီးသို့ ရုတ်ခနဲ ပြေးဝင်ခဲ့ကပ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်များကြားတွင် ကျင်းထိုက်ရောက်ပြီဆိုကစည်းက
ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်များ သံပြိုင်သံကုန်ပြု အော်လိုက်လေရာ
တောကျမ်းသော မိုးပျံနဂါး ပိုက်ချန်းထန် သိရှိမည်ဆို
လျှင် သိရှိနိုင်ပါ၏။

သို့သော် သူ၏ အသိအာရုံတွင် အိပ်မက်အဖြစ်ဝင်ရောက်
နေရာယူနေပေသည်။

သည်တော့ မြေဘီလူးကျင်းထိုက်အဖို့ အခွင့်အလမ်းရသွား
သည်။

‘ဟိုမှာ ပြတင်းပေါက်တံခါးပွင့်လို့ပါလား’
ကျင်းထိုက်သည် ပြတင်းပေါက်ဘေးမှအတွင်းသို့ချောင်း

ကြည့်၏။
အံ့မယ်...မိုးပျံနဂါးနဲ့ ဖဲကြီးဝါတ္တီ ပါလား၊ သူတို့က

ဒီလို ဘဝမျိုးတောင် ရောက်ရှိနေမှကိုး၊ တွေ့ကြသေးတာ
ပေါ့’

အခန်း (၅၁)

လပြည့်နေ့ညတစ်ညမို့ အရာရာသည် ငွေရောင်တွေဖြင့်
ဝင်းလက်နေပါတော့၏။

အုန်းပင်ကဲ့သို့ အရွက်တံရှည်လျားသော သစ်ရွက်သစ်ခက်
များမှာ လေတိုက်သည့်အခါ သိမ်းနဲ့လှုပ်ရှားကာ လရောင်
ကို ရှန်းပစေသည်သို့ ရှိသည်။

ညဉ့်ငက်ကလေးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ တီတီတာတာ
တစာစာ အော်မြည်နေတတ်သည်။

လျှိုမြောင်ထဲတွင်ကား မြူနှင်းငွေ့ထို့သည် သစ်ရွက်စိမ်း
များအထက်တွင် အခြေတည်၍ အငွေ့မှအမှန်၊ အမှန်

၆၀. မောင်နှင်းဆွေ

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ပြီး နောက်ဘက်မှ လှည့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။

အိမ်ထဲတွင် လရောင် မရှိသောကြောင့် မောင်နေသည်။

တစ်နေရာတွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့သည်။

ကျောပိုးအိတ် ဘေးတွင် တွေ့လိုက်သော အရာကား ရောင်ပြန်ခွေး မဟုတ်သေး။

မြေဘီလူးကျင်းထိုက် ဝမ်းသာကြီး သာသွားရသောတော့ သည်။

ဆီစိမ်ကျွေးကို ခွာလိုက်သည်။

ပြောင်ပက် တောက်ပနေသောခွေးတစ်ကောင်။

ကျင်းထိုက်သည် ရောင်ပြန်ခွေးကို စနစ်ကျကျ အနေအထား မှန်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အဆွမ်းအားလေ ကျင့်မှု မရှိခဲ့သည်မှာကြားပြီး အံ့တတ် ခလေး မ ရသည်။

သို့သော် ကိုင်နေကျ ခွေးတစ်ကောင်မို့ မသိသာ။

အားစိုက်ထုတ်ရသည်မထင်။

ကျင်းထိုက်သည် ရောင်ပြန်ခွေးကို ရင်မှာအပ်လျက်။ မျက်နှာကို မေ့ကာ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ပိတ်လှိုင်းတွေ ထ၍ -နေလေပြီ။

ထိုအခါ မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချွန်းထန် ခန္ဓာကိုယ်မှာဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

တစ်စုံတစ်ခုသောလှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေလား အတေးနှင့် ဖျတ်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။

ပုတ်ဝန်းကျင်ကို လေလား အကဲခတ် နေစဉ်....

‘ဒေါက်...’

ဆိုသော အသံတစ်သံက ပိုက်ချွန်းထန်နား လိုက်ခေါင်း ထဲပျံ့လွင့်ဝင်လာသည်။

သည်တော့မှ ပိုက်ချွန်းထန်က ဖဲကြိုးဝါလုဖန်ရဲကိုလှုပ်နှိုး သည်။

ဖဲကြိုးဝါ လူးသဲထလာသည်။

ပိုက်ချွန်းထန်က အခဆောက် အအုံထဲ ရှန်သု တစ်စုံတစ် ယောက်ရောက်နေသည့် လက္ခဏာအရိပ်အကဲလှုပ်ပြုပုတ်သည့် နှေးကဲမှာတော့ နှစ်ယောက် စလုံး အခြေအနေကို နားလည် လိုက်သည်။

အိမ်ခင်က အသင့် ချထားသော ဆောင်ခွေး တွေကို အသီးသီးကောက်ကိုင် လိုက်ကြ လေတွေ့သည်။

မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချွန်းထန်သည် ရှေ့ကဖဲကြိုးဝါ လုဖန်ရဲက နောက်မှဆောင်ခွေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်လျက် အခန်းထဲမှ ခြေဖွဲ့ လျှောက်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

'ဟိုက်...မီးအိမ်က မီးလင်းနေပါလား'

နှစ်ယောက်စလုံး ဇာဝဇာဝါဖြစ်သွားသည်။

သည်မီးအိမ်ကို ညက ငြိမ်းပြီးမှ အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မဟုတ်လား။

အခု သည်မီးအိမ် ဘာကြောင့် လင်းနေရတာလဲ။

'ဟား...ဟား...ဟား'

ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရကော့မှ အသံသာသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ကျောပေး၍ ရပ်နေသောလူကြီး တစ်ယောက်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား မြော်လူး။

'ကြည့်စမ်း...ရောင်ပြန် ဓားပိုင်ရှင် မြော်လူးကြီး ကျင်းထိုက် မဟုတ်လား'

ကျင်းထိုက်က တဟားဟားရယ်ပြီး မျက်နှာကိုပြန်လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ကြသည်။

သူ့လက်ထဲသို့သည် ရောင်ပြန်ဓားက ရောက်နေပြီ။

'ဟား...ဟား...ဟား။ ကျုပ်ဓားကို ခိုးယူသွားလဲ ဓားသူ့ခိုးအခု ဘယ်ပြေးမလဲ'

ကျုပ်ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုလူတစ်ယောက်က ပေးထားတာ'

'ပေးထားတော့ရော မင်းတို့က ငါ့ဓားကို အသုံးပြုတတ်မှာတဲ့လား။ ဒီမှာကြည့် ဒီဓားကိုတော့ ဒီလို အသုံးချတတ်ရတယ်'

ဟုပြောပြပြီးပိုက်ချွန်းထန်က ရောင်ပြန်ဓားကို လပြည့်နေ့ လရောင်ခလိုက်သည်။

'ဗျန်း...ဗျန်း...ဗျန်း'

အံ့မခန်း ကလင်းရောင်များက ရောင်ပြန်ဓား အတွင်းမှ ထိုးထွက်လာလေတော့၏။

မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချွန်းတန်ရော ဖြဲကြီးဝါလုဖန်ရဲပါအလွန် အမင်းအံ့သြသွား၏။



ပိုက်ချွန်းထန်စားချက် မည်မျှပင်ပြင်းပြင်း မြောလူးကျင်း ထိုက်၏ စားချက် အပက်အခတ်ကို ခံလိုက်ရလေရာ ပိုက်ချွန်း ထန်ရော လှဖန်ရဲပါ နောက်ဘက်သို့ မြောက်တက်၍အားရ လေတော့သည်။

နစ်ယောက်ယှဉ်တဲ့၍ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေကို အသုံး ပြုကာ တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း ပြေးပြေးဝင်လာသော အလင်းတန်းများ၏ခက်ကိုမခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုတ်ရပြန်ရာ၊ နောက်ဆုတ်သူ သိုင်း သမားနှစ်ဦးအား ကျင်းထိုက်၏ လက်ခါး ခြေဖျားထို့တ ရိုက်ခတ်နေသည်ချည်း ဖြစ်ချေပြီ။

- 'ဖျောင်း....'
- 'ဖျောင်း....'
- 'အုန်း....'
- 'အုန်း....'
- 'အင်း....'
- 'အား....'

အလင်းရောင်တန်းများကြားတွင် မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်း ထန်နှင့် လှဖန်ရဲတို့နှစ်ဦးမှာ အလူးအလဲခံစားနေရ၏။

လှဖန်ရဲမှာ ခြေနှစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးသွားပြီမို့ မထ နိုင်တော့။

မိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်းထန်မှာကား လက်တစ်ဖက်ကျိုးသွား ၍ ခါးရိုးလည်း ကြေပြီ။

အခန်း (၅၂)

ဪ...လပြည့်နေ လရောင်နဲ့မှ အရောင်ပြန်မြီး အစုမ်း သတ္တိပြတ်စားပါလား။

ထိုအခါ ပိုက်ချွန်းထန် အထိတ်အလန့် ပြုမိသည်။

ဖွဲ့ကြီးဝါလှဖန်ရဲကို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုရှိသော အကြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'က...မင်းတို့ကို ကျွတ်က သတ်ရမသား၊ မင်းတို့က ကျွတ် ကို သတ်မလား'

'ကျွတ်တို့ကသာ မင်းကိုသတ်ရမှာပေါ့'

ဟူပြောကာ မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချွန်းထန်က ကိုယ်မေ့ပညာ ကိုအသုံးပြုလျက် ကျင်းထိုက်ကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်၏။

ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများ ပျို့ အန်ထွက်ကျသောနေပြန်၏။
ပိုက်ချွန်းထန်သည် ကျင်းထိုက်ကို တိုက်ကွက်ဘစ်ကွက်မျှ
ပင် မတိုက်ခိုက်ရသေး။

အလူးအလဲခံစားခဲ့ရပြီး သူ၏တူမ ဖန်လီစန်အား အသက်
ကယ်ခဲ့ရသည့် မကျေးဇူးရှင်မှန်း သူသိလေလျှင် မည်သို့ခံစားရ
မည်မသိ။

မြေတီလူးကျင်းထိုက်ကား ပိုက်ချွန်းထန်နှင့် လူဖန်ရဲတို့
အား တိုက်ခိုက်၍ အားရကျေနပ်လောက်သော အခြေအနေ
မျိုးကျမှ မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်အိမ်ကလေးမှ ထွက်
ခွာလာလေတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးခရ
'လူဖန်ရဲ...အစ်ကိုကြီး မင်းအနားမှာ ရှိပါတယ်ကွယ်'
သူတို့ကား အသက်ခဏ့ ငွေ့သော ရှိကြပါတော့၏။

မိုးထိတောင်ကုန်း တောအိမ်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။
ထိုနေရာသည် မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်၏ အမြင့်ဆုံး
ရာဟု ဆိုရမည်။

သည်နေရာတွင် ထူးခြားသော အရာနှစ်ခုမှာကား မြေပုံ
လေး နှစ်ခုပါပေ။

မြေပုံကလေးနှစ်ပုံမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်သော မိုးပျံနဂါး
ပိုက်ချွန်းထန်နှင့် လူဖန်ရဲတို့၏ မြေပုံကလေးနှစ်ပုံဖြစ်ကြောင်း
တိုက်ခံလေးနှစ်ခု စိုက်ထူလျက် ရှိသည်။

စုချီမင်းနှင့် ဖန်လီစန်တို့နှစ်ယောက်သည် မြေပုံကလေး
စုံရှေ့ထား၍ မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်
သည်မှာ- ကြာပြီ။

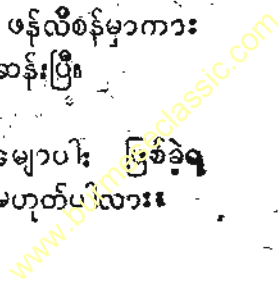
ထက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တောတောင်ပန်းကလေးတွေ
အသီးသီးအထက်၌ ချထားရန်ကိုပင် သူတို့နှစ်ဦးမေ့နေ
၏။

သူတို့ရင်ထဲအသီးသီး၌ ခံစားချက်ဝေခနာများ ပြည့်သိပ်
ချေပြီ။

စုချီမင်းလို ယောက်ျားရင့်မကြီးသည်ပင် မျက်လုံးအိမ်တွင်
ရည်များ ရစ်ဝဲခဲ့ရပါပကော။

သည်တော့လည်း မိန်းကလေးဦးဖြစ်သော ဖန်လီစန်မှာကား
ရည်များ စီးသွယ်ကျလာရသည်မှာ မဆန်းပြီ။
မှန်သည်။

မိုးပျံနဂါး ပိုက်ချွန်းထန်သည် သေသုမျောပါး ဖြစ်ခဲ့ရ
မှာ ဖန်စန်ကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။



သည်လို အသက်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့်လည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရအေး
အတွင်းအားများ သူ့တွင် လျော့နည်းနေခြင်းကြောင့်လည်း
သူ့အရလို အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်အထိ အဖြစ်ဆုံးနှင့် ကြုံခဲ့
သည်ဟု စုချီမင်းဓရာ ဖန်လိစန်ပါ အသိပင်။

အခန်း (၅၃)

တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်သွားသူကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဖန်လိ
ပိုလိုရင်နာရသည်။
ဖန်လိစန်၏ဘကြီး မြော်လူးကျင်းထိုက် ဖြစ်နေသည်ပဲ
တတ်ပါလား။
ကြုံ့မှကြုံ့တတ်ပေဟုပင် ဆိုရပေမည်။
သူနှင့် ဖန်လိစန်သည် ရင်ထဲမှခံစားမှုများ လိပ်တက်သာ
ရကား မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိကြံ၍ရှိကြံ၍ ငိုချလိုက်ရလေ
တော့သည်။

ထိုအခါ စုချီမင်းက ဖန်လိစန်၏ ပခုံးစွန်းကလေးပေး
အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်သည်။

ခံစားမှုကို ပြောစလိုသောသဘောမှန်း သူမသိလိုက်
သည်။

ထိုနောက် လက်ထဲကိုင်ထားသော ပန်းပွင့်ပန်းခက်
တွေကို အတူရောလိုက်ပြီးကာမှ မျှဝေ၍ မြေပုံကလေး
အထက်များတွင် အသာအယာ တင်ထားလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ စုချီမင်းနှင့် ဖန်လိစန်တို့သည် ထိုနေရာကို
ခိုင်း၍ လျှောက်လှမ်းကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ခံလံလှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ စုချီမင်းမနေနိုင်
နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

သည်တော့ ဖန်လိစန်ကလည်း စုချီမင်းလို သွည့်ကြည့်
သည်။

သိုင်းထမားအကျော်အမော် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ကား ဤ
တောင်ကုန်း တောအုပ်တွင် ထာဝရ ငြိမ်းအေးသော
လျှောင်းခြင်းဖြင့် ဝေးကျန်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သည်တစ်ခါကျတော့ ဖန်လိစန်က...
'စုချီမင်း သွားကြပါစို့ နော်'
ဟူသောစကားကို ပြောရသည်။
မှန်သည်။

သည်တော့ ကျောက်ဝါတောင်ခြေကို နေမည့်မီအေးစု
သွားရပေမည်။

ကျောက်ဝါတောင်ခြေတွင် မီးအိမ်နီဂိုဏ်းမှ လျှိုဝှက်စခန်း
တစ်ခုရှိသည်။

ထိုစခန်းသို့ ဖခင်ကြီးဖန်ယင်မင်း ရောက်ရှိနေကြောင်းနှင့်
အမြန်ဆုံးလာတွေ့ရန် မီးအိမ်နီဂိုဏ်းသားတစ်ဦး လာရောက်
အကြောင်းကြားသွားသည်။

အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေသည်ဟုလည်း အမှာ
စကား ပါသွားသေးသည်။

သည်တော့ ချီခင်း ဖခင်ထံသို့ မသွားမဖြစ်သွားရမည်။
အစက မန်လိစန်ကိုခေါ်သွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။

သို့သော် ဖန်လိစန်ကလည်း တစ်မှောင့်၊
ချီခင်းနောက်မှ မလိုက်ရလျှင် မနေနိုင်ဟု ဆိုသည်။

သို့နှင့် အခုလို ခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ကျောက်ပါတောင်ခြေခန်းရောက်လျှင် ဖခင်ကြီး ဖန်ယင်
မင်းကျေနပ်မှုရှိမှရှိပါမသား။

စုချီမင်း တွေးပူနေမိသည်။

စုချီမင်းထင်သည့်အတိုင်းပင်၊ မီးအိမ်နိဂိုဏ်းကျွမ်းကျင်ကြီးတစ်
ဦးလည်းဖြစ် ဖခင်လည်းဖြစ်သော ဖန်ယင်မင်း ဖန်လိစန်
အခုလိုပါလာသည်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးကို မင်းမို့ ခေါ်လာရတယ်လို့ကွယ်’

ဟု ပြောဆို အပြစ်တင်သည်။

စုချီမင်းက တာမှပြန်မပြော။

အမှားကိုဝန်ခံသည့်သဘော အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက် စုချီမင်းက သူ့ထံသို့ မြောင်လူမျိုးငယ်စုထဲမှ
သိုင်းသမားနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြောင်း။

တစ်ဦးမှာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယုကဲ့ဖြစ်ပြီး ကျန်
တစ်ဦးမှာ သူ၏နှမဟုဆိုသော မိုးပျံသရဲမ ဝူဒေးလျှံဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ဖခင်ကြီး မျက်နှာပျက်
သွားသည်။

‘ဪ...ဒီကောင်တွေက ဒီအထိတောင် လိုက်လာတာပဲ
ကိုး’

ဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စုချီမင်းဖခင်
အပေါ် စဉ်းစူးစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။

‘ခါဖြင့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယုထံ ရဲ့မိန်းမ ရုပ်ဆိုး
မကြီး ရှားနီကိုအဖေသတ်ခဲ့တာပေါ့နော်၊ သွေးအဆိပ်စားကို
လဲ အဖေယူလာခဲ့တာပေါ့နော်’

‘သူတို့က မင်းကို ဘာတွေပြောခဲ့လို့လဲ သားရဲ့’
‘သူတို့ပြောခဲ့တာကတော့ အစုံပဲအဖေ၊ သူတို့ ကိုးကွယ်
ပသတဲ့ ယွန်နတ်မင်းကြီး အကြောင်းတွေရောပဲ အဖေ
ဖခင်ကြီးဖန်ယင်မင်းက တစ်ချက်ပြုံးသည်။



ကျွန်တော် သတ်တဲ့အထိမရှည်ရှယ်ပါဘူး အပေး၊ ခုခံ
ကာကွယ်ရင်း လက်လွန်သွားရတာပါ။

‘ခါမျိုးကတော့ ဒီလို ဖြစ်တတ် ကြတာပါပဲလေ၊ ဒီ
အကြောင်းပြောတော့ ခက်တော့ခက်သားပဲ သားရဲ့၊ သား
ကို အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ ပြောပြထားရဦးမယ်ပေါ့
လေ’

ပြောပြောဆိုဆို ဖခင်ကြီးက လမ်းခရီးဆက် နေရာမှ ပြန်
ထိုင်သည်။

စုချီမင်းက မတွေ့ရမမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီး
ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။

ဖခင်ကြီး ဖန်ယင်မင်းကား မီးအိမ်နီဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးပီပီ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခွန်အားပလနှင့်ပြည့်စုံ
သူ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅၄)

ပြီး အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်နေရင်းက ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်သည်။
‘သူတို့ မင်းကိုပြောသွားတာ ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်
တာတွေရော စုံလိပ်သားရဲ့’

‘မဟုတ်တာတွေက သာတွေဖြစ်ပြီး ဟုတ်တာတွေကရော
သာတွေလဲအပေး၊ ကျွန်တော်မသိရဘူးလား’

‘သိရမှာပေါ့သားရယ်၊ ဒါထက် မိုးပျံ သရဲမဂ္ဂဗေဒသွေး
ဟာ သားလက်ချစ်နဲ့ သေသွားခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား’

အသက်ကလည်း ကြီးလှသည့် မဟုတ်သေး။

ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ထားသည်။

ဝတ်စုံက မပျူကြီးဆိုတော့ လူပုံက မိပြီးခန့်ညားနေသည်။
သိပ်သမားကြီး တစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း သူသည်
ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့်လည်း တူ၏။

‘အမှန်က ဝမ်းယုထု ခွဲအပေး အပေးအယူအလုပ်တစ်ခုလုပ်
ခဲ့ကြတယ်သခင်ရဲ့၊ သူက သဘောတူတဲ့အတွက် အပေးကသူ
ကို လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းတစ်ခုကို ပေးခဲ့တယ်၊ နောက်သူတို့
ယွန်နတ်မင်းရှဲ့ သွေးအဆိပ်ခားကို အပေးက ခဏဌားတယ်။

၀၄ ခေါင်းပိုင်ကျေ

ပြဿနာက သွေးအဆိပ်ခါးကို ငှားမယ်လို့ကတိပေးပြီးမငှား
တဲ့ ပြဿနာပဲ။

‘ဪ...ဒါကြောင့် အဖေက သွေးအဆိပ်ခါးကိုခိုးယူ
ခဲ့တာပေါ့နော်’

‘နိုးယူတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့မိန်းမ ရုပ်ဆိုးမကြီးက
ငှားလိုက်လို့ အဖေက ငှားလာတာပါ။’

‘ရှားနီကိုအဖေကသတ်ပြီး ခါးကိုယူလာသလိုပဲ ပြော
နေပါလား။’

‘ဒါကြောင့် ဒီအခါကြောင်းကို အဖေအဖေစာကြီးက ပြော
ခဲ့ပြီကော၊ ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရောလို့’

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးဖန်ယင်မင်းရော စုချီမင်းပါအတွေး
ကိုယ်စီနှင့် အာန်ကြာ ထိုင်နေမိကြသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ဖခင်ကြီးက...
‘ကဲ...မင်း ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့စမ်း’
ဟု ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။
‘ဖခင်ကြီးသည် ဘာမှခပြောတော့ဘိ ရှေ့ကလျှောက်သွား
လေသည်။’

သူက နောက်မှလိုက်သွားသည်။
ဧည့်ခန်းဆောင်လို အခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာ
သည်။
မီးအိမ်နီလက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားကြီး သုံးယောက်ကိုတွေ့
သည်။

သူတို့ကို ဖခင်ကြီးက ခပ်တိုးတိုးပြောနေသည်။
ဘာပြောသည်မသိ။
လက်ရွေးစင် ဂိုဏ်းသားကြီးသုံးယောက် ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်လုပ်ပြီး အခန်းဆောင်ကြီးထဲက ထွက်သွားကြလေ
သည်။

သည်တော့မှ ဖခင်ကြီး ဖန်ယင်မင်းက အခန်းထောင့်ရှိ
ကျောက်သေတ္တာကြီး၏ ကျောက်ချပ်အဖုံးမှ ခတ်ထားသော
ဆော့ကိုဖွင့်ပြီး ကျောက်ချပ်အဖုံးကိုလှန်သည်။

‘သွေးအဆိပ်ခါး
- အနီရောင်အရိုးနှင့် သွေးအဆိပ်ခါးကိုတွေ့ပြီ။
သံမဏိအရည်က တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင်။
ပုစုံမှာ ငှက်ကြီးတောင်ခါး ပုစုံမျိုး။’

သူက ဗျက်ကြီးသည်။ အာနိဂိုသည်။
 ဖခင်ကြီး ဖန်ယင်မင်းက ဓားကိုကိုင်ပြီး ခတ်လိုက်သည်။
 'ရှမ်း...ရှမ်း'
 ဓားက သံမဏိဆိုသင့်ကစား အလိမ်နွဲ့သည်။
 အခတ်သွက်မည်ပုံမျိုးလည်း ဖြစ်၏။
 ဖခင်ကြီးက သူ့လက်ထဲရှိ သွေးအဆိပ်ခါးကို စုချီမင်း
 အား....

'ရော့...'
 ဟု လှမ်းပေးသည်။
 စုချီမင်းက ဓားကိုကိုင်ရသည်နှင့် ဖခင်နည်းတူ ခတ်လိုက်
 သည်။
 'ရှမ်း...ရှမ်း...ရှမ်း'
 'မင်း ဒီဓားကိုကိုင်ပြီး မြေဘီလူးကျင်းထိုက်ကို တိုက်ခိုက်
 နှင်းလင်းရမယ်။ လူ့အများအတွက် မင်းစွန့်စားရမယ့် အလုပ်
 ပါ။ ဒါမီးထိခံနိုင်ရုံသာဝန်ပဲ'
 'မြေဘီလူးကို တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ဟုတ်လားအဖေ'
 'ဟုတ်တယ်။ မင်းနဲ့အသင့်တော်ဆုံးအလုပ်မို့ တာဝန်ပေး
 တာ။ ထာဝန်ယူမယ် မဟုတ်လား'
 'ဒီတာဝန်ကို ယူပါဘယ်'
 'အေး...ဒါမှ သူများခါးကိုလဲ မြန်မြန်ပြန်ပေးနိုင်မှာ
 မဟုတ်လား'

သည်နေက စုချီမင်း သွေးအဆိပ်ခါးကိုကိုင်လျက် ဝမ်း
 အာနေသည်။
 ပြီးတော့ အားမာန်ကအပြည့်။



ခိုက်ရန်မဖြစ်လျှင် ပြီးရော။
ဤသည်ပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခိုက်ရန် ဖြစ်တတ်
သည်။

ဒါကလည်း တစ်နယ်တစ်ကျေးက လာရောက်သောက်စား
ရင်း ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ကြ၍သော် လည်းကောင်း၊ နယ်ခံလူ
တွေကို အကြောင်းမဲ့ ဇော်ကားမော်ကား လုပ်လျှင်သော်
လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။

များသောအားဖြင့် ကိုယ့်အရပ်နှင့် ကိုယ့်ဇာတ်က ပြေ
လည်သည်။

ဘာမဆို သိုသိုသိပ်သိပ် ညီတန်ညီ ဖိတန်ဖိသည်။

သည့်အတွက် သက်တန်ရောင် စားသောက်ဆိုင်တွင် ကြံ
ဝါဖေးကို ဆိုင်ရှင်က နားလည်မှုယူထားသည်။

ကြံဝါဖေးက နေတော့သာ ရူးဆလိုလို ပေါသလိုလို သိုင်း
ပညာအရာများကျတော့ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ တစ်ကိုယ်တော်
သိုင်းဆေးဖူးပင် ပြောနိုင်သည်။

တချို့ကတော့ သူ့ကို ဇမ်းတွင်းပါ သိုင်းပညာရှင်ဟု ထင်
ကြေးပေးသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့မိသားစုမှာ ဤနယ်ဇာတ် မဟုတ်
သောကြောင့် အတိအကျပြော၍ မရပေ။

သူတို့ကလည်း မပြော၊
အခု သူပြန်ရောက်နေပြီ။

အခန်း (၅၅)

သက်တန်ရောင်စားသောက်ဆိုင်က နေညိုသည်နှင့် စည်
ကားနေပြီ။

ကိုယ့်စားပွဲနှင့် ကိုယ့်လူ။

ကိုယ်လူနှင့် ကိုယ့်စားပွဲမို့ အခြားမည်သူ့ကိုမှ ဝရစိုက်

ရောမလို့

အိတ်ထဲခွင့်ရှိသေးလျှင် သောက်နိုင်သည်။

စားနိုင်သည်။

ကောင်းပြော့ချင်သလောက် ပြောရသည်။

တောင်ပင်ကုဂိုဏ်းက သူ့ကို အကြောင်းပိတ်ခေါ်သွားပြီး ငြိမ်လွတ်လိုက်သည်ကိုတော့ ကြွံဝါဖေး မကျေနပ်နိုင် ရှိနေပါ သည်။

ထိုအခါ ကြွံဝါဖေး အပြောရခက်နေသည်။
မြော်ဘီလူးကျင်းထိုက်မှာ မိမိနှင့် ယောက်ဖတော်စပ်သည် အချို့ကသတိထားကြသည် မဟုတ်သား။

‘စိစကားတွေက အတိအကျမဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ် နှင်မှ ဟုတ်မှာပါ’

ဟု ကြွံဝါဖေးပြောသည့်တိုင်အောင် အချို့က ရောဂါပြန် နားအကြောင်း မည်သို့သိရှိမည်မသိ။

‘မြော်ဘီလူးကျင်းထိုက်က ရောဂါပြန်ခားနဲ့ သောင်းထွန်း နှုတ်ယံလိုကြားတယ်၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ မိုးပျံနဂါးပိုက်ချွန်း နဲ့ လှဖန်ရဲတို့ပျောက်ဆုံးနေတာနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဖြစ် တယ်’

‘သူတို့ပျောက်နေတာက ရှင်းပါဘယ်၊ သူတို့ချင်းပေမယ့် ပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေး ထွက်သွားကြလို့နေမှာပေါ့’

‘ဂိုဏ်းချင်းမှ မတူကြတာ’

‘ဂိုဏ်းချင်းမတူရင် မယူရဘူးတဲ့သားဗျာ’

‘သဘာဝတော့ မကျဘူးပေါ့ဗျာ’

သက်တန်ရောင် စားသောက်ဆိုင်ထိ အခုလိုသောက်စား နားစကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ရှိနေစဉ် အခန်းထောင့်တစ် နားကွပ် မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ရက်သောက်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကမူ ခုထိအယ် ကိုမှ စကားမပြော။

သို့သော်...
သူ့ယောက်ဖ မြော်ဘီလူးကျင်းထိုက်ကို လွှတ်လိုက်သည်ဆို သည်နှင့်ပဲ သူကျေနပ်သည်။

ဒါကလည်း ပြောစရာတွေ ဖြစ်သောပြန်သည်။

‘မိုးပျံ နဂါး ပိုက်ချွန်းထန်နဲ့ လှဖန်ရဲကို မြော်ဘီလူးကျင်း ထိုက်က သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒီသတင်းသာမှန် ရင် ကျင်းထိုက်ဟာ စကြာမော်ဂိုဏ်းသားနဲ့ တောင်ပင်ကု ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းစလုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ မဟုတ်သား ကြွံဝါဖေး’

ဟု မေးသူက မေးကြသည်။

၂၉၂ ဆောင်နင်းဆွေ

အခြားသူများကလည်း သူ့ကိုစကားမပြော၊
ထိုလူကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်၊
စုချီမင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၅၆)

ထူက ထည်နေ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးတစ်
ယောက်ဟန် ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စုချီမင်းသည် ကျောက်ဝါဒတောင်ခြေမှ ပြန်ရောက်ရောက်
ချင်း ဖန်လိစန်ကို အိမ်ပြန်ပို့သည်။

ပြီး ကျန်စံမြို့သို့ဘက်လာပြီး အခုလို ထက်တန်ရောင် စား
သောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောအချိန်တွင် ထူးထူးခြားခြား ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး
စကားပြောသံများ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက် ကျသွားသည်မှာ
အထက်လေး အံ့စရာကောင်းနေသည်။

သို့နှင့် စုချီမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်
လိုက်သည်။

တွေ့ပြီ။

လူကြီးတစ်ယောက်။

ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာတစ်ခြမ်း ရောက်သည်အထိစိတ်
၍ဆောင်းထားသည်။

ဝတ်စုံက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ နှမ်းနှမ်း။

အရောင်က အနီရောင်။

အနီရောင်ဟုဆိုသော်လည်း နေလောင်ထားသဖြင့် မျော့
တော့သောအနီရောင်ဖြစ်နေသည်။

ပါးမြိုင်းမေး၊ မုတ်ဆိတ်မေးတွေက ထူပျစ်နေသဖြင့် မြစ်
တွေနေသူ အပေါင်းက သူ့ကိုကြောက်ကြသည်။

လန့်ကြသည်။

သူကားမြေဘီလူးကျင်းထိုက်ဖြစ်သည်။

ကျင်းထိုက်က အသိအာရုံ မှန်လှသည်မဟုတ်။

သူ့လက်ထဲ ရောင်ပြန်စား ရှိနေသဖြင့် လိုက်ရမ်း လိုက်

ကြမ်းနေလျှင် ခုတ်မည်။

အချိပ်အကဲ ကြည့်နေသည်။

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်ကို စုချီမင်းအခုမှ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကြောက်စရာ ကောင်းသည်ထက် ရှု မုန်းစရာ ကောင်းနေ
သည်။

အလွန်ရက်စက်မည့်ပုံ။

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်သည် စားသောက် ဆိုင်ခန်း ထဲကို
တစ်ယောက်တည်းပဲ ဝင်လာသည်။

သူ့ကိုတွေ့လိုက် မြင်လိုက်ရကတည်းက စုချီမင်းက မမြင်
ဘူးသော်လည်း မြေဘီလူးကျင်းထိုက်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်
သည်။

အကြောင်းမူကား သူ၏ နောက်ကျောတွင် လွယ်ယူသာ
သော ရောင်ပြန်စားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ
သည်။

ကျင်းထိုက်သည် စားသောက်ဆိုင် ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း
လှမ်း၍ဝင်လာပြီး အုလယ်လောက် ရောက်သော အခါ ရပ်
လိုက်သည်။

ပြီး...စားပွဲတစ်လုံး၏ အစွန်းပေါ် တစ်ပျဉ်လှဲ ထိုင်လိုက်
သည်။

နောက်သူများဝှဲထားသော အရက်ခွက်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ
ယူသောက်သည်။

အရက်ကိုတစ်ခါတည်းမော့သောက်ချာသည်။

အရက်သောက်ပြီးသောအခါ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်
အသာထောင်မချေ။

ပါးစပ်တွင် တေ့၍ ခမာ့ထားရာမှ လွတ်ချ လိုက်သည်။
'ချလွမ်း....'

၂၉၆ ဓာတ်နှင်းစေ့

'ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်'
အရက်ခွက်ကိုစားပွဲပေါ်မှတစ်ဆင့်ကြမ်းပြင်တွင်တစ်ခေါက်
ခေါက်လိမ့်သွားသည်။



အခန်း (၅၇)

အားလုံးက ကျွင်းထိုက်ကိုစုရပ်ထားပြီး ကြည့်နေကြလေ
သည်။

သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်အလှမ်းကိုယ်- မှန်မှန် လုပ်နေသူ
ကား စုခုံမင်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ခပ်တည်နည်ပင်။

ဒါကိုလည်း ကျွင်းထိုက်က သတိထားမိပုံရသည်။

စေ့ကြည့်သည်။

မြင်းသည်း

ဟိတ်...ဒီမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေ၊ မင်းထို့ထဲမှာ စကြာမော်
ဂိုဏ်းသားတွေရှိသလား၊

အသံက ဟိန်းသွားသည်။

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်က စတင် မေးလိုက်သည်။

စကြာမော် ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးတစ်လေတော့ သည်ဆိုင်ထဲ
ရှိကောင်းရှိမည်။

သိုသော်အားလုံးက မလှုပ်မယှက်။

ဆိုင်ရှင် အန်းကူကြီးကား မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်နှင့်
ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်တော့မှာပါလား အတော့နှင့် ထိတ်လန့်နေ
သည်

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေသည်။

စားပွဲတက်သို့ လျှောက်သွားမည်အပြု ကျင်းထိုက် တအံ့
တဩဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာတွင်အဘိုးကြီးအယောင်
ဆောင် စုချီမင်းပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသောကြောင့်
ပင်။

ကျင်းထိုက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

မကျေနပ်၍ ထိုစားပွဲသို့ သွားကြည့်သော အခါတွင်ကား
စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်။

စာရွက်ကို ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ထိုးစိုက်ထား၏။

မြေဘီလူးကြီးကျင်းထိုက်ပြော၍ စာရွက်ကို ယူပြီးဖြန့်၍
ဖတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်....

မင်း သိပ်မမိုက်နဲ့၊ မင်းထက်မိုက်တဲ့သူ ဝါရှိတယ်၊
တွေ့ချင်ရင် မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်ကို လိုက်ခွဲ၊
သွေးအစိမ်းဓား။

မြေဘီလူး ကျင်းထိုက် မျက်ခုံးများ တွန့်တက် သွား
လေပြီ။



သက်တန်းရောင် စားသောက်ဆိုင်တွင် မြေဘီလူးကျင်း
ထိုက် ဝင်ရောက်ပြီး ဤနယ်တစ်ဝိုက် နာမည်ကြီးသုံးဂိုဏ်းကို
စိန်ခေါ်သွားသည့်အကြောင်း။

ကျင်းထိုက် စိန်ခေါ်နေသည်ကို မည်သူမျှမတု့ပြန်ဘဲငြိမ်
အနကြကြောင်း။

ထိုစဉ် သာမန်အမည်မသိသိုင်းသမားတစ်ဦးကသွေးအစိမ်း
ဓားတူသောအမည်ဖြင့်မိုးထိတောင်ကုန်းတောအုပ်ဆီသို့လိုက်

၃၀၀ ဖောင်နှင့်တွေ့

ခွဲရန် စိန်ခေါ်သွားကြောင်း သတင်း စကားများက သိုင်း
လောက တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖန်လိစန်က စုချီမင်းထံ အခမာ
တကော ပြေးလာကာ....

'စုချီမင်း...စုချီမင်း နှင်ကြားပြီးပြီလား၊ ငါ့ဘကြီးကွင်း
ထိုက်ကို သိုင်းသမား တစ်ယောက်က စိန်ခေါ်သွားတယ်တဲ့'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သည်အကြောင်းကို ပြောဖို့အတွက် စုချီမင်း ဝန်လေး
လျက် ရှိသည်။

စကားဆိုတာက ဇာတိပြသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ အခုကိစ္စမှာ မိမိစိတ်မိမိကိုယ်မိမိဆန္ဒနှင့်ပြုမူဆောင်
ရွက်နေရသည် မဟုတ်။

ဖခင်ကြီး မီးအိမ်နိဂိုဏ်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး ပြုမူဆောင်
ဆောင်ရွက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

'အေး... ကြားတော့ ကြားသားပဲ၊' သေသေချာချာတိတိ
ကား ကြားတော့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဤသို့ ခေါ်ပေါ်ပြောလိုက်ပြီး ထင်းတွေကို ဆက်လက်ခွဲ
နေသည်။

ဖန်လိစန်က ခွဲပြီးသားထင်းတွေကို စီသယ်ပေးရင်း....

'စိန်ခေါ်တဲ့သိုင်းသမားတွေက သွေးအစိမ်းစားလို့ ပြော
တယ်၊ ဒီနာမည် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးနော်'

ဟု ပြောလာပြန်၏။

'သွေးအစိမ်းစားတဲ့လား ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည် မကြား
ဖူးဘူး'

'သနားလိုလဲတာနော်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

စကားစကား ပြောပါများတော့ စကားထဲက ဇာတိပြ
ချင်ပြီ။

ကြည့်လေ၊ မခံချင်စိတ်ကလေး ဝင်ချင်ချင်။



ဟု ဝင်ပြောလိုက်စော့မှ စုချီမင်းနေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ဒါပေမယ့် ငါတော့ မထင်ပါဘူးဗာ၊ ဝါဘကြီး အကြောင်း၊ ဝါကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူနဲ့စိန်ခေါ်တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ သိုင်းပညာရှင် အားလုံးလိုလို ရှုံးခဲ့ ကြတာ ဆိုလို့၊ တစ်ဝက်လောက်ကသေသွားကြရတာ။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် သူတို့ကဘာဖြစ်လို့ မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်မှာ ချိန်းကြတာလဲ။

သည်စကားကိုတော့ ဖန်လိစန်ကတော့ မိပိုရသည်။

ထိုအခါ စုချီမင်းရေငုံ နှုတ်ဆိတ်မနေ၊ ဝင်ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်မည့်သဘော။

မြေကလုံးကျင်းထိုက်က မိုးပျံ နဂါးပိုက်ချိန်းထန်နဲ့ ဖဲကြီး ဝါလုဖန်ရဲဘိုကို မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်မှာ ပြသတ်သွား တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်နီးနယ် နေတဲ့ သဘောဖြစ်မှာပေါ့။

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ စုချီမင်း။

ဖန်လိစန်က ဝင်မေးသည်။

‘ဪ... သွေးကြွေး ဆပ်မယ့်လူ ပေါ်လာပြီလား လို့ ပါ...’

ထိုအခါ ဖန်လိစန်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဖန်လိစန်အနေမှာ ကျတော့လည်းသူ ဘကြီး တော်စပ်သူ မို့ဆွေမျိုးစိတ်နှင့်ကျင်းထိုက်အပေါ်သာသာ စိုးထိုးပြောနေ

အခန်း (၅၀)

ဘကြီးလိုသိုင်းသမားမျိုးကို ပါချီပါမ္မား သိုင်းသမား မျိုးက လာယှဉ်လို့ရမယ်ဘဲလား၊ နည်းတယ်လို့ဘောင် ပြော ခြီးမှာ။

‘ခေါ့မင်း ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။’

တော်သေးသည်။

အနီးသို့ နှမလေးကွမ်ယုံမင်း ရောက်ရှိလာတာ....

‘ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး မမစန်း၊ သူက စပြီးစိန်ခေါ် တယ်ဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ သူလဲ သူ့ကိုယ်သူ့ ကြည်လို့ နေမှာပေါ့။’

ဘော်လည်း ကျင်းထိုက်၏ ခုစရိုက်လုပ်ငန်း ဒုစရိုက်အမှုတွေ
တိုကျတော့မလိုလားမနှစ်မြို့သည်မှာ အမှန်ပါပေ။

‘ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ’

သိုင်းလောကမှာ ဒုစရိုက်သိုင်းသမားဘဝနဲ့ခရီးဆက်မယ်
ဆိုရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ခုကွတွေ့မှာ အမှန်ပဲ မမစန်း၊
ဒါကြောင့် မမစန်းတို့ဘကြီးကျင်းထိုက်ကို ဒုစရိုက်သိုင်းသမား
ဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်နော်’

‘ဟိုတုန်းက ရသေ့ဘဝနဲ့တောင် နေလာခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီ
တုန်းကဆိုရင် သိုင်းလောကအရှုပ်အရှင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်မှာ
တောင် သူကလိုလားတာမဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီ ဘဝကို ပြန်မရောက်တာ နှမြောဖို့ ကောင်းလိုက်
တာ’

စုချီမင်းကဖြတ်ပြောပြီး ရဲဒင်းကိုသစ်တုံးကြီးတွင်တစ်ချက်
စိုက်ထားလိုက်သည်။



ညနေခင်းလေပြည်သည် တဟူးဟူးတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်
လာလေပြီ။

ထိုအခါ လေအေးလေနုကလေး များဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
မှာစိပ်၍ အေးလာသည်။

အစာရှာငှက်တို့သည် အရှေ့အရပ်မှ အုပ်ဖွဲ့၍ပျံသန်းလာ
နေကြသည်။

မိုးတိမ်သည် လိမ္မော်ရောင်ဆိုးထား၏။

‘တော့မှာ အနေများပြီ၊ အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှုတွေ
ရလာတဲ့အချိန်မှာ တိဗက်လားမားကြီး တစ်ဦးနဲ့ တွေ့လိုက်
တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမြေဘီလူးဘွဲ့ ရလာတော့
တာတဲ့’

‘ရောင်ပြန်ဓားက သူ့လက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်
လာတာလဲ ဖန်လီစန်’

‘အမေပြောတာ ကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် တစ်နေ့
ဘကြီးကျင်းထိုက်ဟာ မြောက်ပိုင်းနယ်ထဲကအပြန်မှာ မွန်ဂို
သိုင်းသမားတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးရင်းဂဠုန်ခဲတောင်ပုံ အသူ
ရာချောက်ကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်တဲ့’

ဖန်လီစန်ပြောနေသော စကားက ပြောရင်း ပြောရင်း
စိတ်ဝင်စားစရာ ပြစ်လာသည်မို့ စုချီမင်းနှင့် ကွမ်းယုံမင်း
တို့မောင်နှမ စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့
သည်။

‘အဲဒီမချောက်ကြီးက အရင် မီးတောင်ခဟောင်းကြီး တစ်
 တောင်လို့လဲ အမေပြောတယ်၊ ဘကြီးဒီမချောက် ဆို ကို ရောက်
 သွားပြီး တစ်နေရာမှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်း တစ်ခုကိုတွေ့တယ်လို့
 ပြောတယ်၊ ဘကြီးက လူ့တလောက်ကန်းတစ်ယောက် မဟုတ်
 လား၊ အဲဒီဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးအတိုင်း ဘယ်အထိ ပေါက်
 မလဲဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်တာ အဘွင်းပိုင်းရောက်သလေလေ
 ဘာမှမမြင်ရလေလေပဲတဲ့၊ အသက်ရှူသွင်း မှတ်ထုတ်လို့လဲ
 မရတော့ဘူးတဲ့၊ သူကြဲဖန်လုပ်လာတဲ့ မီးတုတ်သို့ ကုန်သွား
 ရောတဲ့’

‘ဖန်လီစန်တို့ ဘကြီးကျင်းထိုက်ဟာ စွန့်စားတဲ့ နေရာမှာ
 အိမ်ခန်းပါလားနော်’

‘ဟုတ်တယ်... ဘကြီးကလူတစ်မျိုး၊ ကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်
 ဆိုးတာပဲလုပ်လုပ် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် လုပ်တာ’

ထိုအခါ စုချီမင်းကမနေသာ၊
 သူသိချင်တာက ဥမင်လိုက်ခေါင်းခရီးစဉ်၊
 အခုကြားနေရတာက ကျင်းထိုက်၏ လူ့စရိုက်၊ တခြားဒီ
 ဖြစ်နေသည်။

သည်တော့ စုချီမင်းက...
 ‘ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲ ရောက်သွားတဲ့နောက် ဘာ ဖြစ်
 သေးလဲ’

‘ဟု ဝင်ပေးရသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။’

‘ဪ... အင်း... အဲဒီလူ ဘယ်တောင် ရောက်သွားမှန်း
 သိဘူး’

‘အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူးဟာ’
 ဟုကွမ်းယိုမင်းက စလားစကိုဆက်လာသည်။
 သည်တော့ ဖန်လီစန်က သူပြောသည့် အကြောင်းအရာကို
 သတိရလာသည်။

‘အဲဒီလို အခမဲ့ထဲမှာ မူးမေ့ လဲအားလိုက်တာ ဘယ်
 ထောက်ကြာသွားမှန်း မသိတော့ဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူကတော့
 သူပြုလုပ်မှတ်တာပေါ့လေ၊ သတိရလို့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
 အခါမှာလူပုကလေးတွေကိုတွေ့တော့တာပဲတဲ့။’

‘တွေ့တွေ့ချင်းကတော့ လူပုကလေးတွေကို သူက လူလို့
 ထင်ဘဲ ထိရစွာနဲ့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် နာနာဘဝတွေပဲ
 ကာပေါ့၊ နောက်မှ မြေအောက်လိုက်က တွင်းအောင်း လူပု
 ကလေးတွေမှန်း သိရတယ်တဲ့’

‘အသက်ရှူလို့ မရဘူးဆို’
 ‘အသက်ရှူကျပ်တာပါ၊ ဒါလဲ ပန်းပွင့်တစ်မျိုးကို ရှုခိုင်း
 တဲ့နောက်မှာ အသက်ရှူမကျပ်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်’
 ‘ဟာ... အခတ်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်’

‘အဲဒီလူပုကလေးတွေအားလုံးဟာ အဝတ်အစားလဲ မရှိကြ
 လို့ ပြောတယ်၊ သဘာဝအတိုင်း နေနေကြတာပေါ့၊ ဘာ
 သလဲဆိုတော့ မြေကြက်တွေနဲ့ မြေအောင်းသတ္တဝါတွေ
 စားကြတာပဲတဲ့၊ တစ်နေ့ အဲဒီလူပုကလေးတွေက ဘကြီး
 ကိုထိုက်ကိုခေါ်သွားပြီး အရိုးစုတစ်ခုကို ပြတယ်တဲ့၊ အရိုး
 စုတို့လိုသာမန်လူ အရိုးစုတဲ့။’

'ထူးဆန်းတာက မိအရိုးစုတွေနဲ့အတူ ရောင်ပြန်ခားတဲ့
 တွေခွဲရတဲ့အချက်ပဲ၊ လူပုကလေးတွေက အရိုးစုကိုနတ်ဒေဝ
 တင်ပြီး နတ်ဒေဝါရဲ့ပစ္စည်းမို့ မယ်ရဲမကိုင်ရဲတဲ့သဘော ပြ
 နေတာလို့ အမူအရာနဲ့ပြောကြသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘကြီးကျင်းထိုက်
 ကို ပြန်ပို့တဲ့အခါမှာ အဲဒီရောင်ပြန်ခားကိုပါ တစ်ပါတည်း
 မေးလိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ'

'နေပါဦး...ဒီခါးကို သူရရှိခဲ့စဉ်က ရောင်ပြန်ခားမှန်း
 သိလို့လား'

'တယ်သိမှာလဲ စုချီမင်းရှဲ့ နောက်မှသိရတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စနဲ့
 ပတ်သက်လို့တော့ ဘကြီးကျင်းထိုက်ဟာ အမေ့ကို မပြောပြ
 နဲ့ဘူး'

'စိတ်ဝင်စားစရာတွေပါပဲ'
 'စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဘကြီးကျင်းထိုက်
 ဟာ ကံဒီမီးငြိမ်းတောင်ကို နောက်တစ်ခေါက် သွားသေ
 တယ်တဲ့'

'လူပုကလေးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့စေးလား'
 ကွမ်ယုံမင်းက သိလိုစောနှင့် မေးလိုက်လေသည်။
 'အဲဒါပြောမလို့၊ မီးငြိမ်းတောင်ကိုသာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဂဠုန်
 တောင်မဲ့ချောက်ကြီးကိုလဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ ဥမင်လိုက်ခေါင်
 အပေါက်ကို လုံးလုံးရှာလို့မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ဘကြီး

သွေးနှင့်ရမ်း၍ စိန်ခေါ်မည် ၃၀၉

ကျင်းထိုက်က ရောင်ပြန်ခားကို သူ့သိုက်လို့ရတယ်၊ နတ်ဒေဝ
 တဲ့ခါးလို့ ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့'
 မည်သို့ဆိုစေ စုချီမင်းကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊



မြေဘီလူးကျင်းထိုက်အား နေ့ရက် အထိအကျဖော်ပြပြီး ချိန်းဆိုလိုက်ပါကလည်း ထူသည် တစ်ခုသော လပြည့်ညကို သာ ပြန်သည်ချိန်းဆို တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စုချီမင်း သိထားသည်။

ရိုးပျံ့နဂါး ပိုက်ချွန်းထန်နှင့် ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲတို့ကို ကျင်း ထိုက် တိုက်ခိုက်အနိုင်သူခွဲသည်မှာလည်း လပြည့်နေ့တစ်နေ့ ပင် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်က သွားစောင့်ရုံသာ ရှိသည်ဟု စုချီမင်းယုံကြည် သွားသည်။

သည်ညသည်လပြည့်နေ့ည။

မောင်သန်းယုက်လာသည်နှင့် ပြည့်ဝိုင်းနီမြန်းသော လ ပြည့်ဝန်းကြီးသည် မိုးထိတောင်ကုန်း တောထက်စွင် ဘွား ခနဲပေါ်၍ ထွန်းလင်းလာချေပြီ။

တောအုပ်ကား အအေးဓာတ်ဖြင့် ရစ်သိုင်းခြုံလျက်။

အရာရာတို့က တစ်ညတာခရီးကို ကျော်ဖြတ်ရန် တာစုနေ ကြပြီ။

ကျေးငှက်အော်မြည်သံ လေတိုးသံနှင့် ရေတံခွန်စီးကွသံ တို့က မိုးထိတောင်ကုန်းတောအုပ်ကို လွှမ်းခြုံဖွဲ့စည်းထားသော သည်။

ပြီးတော့မှ အရာရာတို့သည် မိမိတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လှေရွက်များသိမ်းသလို တစ်စတစ်စသိမ်းယူကာ တီးထိဆီသံ ခြင်းဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၅၉)

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်အား မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ် တွင် တိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆိုထားသော်လည်း အဓိကချိန်းဆို ရက်ကား မပါရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေက မြေဘီလူးကျင်း ထိုက်ကို သက်သက်ကလိသွားခြင်း၊ မတိုက်ခိုက်ရုံဘဲ ဟန်ရေး ပြသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။

သို့သော် ဤအချက်ကို စုချီမင်း မေ့ကျန်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တခင်မထည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟောအုပ်ဆီသို့ အနက်ရောင်ပူပူကြီး ဝတ်ထားပြီး ဓားတစ်သက်ကို နောက်ကျောတွင် လွှယ်ပိုးထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် လရောင်ကို မော်၍မော်၍ ကြည့်လျက် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လှမ်းယူခဲ့ချေပြီ။ သူကား မြေဘီလူးကျင်းထိုက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် မည်သူတင်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မမူသော ဟန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ဟောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဇေချီမင်းတို့စခန်းထောက် အနုဆောက်အဖိုကလေးသို့ တည့်တည့် မတ်မတ် လျှောက်လှမ်းလာပြန်သည်။ အိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အသာရပ်နေလိုက်သည်။ အိမ်ကလေးထဲတွင် မီးထုန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျင်းထိုက်သည် နောက်ကျောရှိ ရောင်ပြန်ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
'ရှမ်း.....'
ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးသောအခါ လရောင်အောက်တွင်ဆန်တန်းလိုက်သည်။
လရောင်ကို စုပ်ယူလိုက်ခြင်းသဘာပင်။
ဓားမှာ တဖြည်းဖြည်းလေးလံလာ၏။
ထိုအခါသူသည် ဓားကိုခါထုတ်လိုက်လေသည်။
'ရှမ်း....ရှမ်း'
အသံလှိုင်းများလှိုင်းထ၍ပြန်သွားလေသည်။
ဆိုနောက် ရောင်ပြန်ခေးကို ဓားအိမ်တွင် ပြန်သွင်းထားလိုက်ပြီး အိမ်ကလေးသို့ ဆက်လျှောက်လာလေသည်။
အိမ်ထဲတွင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရပ်နေသည့်ဟန်ပုံရိပ်တစ်ရိပ်ကိုတွေ့သည်။
ပုံရိပ်က ကျင်းထိုက်ကို ခြောက်လှန့်လိုက်လေသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုံရိပ်သည် မိုးပျံ့နဂါးပိုက်ချွန်းထန်၏ ပုံရိပ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။
ပိုက်ချွန်းထန်တစ်စွက မိမိအား ခြောက်လှန့်နေပြီလား။
ကျင်းထိုက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ဓားကိုဆွဲထုတ်လျှင်ထုတ်ချင်း မှန်ဘဲခါးကိုထွန်းခနဲဖောက်ထွင်း၍ ဝင်ရောက်သွား၏။
'ဝုန်း.....'
အဘယ်အားနောက်တင် ဂေးဂါးကန်ခါးပျံ။

၃၁၄ မောင်နှမ်းဆွေ

ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေ သို့သာ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် အလျား
ဆိုး အမြန်နှုန်းဖြင့် တိုးဝင်သွားကာ၊ ပုရိပ်၏ခါးဆီသို့ခုတ်
ပိုင်းလိုက် လေတော့သည်။

ရှမ်း....



အခန်း (၆၀)

လူတစ်ယောက်၏ ပုရိပ်သည် အပေါ်ဖိုင်း တစ်ခြား၊
အောက်ပိုင်းတစ်ခြား ပြတ်လွင့်သွားပြီးနောက် ဆန့်ကျင်ရာ
အရပ်နှစ်ခုတို့တွင် တဗုန်းဗုန်း ကျရောက်သွားလေတော့၏။
လူကားမဟုတ်၊
အရုပ်တစ်ရုပ်။

ထို့နောက်အပေါ်ဘက်မှ သံမဏကြီး ပိုက်ကုန်ကြီးတစ်ခု
ပြတ်ကျလာပြီး ကျင်းထိုက်ကိုအလွယ်တကူမမ်းချုပ်လိုက်သွား
သည်။

၃၁၆ - မောင်နှင်းဆွေ

တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့ မီးတွေအလျှံလျှံထ ကာ
 အချိန်ပြင်းစွာ ရုတ်တရက် ထလောင့်လာခြင်းပင်။
 အိမ်ကလေး မီးလောင် ပြာကျသွားသော်လည်း ကျွန်း
 ထိုက်ကား မီးလောင်ကျွမ်းခြင်းလုံးဝမရှိ။
 အပူဟပ်သွားခြင်းပင်။
 ခုန့်ပျံထွက်လာခဲ့၏။
 ကျွင်းထိုက်သည် ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
 ကို သေ့လာလိုက်၏။

‘ဝိုး...’
 ‘ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်’

ဓားပျံလက်နက်ပုန်းများသည် မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်
 ထွက်လာသည်မသိ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြေး၍ထွက်လာပြီး သစ်
 ပင်ထိုးများ၏ပင်စည်တွင် စိုက်၍စိုက်၍သွားလေပြီ။
 ကျွင်းထိုက်သို့လိုက်ပြီ။
 စိန်ခေါ်သူ သိုင်းသမားသည် မိမိအား ဓားပျံများဖြင့်
 လမ်းညွှန်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။
 ကျွင်းထိုက်သည် ဓားပျံများ ညွှန်ညွှန်ထက်သို့ ဆက်
 လျှောက်သွားလေသည်။

‘ဝိုး...’
 ‘ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်’

ဓားပျံတွေက ဆက်၍ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
 သို့နှင့် ဆက်သက်၍လျှောက်၏။

တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ မိုးပျံ
 နဂါးနှင့် ဖဲကြီးဝါထိုက်၏မြေပုံ နှစ်ပုံက ဆီးကြိုနေလေပြီ။
 ‘ချိန်းသာချိန်းလိုက်ရတယ်၊ မင်း လာမှ လာပါမလားလို့
 မျှော်တောင်နေရသေးတယ်၊ လာသားပဲကွ’
 စကားသံကဲ့သို့ ကြားရသည်။
 အသံရှင်ကို မမြင်ရသေး။
 ‘မြော်လူးကျင်းထိုက်က သိတယ်မဟုတ်လား၊ က...ဘာ
 ကြောင့်ပုန်းနေရတာလဲ၊ သတ္တိမရှိလို့လား၊ ထွက်ခဲ့လေကွာ’
 ‘အဆင့်မြင့် ဆိုင် သမားဆိုတာ ဣန္ဒြေနေပေါ့ကွာ၊ ဝါ
 ဝါအခုထွက်လာရမှာက မြေပုံထဲကဆိုတော့ မလွယ်လို့ပါ၊
 ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော မြော်လူး ကျွင်းထိုက်
 ကြောင်စိစိဖြစ်သွားသည်။
 မြေပုံများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။
 ထိုစဉ်...
 မြေပုံ နှစ်ပုံက - မြေစာခဲများ ဖွာခဲနဲ့ဖွာခဲ အပေါ်သို့လွင့်
 တက်လာသည်။
 လေတိုးသံများ တဟူးဟူး။
 ထို့ နောက်တော့...
 ‘ဖွမ်း’ ဟူသော အသံကြီးတစ်သံနှင့်အတူ လူအရိပ်နှစ်ရိပ်၊
 လရောင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လာရသူ များကား
 မိုးပျံ နဂါး ပိုက်ချွန်ထန်နှင့် ဖဲကြီးဝါ လူဖန်ရဲတို့ ဖြစ်နေ
 သည်။

သူတို့က သေဆုံးခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။
 သူတို့က အယ်သူတွေလဲ နာနာတာဝတွေလား။
 မည်သို့ဆိုစေ မြော်လူးကျင်းထိုက်ကတော့ နည်းနည်း
 လေးမှမကြောက်။
 ရောင်ပြန်ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 ခေးပြားတစ်လျှောက် လေးရောင်ဖြင့် ဝင်းသက်သွား၏။
 ထို့နောက် အတွင်းအား စုစည်းမှုဖြင့် အရောင်တွေထွက်
 နေသောခေးကို အဆက်မပြတ်ဝှေ့ယမ်းပြီး လှုပ်ရှားမှုအရှိန်
 လှိုင်းဖြင့် ဖိုးပျဲနဂါးပိုက်ချန်းထန်နှင့် ဖဲကြီးဝါလုဖန်ရဲတို့ကို
 ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

ခေးသံများကား ဆူညံမြည်ဟိန်းသွား၏။
 ကျင်းထိုက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ပုံမှာ အလွန် လျင်မြန်လှ
 သည်။ ပြင်းကလည်း ပြင်းထန်လှသည်။
 မြည်ဟိန်းသွားသောအသံမှာ ကြောက်မက်စရာ ကောင်း
 လှ၏။
 အနားရှိုက်များပင် ထပျံကုန်၏။
 ဤသို့ ဝင်းလက်စူးရှသော ထူးဆန်းလှသည့် အလင်း
 ရောင်နှင့်အတူ မြန်ဆန်ပြင်းထန်လှသော တိုက်ကွက်မျိုးကို
 ခုခံကာကွယ်နိုင်သော အရည်အချင်းသည်ပင် အံ့ဩစရာဖြစ်
 သည်။
 အမှန်တော့လည်း မြေပူထဲမှလူသေ အလောင်းကောင်
 များဟန်ဖြင့် သူ့ထံခုန်ထွက်လာသူ သိုင်းသမားနှစ်ဦးသည်

ဖီးအိမ်နီဂိုက်ချုပ် ကောင်းကင်နဂါးဖန်ယင်မင်းနှင့် မြောင်
 လူမျိုး ရုပ်ပြောင်းရှင်လွှဲဝိဇ္ဇာ ဝမ်ယုထုံတို့ မဟုတ်ခဲ့လျှင်
 ထိုနေရာတိုက်ကွင်းဓူပင် အေးစက် မာကျောသွားနိုင်သည်။

အခန်း (၅၁)

ဝမ်းယုထုနှင့် ဖန်ယင်မင်းတို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီး အချိန်
မီ စီစဉ်လိုက်ရသော အစီအစဉ်မို့လည်း မြော်လှူးကျင်းထိုက်
အဖို့ သူ့သတ်ထားခဲ့သော လူသေအလောင်းကောင်များနှင့်
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေရပြီ။ အထင်ရောက်ကာ စိတ်အကြည်
ဓာတ် မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

ဖန်ယင်မင်းနှင့် ဝမ်းယုထုတို့နှစ်ဦးမှာ သွေးအဆိပ်ခား
ကိုင်ထားသူ မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ရောင်ပြန်ခား အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်
လှူမိရူးနေရသည်။

ပထမတိုက်ကွက်တွင် မည်သူ့မည်သူမျှ အသာစီးမရဘဲ
တူညီစွာ ခံစားလိုက်ရသည်သာ။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်ကွင်းအတွင်းသို့ အပေါ်ဘက်မှ အဖြူ
ရောင်စဉ်တန်း တစ်တန်းကျလာရောက်လာခဲ့လေသည်။

သွေးအဆိပ်ခားကို ကိုင်လျက်ရှိနေသော စုချီမင်း ဖြစ်
သည်။

သူ၏အတွင်းအား ထူးခြားမှုဖြင့် မျက်နှာထက်တွင် ချွေး
မျှား စိုရွဲနေသည်။

တိုက်ပွဲက ပြေ။

ဗိဝိတန်း သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေ တော့ကြသည့် ပွဲဖြစ်နေ
ချေပြီ။

တစ်ဖက်က မီးအိမ်နီဂိုဏ်း သားအဖနှင့် မြောင်ယုမျိုး
သိုင်းပညာရှင် ဝမ်းယုထု။

ဆန်ကျင်ဘက်တွင်ကား ရောင်ပြန်ခား ကိုင်ဆောင်နေ
သူ။

မြော်လှူးကျင်းထိုက်။
သိုးဦးတစ်ဦးမို့ ဘက်နှစ်ဘက်မှာ မမျှတ။

သို့သော် အားကောင်းနေသော စုစရိုက်သားကောင်
တစ်ကောင်ကို ဤသို့ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် အချိန်

ကြာမည်။
အချိန်ကို အကုန်မခံနိုင်။



သို့နှင့် မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖန်ယင်မင်းသည် အတူ
အားကို အဆင့်ခန့်ဆစ်ဆင့်အထိ မြှင့်တင်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းများ
ကို ကြက်ခြေခတ် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ကြက်ခြေခတ် လှုပ်ရှားမှုများမှလေလှိုင်းခတ်သံများထွက်လာသည်။

ခင်းကိုအထက်သို့ ဆန့်တန်းပြီး မိုးကောင်းကင်မြင့် လှိုင်း
လုံးဆင့် သိုင်းကွက်ကို အဆုံးပြု၍ ကျင်းထိုက်ကို တိုက်ကွက်
သုံးကွက်ထိတိ ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။



မအောင်မြင်။

ဝင်းခနဲ စူးစူးရှရှအလင်းရောင်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ထက်
လုံးချာချာလည်ကာ နောက်သို့လှင့်သွားရသည်ချည်းပင်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်သူမှာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ဝိသေ
ဝမ်ယုတု ဖြစ်သည်။

သူသည် ခါးတွင်ပတ်လည်ချိတ်ယူလာခဲ့သော ခားမြှောင်
ငါးလက်ကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ခေါင်းပေါ်သို့ပစ်ထုတ်
လိုက်လေရာ ခားမြှောင်ငါးလက်သည် လက်ခုပ် တစ်ဖက်
လောက်မြင့်သောတစ်နေရာတွင် ခားမြှောင် ငါးလက်
ဆိုင် သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ထိုခားမြှောင်ငါးလက်ကို အောက်မှ အတွင်းအား
ဟာလည်ပတ်ခတ်ပိုင်းခြင်းဖြင့် တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

အရှိန်က ပြင်းထန်လှသည်။

ရှိုး...ရှိုး

ဟူး...ဟူး...ဟူး

ဤတိုက်တွက်သည်တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ဝမ်းဗိုက်များကို လှုပ်
ခတ်စိုးကြိုးစက်ကွင်း စီးစေလျက် အက်ကွဲသွားနိုင်လင့်ကစား
ရနိုင်ခဲ့။

စူးရှသောအလင်းတန်း တစ်ခုက ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်
များပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ထွက်ကာ မျက်လုံးအိမ်များ အတွင်းသို့
ရောက်ဝင်လာသည်။

ထိုအခါ တိုက်ကွက် အစီအစဉ်များအားလုံး ပျက်စီးပြီး
ခန္ဓာကိုယ်လည်း နောက်သို့မြောက်၍ လှင့်စဉ်သွားလေတော့
သည်။

အတွင်းအားကောင်းနေ၍သာ ခံသာသည်။

ဤသည်ပင် လက်ခမောင်းတစ်ဖက် သွေးခြင်းခြင်းနီရဲသွား
သည်။

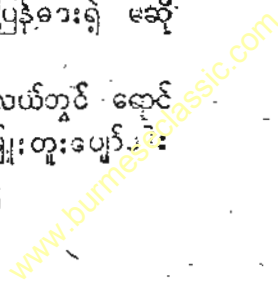
မည်လူ ခံားချက်ထိုသွားသည်ပင် မသိလိုက်။

ဟား...ဟား...ဟား

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်၏ အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်ခမာ
ဆိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

တယ်လိုလဲ အသေကောင်တွေ၊ ခပ်မျက်မျက် ခံသွားရပြီ
ဟုတ်လား၊ ဒါအစပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရောင်ပြန်ခားရဲ့ ခေ့
အလောက်အစွမ်းအစပဲရှိသေးတယ်

မြေဘီလူးကျင်းထိုက်သည် တိုက်ကွင်းအလယ်တွင် ရောင်
ပြန်ခားကို ဝှေ့ယမ်းအော်ဟစ်ပြောလိုက်နှင့်မြူးတူးပျော်
နေသည်။



၂၄ စာပေအမွေ

ထို့ကြောင့် စုချီမင်းက အတွင်းအားတွေကို မိမိကုသထား
သမျှ ထုတ်ပြန်ပြီး အခြေခံဆယ်ပေလောက် ခုန်တက်လိုက်
သည်။



အခန်း (၆၂)

ဒါလည်းတိုးမရ၊
မိမိသာ လွင့်၍ လွင့်၍ နောက်သို့ တပုန်းပုန်း လဲကျ
သည်။
သို့သော်...
စုချီမင်းထိုက်တွက်အချိန်ကို မရပ်မနား ဆက်လက်
ခိုက်သည်။
တစ်လက်ခဝင်ရန်ပင်ခက်နေပြီ။

သည်မှာ သွေးအဆိပ်စားက တဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားလာသည်။

ငုံကြည့်လိုက်ရာ ဘေးဦးတွင် သွေးစများ စွန်းထမ်း နေသည်။

မည်သူ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း ဘစ်ခုခုကို ခုတ်ဖိုင်းမိသည် မသိလိုက်ပေ။

ထိုအခါ မိမိသက်ထဲရှိ သွေးအဆိပ်စားသည် ကိုင်လျက်က အလွန် ပေါ့ပါး သွားလေသည်။

ထူးဆန်းနေပါကလား။
စုချီမင်းစားကို ဆလိုက်သည်။
'ခန့်...ခန့်...ခန့်'

မြည်ဟည်းသံများနှင့် အတူ သွေးအဆိပ်မှ ပြုရော်ရော် မီးခိုးများ အလုံးလိုက်ထွက်ကာ စုချီမင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးအုပ်ကာ ကွယ်ထားလေတော့သည်။

အခုတော့ ရောင်ပြန်ခင်းမှ ထွက်ရုံသော အလင်းရောင်များသည် အပြုရောင်မီးခိုးငွေ့များကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ပြီ.....

'ဟား.....'
'ဟား.....'
'ဟား.....'

သည်တော့မှ စုချီမင်းသည် သွေးအဆိပ် စားကို ခေါင်းပေါ်တွင်ထား၍ ဝေ့ဝိုက်ကာ မြေဘီလူးကျင်းထိုက်၏ ရေ့

သို့ပြေးဝင်ပြီး ဘယ်ညာအစုံ သိုင်းကုတ်၍ နေထိုင်စိုက်ခိုက်သည်။

'အင်.....'
'အုန်း.....'
'အား.....အား.....အား'

မြေဘီလူးကျင်းထိုက် လုံးဝခံနေရချေပြီ။
ရောင်ပြန်ခင်းသည် သွေးအဆိပ်စားကို ရောင်ဖောက်နိုင်တော့။

ကျင်းထိုက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် စုချီမင်းက အဖင်းအားကို မိမိတို့ထွားသည့် အဆင့်မြှင့်ဆုံး မြင်၍ မြေဘီလူးကျင်းထိုက်၏ ရောင်ပြန်ခင်းကို ခုတ်ပိုင်း၍ ချိုးပစ်လိုက်၏။

'ဖြောင်း.....'
ရောင်ပြန်ခင်းက တသွင်သွင် ကျိုးသွားပြီ။
မြေဘီလူးကျင်းထိုက်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများနှင့် ထွက်ကာ ခူးညှုတ်၍ လဲကျသွားလေသည်။
ထိုအချိန်တွင် နောက်ထက်မှာ အသံတစ်သံကို ခေါ်ခေါ်ကြားလိုက်သည်။

'စုချီမင်း.....'
ဖန်လိစန်၏ အသံပါလား။
စုချီမင်း သိလိုက်သည်။



ဆည်မိန်းကလေး တာကြောင့်လိုက်လာပါလိမ့်ဟု တွေး
မိဆဲ၊

လဲနေသော မြေဘီလူးကျင်းထိုက် လဲနေရာမှ ဝန်းခနဲထ
လာသည်။

ထက်ပိုင်းပြတ်နေပြီဖြစ်သော ရောင်ပြန်မားကို အသုံးမပြု
တော့ဘဲ ညာဘက်လက်တံကို မြှောထံပြီး စုချီမင်း၏
နောက်ကျောကို လက်ဝါးစောင်း တစ်ချက် ရိုက်သွင်းလိုက်
သည်။

စုချီမင်း သတိလက်လှုတ် ဖြစ်သွားသည်မှာ အမှန်။
တော်ဆေးသည်။

မီးအိမ်နီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖန်ယင်မင်းက အန်လန်ဖြတ်
ခုန်ပျံ ပြေးဝင်လာပြီး ကျင်းထိုက်၏လက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်
လိုက်သည်။

‘အဖြာင်း...’

ကျင်းထိုက်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ဖန်ပုလင်း တစ်ပုလင်း
ရိုက်ခွဲခြင်းခံရသလို ကျိုးကြေသွားလေတော့သည်။

သို့သော်...

ကျင်းထိုက်က ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ခြေဖျားကန်
ချက် တစ်ချက်ဖြင့် စုချီမင်းကို ကန်လိုက်ပါသေးသည်။

မမိတော့ပြီ။

မမိသည်အပြင် အပေါ်မှ ခုန်ပျံ ကျလာသော ဝမ်းယုထု၏
ပင့်တင် ခုတ်ဆွဲလိုက်သည့် ဇားချက် တစ်ချက်ဖြင့် မြေဘီလူး



ကျင်းထိုက်၏ ရင်သည်ပွင့်ထွက်ကာ သွေးများဝန်းထွက်စီးကျ
လာလေတော့၏။

ထိုသွေးများက မျက်နှာပြင် တစ်ပြင်လုံးသို့ ဖုံးတင်ခဲ့၍
စေရကား ကျင်းထိုက်၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံးလည်း သွေးများဖြင့်
သာ နီရဲစွန်းထင်းသွားလေ၏။

ကျင်းထိုက်သည် သူ၏အဖြစ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အဖြာင်း
သည်။

လက်တစ်ဖက်က တွဲလောင်းကျလျက်။
ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကို ဖိကပ်ထားသည်။

မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကြောင်ကြောင်း၊
ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးအစုံက တူမဖြစ်သူ ဖန်လီစန်

ကို ဝေးကြည့်နေသည်။
ထို့နောက် ဖုန်းခနဲ မြေကြီးပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့

သည်။
ဖန်လီစန်သည် သူ့ဘကြီး ကျင်းထိုက်မှန်း သိသည်နှင့်

အလောင်းဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဝိုကြွေးရှိုက်ငင်နေ
တော့၏။

အခုတော့ တစ်နေ့သစ်ပြန်ပြီ။

နံနက်ခင်း နေခြည်သည် သစ်လွင် တောက်ပခြင်းဖြင့် လောကအလှသစ် ပန်းချီကားတစ်ကားကို ရေးဆွဲပေးပြလိုက်လေသည်။

နံနက်ခင်း အစာရှာ ငှက်အုပ်တို့ကား အရှေ့အရပ်ဆီသို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပျံ့သန်းနေကြသည်။

မိုးထိတောင်ကုန်း တောအုပ်အတွင်းမှသိုင်းသမားလေးဦး ခြေသွမ်းညီညီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံး စကားမပြောကြ။

သူတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းက သူတို့အမြင်အာရုံထဲ ခုအိ ခွဲပြီနေဟန်တူသည်။

သူတို့ကား....

မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖန်ယင်မင်း၊

မြောက်လူမျိုး ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဝိဇ္ဇာကြီး ဝမ်ယုထု၊

စုံချီမင်းနှင့် ဖန်လိခန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

တောအုပ်မှ ထွက်လာကြပြီးနောက် လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်နေရာသို့ အရောက်တိုင်ကား ရပ်လိုက်ကြသည်။

ထို နောက်....

စုချီမင်းက သူ့လှယ်ထားသော သွေးအဆိပ်ခားကို ဖြုတ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်သို့ ပြန်လည်အပ်နှံသည်။

ဖန်ယင်မင်းက သွေးအဆိပ်ခားကို လက်ခံယူရင်း....

‘ဝါသား တာဝန်ကျေပါတယ်ကွယ်’

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဝမ်ယုထု ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ....ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ လမ်းခွဲကြတော့မှာမို့ ဒီသွေးအဆိပ်ခားကို ပိုင်ရှင်ဝမ်ယုထု လက်ထဲ ပြန်အပ်ပါတယ်။ ဒီလိုခေတ္တ အသုံးပြုခွင့်ပြုရုံမကဘဲ လူ့ကိုယ်တိုင် အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်လှပါတယ်’



ဖန်ယင်မင်းကစကားအဆုံးတွင် သွေးအဆိပ်ခားကိုဝမ်ယုထု အား ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ကလဲ မီးအိမ်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖန်ယင်မင်း အပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး မလိုအပ်တဲ့တိုက်စိုက်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်’

ဟု ဝမ်ယုထုကပြောပြီး ခားကိုလွယ်လိုက်လေသည်။

‘တောင်းပန်စကားကို ဖက်လာစကားအဖြစ် ကျုပ်တို့သားအဖက လက်ခံပါတယ်။ ကဲ....နေမမြင့်မီ သွားပေးဦးတော့ ဝမ်ယုထု’

ထို နောက်တော့ ဝမ်ယုထုသည် နေရောင်ကို တစ်ချက် မော်ကြည့်ပြီး အရှေ့မြောက် အရပ်ဆီသို့ မျက်နှာမူလျက် လက်ပြန့်တံဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၃၃၂ မောင်နှင်းဆွေ

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း မြက်ရိုင်းတောကြီးကို
ဖြတ်ကျော် ဝေးကွာသွားသော ဝမ်းယူထုအားတောင်ကုန်း
ထိပ်တစ်နေရာတွင် ရပ်လျက်ရှိနေကြသော ဖန်ယင်မင်း၊ စုချို
မင်းနှင့် ဖန်လိစန်တို့သည်ကား လက်ပြုနှုတ်ဆက်လျက်....။

မြီးပါးမြီး

မောင်နှင်းဆွေ

